

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

53

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

மாத்வர்களின் தீவிர அனுஷ்டானம்

தர்ம சாஸ்த்ரமே விதித்த வ்ரதமாக ஏகாதசி இருப்பதால் மாத்வர், வைஷ்ணவர், ஸ்மார்த்தர் ஆகிய எல்லோருமே அதை அனுஷ்டித்தாலும் ரொம்பவும் தீவிரமாகக் கடைப்பிடிப்பது மாத்வர்தான்.

ஸாதாரணமாக வேத மந்திரங்களையே நேராகப் பிரயோஜனப்படுத்திச் செய்கிற கர்மாக்களுக்குத்தான் மதானுஷ்டானங்களில் ப்ராதான்யம் (முதலிடம்) கொடுப்பது வழக்கம். நம் மதத்துக்கு மூல நூல் வேதம்தானே? அதோடு பித்ரு கர்மா, தேவ கர்மா என்ற இரண்டுக்குள் பித்ரு கர்மாவுக்குப் பிராதான்யம் கொடுத்துவிட்டு அப்புறம்தான் தேவகர்மாவைச் செய்ய வேண்டும். சிராத்தம் என்பது வேத மந்திரங்களிலேயே ஆகிற கர்மா. அதோடு அது பித்ரு கர்மாவும் ஆகும். ஏகாதசி உபவாஸத்தில் வேத மந்திரங்களுக்கு இடமில்லை. நாமஜபம், பஜனை ஆகியன பௌராணிகமும் தாந்த்ரிகமுமே ஆனவை. பூஜை பண்ணுவதில் மட்டுமே வேத மந்திரங்கள் கொஞ்சம் சேரும். ஆனாலும் இதை ஓர் உபவாஸமாக தர்ம சாஸ்த்ரம் சொன்னாலும் ச்ராத்தத்தைப் போல ஸ்மார்த்த கர்மாவாக விதிக்கவில்லை. அதோடு ஏகாதசி என்பது பித்ரு ஆராதனைக்கு அப்புறமே வருகிற தேவ ஆராதனைதான்!

ச்ராத்தம் என்பது ரொம்பவும் வைதிகமான ஸ்மார்த்த கர்மா. அதிலே பித்ரு சேஷமாக போஜனம் பண்ண வேண்டியதும் ஓர் அங்கம். ச்ராத்தம் பண்ணிவிட்டுப் பித்ரு சேஷம் சாப்

பிடாவிட்டால் தப்பு.

ஏகாதசியில் ச்ராத்தம் வந்தால் என்ன செய்வது? 'ச்ராத்தம் பண்ணிப் பிறகு சேஷம் சாப்பிடத்தான வேண்டும். ஏனென்றால் ஏகாதசி எவ்வளவு முக்கியமானதாயிருந்தாலும், அதை விட வைதிகமான ச்ராத்தத்துக்குத்தான் இன்னமும் அதிக முக்யத்வம் தர வேண்டும்' என்று ஸ்மார்த்தர்களும், வைஷ்ணவர்களும் நினைக்கிறோம். அன்று ஏகாதசி உபவாஸ நியமத்தை விடுவதால் தோஷமில்லை; வேதக் கட்டளைப்படி பண்ணுவதால் நமக்குத் தப்பு வராது என்று நினைத்து ச்ராத்தம் பண்ணி போஜனம் செய்கிறோம்.

ஆனால் மாத்வர்கள் ஏகாதசியன்று ச்ராத்தம் செய்வதில்லை. இந்த வ்ரதானுஷ்டானந்தான் முக்கியமென்று நினைத்து உபவாஸமிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்காக சிராத்தத்தை விட்டுவிடுவதில்லை. ஏகாதசியன்று வருகிற சிராத்தத்தை மறுநாள் த்வாதசியன்று செய்கிறார்கள். அதிலும், த்வாதசி பாரணை காலம்பறவே (இளங்காலையிலேயே) பண்ணிவிட வேண்டுமென்கிற புராண விதிக்காக, மத்யான்ன காலத்துக்கு அப்புறமே பண்ண வேண்டிய சிராத்தத்தை அன்று ரொம்ப முன்னதாகவே பண்ணி விடுகிறார்கள்.

தீட்டுக் காலத்தில்கூட ஏகாதசி உபவாஸமிருக்க வேண்டும் என்பதில் எல்லா ஸம்பிரதாயக்காரர்களும் ஒத்துப் போகிறார்கள். மற்ற எந்த உபவாஸத்துக்கும் இம்மாதிரி ஸூதக ஆசௌச* காலங்களில் பலனில்லாததால், அவற்றை அப்போது அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்றே விதி இருக்கிறது. ஏகாதசிக்கு மட்டும் விலக்கு.

---

* பிரஸவத் தீட்டு ஸூதகம், மரணத் தீட்டு ஆசௌசம்.

எல்லா வகுப்பாரும் ஏற்றம் பெற்றது

ராஜபோகம் என்றே சொல்வது வழக்கம். ராஜாக்கள் மது, மாம்ஸாதிகள் உள்பட நன்றாகச் சாப்பிடுவதற்கு அதிகாரம் பெற்றவர்கள். ஆனாலும் அவர்களும் ஏகாதசி உபவாஸத்தை நியமத்தோடு அனுஷ்டித்திருக்கிறார்கள். ஏகாதசி என்றவுடனே நாம் நினைக்கிற அம்பரீஷன், ருக்மாங்கதன் இரண்டு பேருமே க்ஷத்ரிய ராஜாக்கள்தான்.

கார்த்தாலே எழுந்தவுடன் குளிர்ந்த வேளையில், குளிர்ந்த மனஸோடு நினைத்து நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டிய பரம பாகவதர்களைப் பற்றி ஒரு ச்லோகம் உண்டு.

ப்ரஹ்லாத நாரத பராசர புண்டரீக
வ்யாஸ (அ)ம்பரீஷ சுக செளநக பீஷ்ம தால்ப்யான் ।
ருக்மாங்கத (அ)ர்ஜுந வஸிஷ்ட விபீஷணாதீன்
புண்யான் இமான் பரம பாகவதான் ஸ்மராமி ॥

இதிலே அம்பரீஷனும், ருக்மாங்கதனும் இடம் பெற்றதற்குக் காரணமே அவர்களுடைய ஏகாதசி அனுஷ்டானந்தான்!

ருக்மாங்கதன் தன் ராஜ்யத்தில் அத்தனை பேரையும் ஏகாதசி விரதம் இருக்கும்படியாகப் பண்ணினான். அதனால் ப்ரஜைகள் எல்லோரும் பக்தி ஞானங்களில் முன்னேறியதோடு நல்ல ஆயுர்-ஆரோக்யங்களுடனும் இருந்தார்கள் என்று நாரத புராணத்தில் இருக்கிறது.

ரொம்பவும் உச்சத்திலுள்ள ராஜாக்கள் மட்டுமில்லை. கைசிகன் என்று தீண்டாதார் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு பக்தர். இவரும் ஏகாதசி உபவாஸ நியமத்தால் உயர்வு பெற்றிருக்கிறார். 'கைசிக ஏகாதசி' என்றே ஓர் ஏகாதசிக்கு வைஷ்ணவர்கள் பெயர் சொல்வார்கள்.

ஒரு வருஷத்துக்கு **365** நாளல்லவா? இதனால் இருபத்து நாலு பக்ஷத்துக்குமேல் சில நாட்கள் வருஷத்தில் எஞ்சி நிற்கும். இது காரணமாகச் சில வருஷங்களில் இருபத்தைந்து ஏகாதசிகள் வந்துவிடும். பாத்ம புராணத்தில் உத்தர காண்டத்தில் இந்த இருபத்தைந்துக்கும் தனித்தனிப் பெயர் சொல்லி, அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டிய முறை, அதனால் பயனடைந்தவர்களின் கதை ஆகியவற்றை விவரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

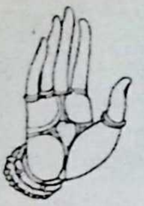
தனுர்மாஸ (மார்கழி மாத) க்ருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசியில் ஆரம்பிக்கிறது. இதற்கு 'உத்பத்தி ஏகாதசி' என்று பெயர். அடுத்ததுதான் அந்த மாஸ சுக்லபக்ஷத்தில் வரும் பிரஸித்தமான வைகுண்ட ஏகாதசி. 'மோக்ஷ ஏகாதசி' என்று இதற்குப் பாத்ம புராணத்தில் பேர் கொடுத்திருக்கிறது. அம்ருதம் கடைந்தெடுத்தது அன்றுதான். க்ருஷ்ண பரமாத்மா கீதோபதேசம் என்று உபநிஷத்துக்களைக் கடைந்தெடுத்து ஞானாம்ருதமாகக் கொடுத்ததும் அன்றுதான் என்பதாலேயே அன்றைக்கு 'கீதா ஜெயந்தி' என்று கொண்டாடுகிறார்கள். மூன்றாவது ஏகாதசி தை க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் வரும் 'ஸபலா'. நாலாவது அம்மாஸ சுக்ல பக்ஷத்தில் வருகிற 'புத்ரதா'. ஐந்தாவது மாசி க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் வரும் 'ஷட்திலா'. ஆறாவது அம்மாஸம் சுக்லபக்ஷத்தில் வரும் 'ஜயா'. இப்படியே வரிசையாக பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி மாஸங்களில் 'விஜயா', 'ஆமலகீ', 'பாப மோசனிகா', 'காமதா', 'வரூதினீ', 'யோஹினி', 'அபரா', 'நிர்ஜலா' என்று எட்டு ஏகாதசிகள் வருகின்றன. பீமன் வருஷத்தில் ஒரே ஒரு தரம் சுத்தோபவாஸமிருந்தது, 'நிர்ஜலா' என்ற இந்த ஆனி மாஸ சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியன்றுதான். இதோடு பதினாலு ஏகாதசிகள் ஆகிவிட்டன. பதினைந்தாவதாக ஆடி க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில், 'யோகினி' என்பது. அடுத்தது ஆடி சுக்ல பக்ஷத்தில் மஹாவிஷ்ணு சயனிக்க ஆரம்பிக்கிற சாதுர்மாஸ்யத் தொடக்கம் என்றேனே, அந்த ஏகாதசி★. அதற்கு 'சயினி' என்றே பெயர். அப்புறம் ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி மாஸங்களில் வரும் 'சாமிகா', 'புத்ரதா' (முன்னேயே தையில் ஒரு 'புத்ரதா' வந்துவிட்டது. இங்கே

★ அதற்கு மறுநாளான த்வாதசியன்றே சாதுர்மாஸ்ய விரதத் தொடக்கம்.

மறுபடியும் அதே பெயர்தான் போட்டிருக்கிறது), அஜா, பத்மநாபா, இந்திரா, பாபாங்குசா என்று ஆறு ஏகாதசிகளின் போதும் கார்த்திகையில் க்ருஷ்ணபக்ஷத்திலே வரும் 'ரமா' என்ற ஏகாதசியின்போதும் பகவான் நித்திரை பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கிறார். இருபத்து நாலாவதாக வருகிற கார்த்திகை சுக்ல பக்ஷ ஏகாதசியன்று சாதுர்மாஸ்யம் பூர்த்தியாகி அவர் விழித்துக் கொள்கிறார். அதனால் அதற்கு 'ப்ரபோதினி' என்றே பெயர்.

அதிகப்படியாக வரும் இருபத்தைந்தாவது ஏகாதசிக்கு 'கமலா' என்று பெயர்.

இப்படி நம் மதத்தில் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கும் ஏகாதசியில் எல்லாரும் வ்ரதானுஷ்டானம் பண்ண வேண்டும். சாப்பிடாமல் இருப்பது வெறும் 'அநாசக'மாக இல்லாமல் பகவானோடு சேர்ந்து வாழும் 'உபவாஸ'மாக ஆகவேண்டும். இதற்கு ஏகாதசியன்று நம்மால் எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவு பகவான் நாமத்தை ஜபமாகவோ, பஜனையாகவோ உச்சரிக்க வேண்டும்; எவ்வளவு அதிக நாழிகை பகவத்த்யானம் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு செய்ய வேண்டும்; அன்றைக்கு ஸத்கதா ச்ரவணமோ, பாராயணமோ, இரண்டுமோ அவசியம் செய்ய வேண்டும். பகவான் அல்லது பாகவதோத்தமர்களின் புண்ய சரித்ராம்ருதம் அன்று காது வழியாகக் கொஞ்சமாவது உள்ளே இறங்க வேண்டும். இப்படிச் செய்து நல்லாரோக்யத்திலிருந்து பக்தி, ஞான வைராக்யங்கள் வரையில் எல்லா நன்மைகளையும் அடைய வேண்டும்.

நிறைவு பெறுவோம்

வைகுண்ட ஏகாதசி, மஹாசிவராத்திரி, கோகுலாஷ்டமி, ராமநவமி முதலிய விசேஷ நாட்களில்கூட நாம் வாயைக் கட்டாமல், வயிற்றைக் கட்டாமலிருந்தால் அது இந்த தேசத்தில் பிறந்த நமக்கு ரொம்பக் குறைவாகும். வயிறு குறைந்தாலும் மனஸ் நிறையும்படிப் பண்ணிக் கொள்வதே நமக்கு நிறைவு. அப்படிப் பண்ணிக் கொள்வதற்கான ஸங்கல்ப பலத்தை பகவான் எல்லாருக்கும் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்.

வியாதிக்கு மருந்து மாதிரிப் பசிக்குச் சாப்பாடு ரொம்பவும் அளவாகத்தான் போட வேண்டும்; அதாவது பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளத்தான் ஆஹாரமே தவிர ருசியைத் தீர்த்துக் கொள்ள அல்ல என்று ஆசார்யாள் சொல்லியிருப்பதாகச் சொன்னேன். மற்ற வியாதிகளுக்கும் இந்த 'க்ஷுத்-வியாதி'க்கும் ஒரு வித்யாஸம், தலைவலிக்கு மருந்து போட்டால் அது போய் விடுகிறது; மறுபடி என்றைக்கோ ஒரு நாள்தான் வருகிறது. ஜ்வரமும் இப்படித்தான். ஆனால் இந்தப் பசி வியாதி மட்டும் இப்போது மருந்து போட்டு ஸ்வஸ்தப்படுத்தி விட்டாலும், வேளை தப்பாமல் மறுபடி மறுபடி 'அட்டென்டென்ஸ்' கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது! இப்படி இயற்கையை ஏவி விட்டு ஈச்வரன் வேடிக்கை பார்க்கிறான். நமக்குப் பரீக்ஷை வைக்கிறான். நாம் பாஸ் பண்ணினால்தான் பெருமை. அவனுடைய அருள் துணையை நம்பி, நாம் ஸங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு உறுதியாயிருந்தால், அவன் கைகொடுத்துப் பாஸ் பண்ண வைத்து, நல்லாரோக்யம், நல்ல ஆத்மாபிவிருத்தி முதலான ப்ரைஸ்களையும் கொடுப்பான்!

நம்முடைய த்ருட சித்தம் முக்யம். எங்கேயோ ஓர் இடத்துக்குப் போகிறோம். அவர்கள் விலக்கப்பட்ட பதார்த்தம் எதையோ உபசாரம் பண்ணிச் சாப்பிடச் சொல்

கிறார்கள். அந்த ஸமயத்தில் தாக்ஷிண்யத்தாலோ, அவர்கள் தப்பாக நினைக்கப் போகிறார்களே என்றோ அதைச் சாப் பிட்டுவிடக் கூடாது. ப்ரின்ஸிபிளை விடக் கூடாது.

பெங்காலில் விதவைகள் எத்தனை கடுமையாக ஏகாதசி வ்ரதானுஷ்டானம் பண்ணுகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து அதை நாமும் கொஞ்சமாவது 'எமுலேட்' பண்ண முயல வேண்டும். பெங்கால்காரர்கள் மத்ஸ்ய ப்ராமணர்கள்தான்; ஆனாலும் ஏகாதசி என்றால் மட்டும் அங்குள்ள விதவைகள் மற்ற எவரையும் விடத் தீவிரப் பற்றுடன் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். வாயில் சொட்டுப் பச்சைத் தண்ணிகூட விடாமல் அன்று வ்ரத மிருக்கிறார்கள். அங்கே கோடையில் கோட்டையடுப்பு மாதிரி ஊர் முழுக்க நெருப்புக் காற்று அடிக்கிற போதுகூட, வாய் அப்படியே உலர்ந்து வறண்டு ஒட்டிக்கொண்டாலும் அந்த விதந்துக்கள் சொட்டுத் தீர்த்தங்கூட விட்டுக்கொள்வதில்லை என்று பிடிவாதமாயிருப்பது வழக்கம். இதில் உஷ்ணம் தாங் காமல் அனேகம் பேர் செத்தே போனார்கள். இந்த மாதிரி விடக்கூடாது என்று பண்டிதர்களையெல்லாம் கூட்டி ஒரு ஸதஸ் நடத்தி சாஸ்த்ர ப்ரகாரமே கடுமையான உபவாஸ விதி யைக் கொஞ்சம் இளக்கித்தர வழி இருக்கிறதா என்று பார்க்க முடிவு செய்தார்கள். 'மிஞ்சிப் போனால் ஏதாவது பானம், கீனம் பண்ணலாமென்று சாஸ்திரத்திலேயே இருந்தால்கூட நாங்கள் அன்று வாயில் எதையும் விட்டுக் கொண்டு விழுங்க மாட்டோம்; செத்தாலும் சாவோம்' என்று விதவைகள் சொல்லிவிட்டார்களாம். இதன் மேல் அந்தப் பண்டிதர்கள் சாஸ்திரங்களைப் பார்த்து 'ஸரி, ஏகாதசியன்று வாயில் தீர்த்தம் விட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்; காதில் விட்டுக் கொள் ளட்டும். அதனால் பிழைக்கிறவர் பிழைக்கட்டும்' என்று தீர்மானம் செய்தார்கள். அத்தனை கடுமையான அனுஷ் டானம் அங்கே இருந்திருக்கிறது.

நாக்கை அடக்க முடியவில்லை என்று விடவே கூடாது. ஆப்பிளைச் சாப்பிட்டுத்தான் ஆடம் அடிமட்டத்துக்கு விழுந்துவிட்டான் என்கிறார்கள். forbidden fruit மாதிரி நம் சாஸ்திரப்படி forbidden food எதையுமே சாப்பிடக் கூடாது. மீறி னால் அது நம்மைக் கீழேதான் இறக்கும். இம்மாதிரி ஒரு 'டெம்ப்டேஷன்' உண்டாகிற சமயங்களில், 'இப்போது இது

உசந்த ருசி என்று சாப்பிட்டாலும், சாப்பிடுகிற இந்த ஐந்து, பத்து நிமிஷங்களுக்கு அப்புறம் ருசி நாக்கில் நிற்கிறதா என்ன? இது உசந்த பதார்த்தம் என்று சாப்பிட்டாலும் இது என்ன சாச்வதமாக வயிற்றிலே இருந்துகொண்டு மறுபடி பசிக்காமலே பண்ணப் போகிறதா என்ன?' என்று நம்மை நாமே கேட்டுக் கொண்டு, கண்ட்ரோல் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்படி ஒரு நல்லறிவு உண்டாவதற்கு மறுபடியும் பகவானையேதான் வேண்டிக் கொள்கிறேன்!

மௌனம்★: வாய் வேலை குறைய

வெளியிலே உள்ள விஷயங்களை நமக்குத் தெரிவிப்பவை ஞானேந்திரியங்கள். வெளியிலே உள்ள வஸ்துவைக் கண் பார்க்கிறது; சப்தத்தைக் காது கேட்கிறது; வாஸனையை மூக்கு மோந்து பார்க்கிறது; அனேக வஸ்துக்களை த்வக் (சர்மம்) ஸ்பர்சித்து அது கெட்டியா, கொள கொளவா, சொர சொரப்பா, வழவழப்பா என்றெல்லாம் தெரிவிக்கிறது; ருசியை வாய் அறிவிக்கிறது இப்படி ஐந்து. இவ்வாறு வெளியில் உள்ள வஸ்துக்களின் ஒவ்வொரு தன்மையை அறிவிப்பதாக இல்லாமல், புதுக்காரியமாகத் தானே செய்கிற ஐந்து இந்திரியங்கள் கர்மேந்திரியங்கள் என்று இருக்கின்றன. கை அனேகக் கார்யத்தைப் பண்ணுகிறது. கால் நடக்கிறது. பாயுவும், உபஸ்தமும் சிறுநீர், மலம் ஆகியவற்றை விஸர்ஜனம் பண்ணுகின்றன. வாய் பேசுகிறது!

இதிலே என்ன பார்க்கிறோம்? வாய் ஒன்றுதான் கர்மேந்திரியமாகவும் இருக்கிறது. ஞானேந்திரியமாகவும் இருக்கிறது. ருசி பார்த்துப் பதார்த்தங்களின் சுவையை அறிவிக்கிற

★ இவ்விஷயமாக அருள் உரை 7-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கணக்காயிருக்கணும் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

காரியம், பேசிப் பாடிச் சிரிக்கிற காரியம் இப்படி இரண்டு வேலைகள் இந்த இந்திரியம் ஒன்றுக்குத்தான் இருக்கிறது.

ஞானேந்திரியமாக இருக்கிறபோதேகூட அதற்கு மற்ற ஞானேந்திரியங்களைவிட வேலை ஜாஸ்தி. பார்ப்பது, கேட்பது முதலான கார்யங்களுக்குக் கண், காது முதலான இந்திரியங்கள் ரொம்ப ஸ்ட்ரைன் பண்ணிக்கொண்டு வேலை செய்வதில்லை. வாய் ருசி பார்ப்பதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல், பார்த்த வஸ்துவைக் கடித்து மென்று உமிழ் நீரைச் சுரந்து முழுங்குகிற வேலையையும் செய்கிறது. (ருசி பார்க்கிற ஜிஹ்வாவை (நாக்கை) மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளாமல், அதோடு பல், உதடு எல்லாம் சேர்ந்த வாயை ஞானேந்திரியமாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறேன்.)

ஆக, மற்ற எந்த அவயவயத்தையும்விட வாய்க்குத்தான் வேலை ஜாஸ்தி. ருசி பார்ப்பது, அதாவது சாப்பிடுவது, பேசுவது என்று அதற்கு இரண்டு காரியம் இருப்பதாலேயே, இரண்டையும் பாதியாகக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் பரமேச்வரன் அபிப்ராயமாக இருக்க வேண்டும். 'வயிற்றைக்கட்டி, வாயைக்கட்டி' என்கிறபோது சாப்பாடு, பேச்சு இரண்டையும் கட்டுப்படுத்துவதுதான் தாத்பர்யம். ஆனால் நேர்மாறாகப் பண்ணுகிறோம். இரண்டு வேலையையும் தேவைக்கு அதிகமாகக் கொடுக்கிறோம். வாய்தான் ரொம்ப over-worked! அமித போஜனமாக ஓயாமல் ஏதாவது சாப்பாடு, நொறுக்குத் தீனி, பானம் என்று உள்ளே தள்ளிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். எப்போது பார்த்தாலும் வெட்டியாக ஏதாவது பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறோம்.

இந்த இரண்டையும் ரொம்பக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'கண்டதைத் தின்று கெடுதலை வரவழைத்துக் கொள்ளாதே; ஸாத்விக ஆஹாரம் மட்டும் மிதமாகச் சாப்பிடு; அதுவும்கூட இல்லாமல் அவ்வப்போது உபவாஸமிரு' என்கிறது சாஸ்திரம். இதேபோல, 'வாயில் வந்ததைப் பேசிக் கொண்டே போகாதே; அதனால் பிறத்தியானையும் கெடுக்காதே, பகவத் விஷயமாகப் பேசு, பாடு, பஜனை பண்ணு' என்று சொல்லிவிட்டு, உபவாஸத்தில் ஸாத்விகாஹாரம்கூடப் பண்ணப்படாது என்று வைத்திருக்கிற மாதிரியே, 'பகவத்பர

மான பேச்சும் கீர்த்தனமும்கூட இல்லாமல் அவ்வப்போது வாயை மூடிக் கொண்டு மௌனமாக இரு' என்று பெரியோர் கள் உபதேசித்திருக்கிறார்கள்.

இப்போது எங்கே பார்த்தாலும் பேச்சுத்தான். 'பேச்சாளர் கள்' என்றே பலர். ஒலிபெருக்கி வைத்து மீட்டிங்குகள், கல்யாணம், கார்த்திகை, வேறே விழாக்கள் என்று எங்கே பார்த்தாலும் 'லௌட் ஸ்பீக்கர்' வைத்து சத்தம். இந்த அவஸ்தையைப் பார்க்கிறபோது, மௌனம் அதை அனுஷ்டிக் கிறவனுக்குச் செய்கிற நல்லது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும், இது ஸமூகத்துக்கே செய்கிற தொண்டு என்றுதான் தோன்றுகிறது.

இத்தனை வாதப் பிரதிவாதச் சண்டையும் பேச்சால் தானே? மௌனம் அனுஷ்டித்தால் அன்றைக்காவது சண்டை சச்சரவு இராது. மௌனம் கலஹம் நாஸ்தி. இதுவும் ஒரு ஸமூஹ ஸேவைதான்!

சண்டை வராது என்பதாக ஒரு கெடுதலை இல்லாமல் பண்ணுவது மட்டுமில்லை; நல்லதுகளையும் உண்டாக்கிக் கொடுக்கிற சக்தி மௌனத்துக்கு உண்டு. ஸகல புருஷார்த்தங் களையும் பெற்றுத்தர அது உபாயம் என்பதால்தான், மௌனம் ஸர்வார்த்த ஸாதகம் என்று சொல்கிறது.

மனஸைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வழியாக ஒவ்வோர் இந்திரியத்தையும் கட்டுப்படுத்தி வைக்கப் பழக வேண்டும். வாயைக் கட்ட வேண்டும். அதாவது சாப்பாட்டிலும் கட்ட வேண்டும். பேச்சிலும் கட்ட வேண்டும். ஏதாவது சொல்லி நம்மை 'எக்ஸ்ப்ரெஸ்' பண்ணிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டு மென்று இருக்கும் அரிப்பைக் கட்டுப்படுத்துகிற நெறிதான் மௌனம். இதை ஸாதித்தால் மனஸை அடக்குகிறதும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஸுலபமாகிவிடும்!

மனஸை அடக்கினவன்தான் முனி. 'முனிவனின் குணம் எதுவோ அதுதான் மௌனம்' என்பதே அந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம். முனிவனின் குணத்தில் பேசாமலிருப்பதுதான் தலை சிறந்தது என்று பொதுக்கருத்து இருந்திருப்பதால்தான்

★ ப்ருஹதாரண்யகம் 3. 5. 1.

'மௌனம்' என்றால் 'பேசாமலிருக்கிறது' என்று ஆகிவிட்டிருக்கிறது. மனஸை அடக்கினவனின் தன்மை என்றாலும், அதுவே நம் மாதிரி மனஸ் அடங்காதவர்கள் அந்த நிலையை அடைவதற்கு உதவுவதாகவுமிருக்கிறது.

பிரம்மஞானியான முனிவன் மௌனம், மௌனமாயில்லாமலிருப்பது என்ற இரண்டையும் விட்டுவிடுகிறான் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது*. முதலில் படித்துப் பண்டிதனாகி, ரொம்பவும் வாதங்கள் சர்ச்சைகள் பண்ணி ஸத்ய தத்வத்தைத் தெரிந்து கொள்கிறான். அப்புறம் பாண்டித்யம் பேச்சு எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு ஒரே நிஷ்டையில் போய்விடுகிறான். அப்புறம் பிரம்ம ஞானியாகிறபோது மௌனத்தையும் விட்டுவிடுகிறான். மௌனமில்லாமையையும் விட்டுவிடுகிறான் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது. இப்படிச் சொன்னால் அது எப்படி ஸாத்யம்? ஒன்று பேச்சை விட்டு மௌனமாக வேண்டும், அல்லது மௌனத்தை விட்டுப் பேச வேண்டும். இரண்டையுமே விடுவது என்றால் எப்படி முடியும்? அந்த ஞானியின் நிலைக்குப் போனால்தான் இது புரியும். அவனுக்குப் பேச வேண்டும் என்றோ, பேசவேண்டாமென்றோ எந்த சொந்த அபிப்ராயமும் ஆசையும் இருக்காது. லோகானுக்ரஹத்துக்காக அவன் மூலம் உபதேசமாகப் பேச்சு வந்தாலும் அவன் தான் பேசினதாக நினைக்கமாட்டான். அதைவிடப் பெரிய மௌன உபதேசத்தில் தக்ஷிணாமூர்த்தி மாதிரி அவனைப் பராசக்தி உட்கார்த்தி வைத்திருந்தாலும் 'நாம் மௌன வ்ரதம் என்று ஒன்று அனுஷ்டிக்கிறோம்' என்று அவன் நினைக்கமாட்டான். இதைத்தான் பேச்சு, மௌனம் இரண்டையும் விட்ட நிலை என்பது.

அது நமக்கு ரொம்ப தூரத்தில் இருக்கிற லக்ஷ்யம்.

நடைமுறையில் கொஞ்சம் மௌன உபவாஸத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

மௌனத்துக்குரிய நாட்கள்: வயிற்று உபவாஸம் மாதிரியே இதற்கும் தர்ம சாஸ்திரத்தில் அனேகக் காலங்களை விதித்திருக்கிறது. மௌநேந போக்தவ்யம் என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். சாப்பிடுகிற காலங்களில் பேசப்படாது என்று

அர்த்தம். வாய்க்குள்ள இரண்டு வேலைகளில் ஒன்றாகச் சாப் பிடும்போது, இன்னொரு வேலையும் தரப்படாது. மௌன மாகப் போஜனம் செய்யும்போது இப்படி விதித்தபோதே ருசியையும் கட்டுப்படுத்தியதாக ஆகிறது. 'இது வேண்டும், அது வேண்டாம், இதற்கு உப்புப் போடு, அதற்கு நெய்விடு' என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாதல்லவா?

ஸோம வாரம், குருவாரம், ஏகாதசி முதலிய நாட்களில் ஒன்றில் மௌனம் அனுஷ்டிக்கலாம்.

ஸோமவாரம், குருவாரம் ஆஃபீஸ் இருப்பதால் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மௌன மிருக்கலாம். பாதி நாளாவது இருக் கலாம்.

எத்தனையோ கார்யங்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தார் காந்தி. ஒரு வீட்டிலே அப்பா என்றாலே எவ்வளவோ கார்யம் இருக்கும். அவரைத் தேசப்பிதா, Father of the Nation என்கிறார் கள். அப்படியிருந்தும் வாரத்தில் ஒரு நாள் மௌனம் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். 'மௌனமாயிருக்கக் கட்டுப்படி ஆகாது' என்று எவரும் சொல்ல முடியாதபடி அவர் ஓர் எக்ஸாம்பிள்.

மௌனமும், பட்டினியும் சேர்ந்தால், அதாவது வாய்க்கு இரண்டு காரியமுமே இல்லாமலிருந்தால் அன்று மனஸ் பாரமார்த்திகத்திலே நன்றாக ஈடுபடுவதை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்ளலாம். அதனால் அவரவர் இஷ்ட தெய்வத் துக்காக சிவராத்ரியோ, ஷஷ்டியோ, ஏகாதசியோ பட்டினி கிடக்கிறபோது மௌனமாகவும் இருக்கலாம். அம்பாளை உபாஸிக்கிறவர்கள் நவராத்ரி பூராவும் மௌனமிருப்பார்கள்.

நாம் பலவிதமான பேச்சுக்களைப் பேசி, கெட்ட விஷயங் களை விஸ்தாரம் பண்ணியும், பலபேரைத் திட்டியும் வாக்தேவியான ஸரஸ்வதிக்கு அபசாரம் பண்ணுகிறோம் இதற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஸரஸ்வதியின் நக்ஷத்ரமான மூலத் தில் மௌனம் இருப்பதுண்டு.*

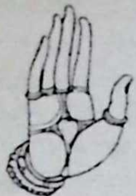
---

* ஸ்ரீ சரணர்களே இவ்வாறு மூலநக்ஷத்ரம் தோறும் மௌனம் அனுஷ்டிப் பவர்கள்தாம்.

தினமுமே அரைமணியாவது மௌனமாகத் தியானம் பண்ண வேண்டும்!

வயிற்றுக்காக வாயைத் திறக்காத உபவாஸ் நாட்களில் பேச்சுக்காகவும் வாயைத் திறக்கப்படாது என்பதோடு இன்னொரு நியமத்தையும் சேர்த்துக் கொள்வதுண்டு. வாயைத் திறக்கக் கூடாத அந்த நாளில் கண்ணை மட்டும் மூடக்கூடாது என்று நியமம்! இராப் பூராவும் கண் விழித்துக் கொண்டு, பகவத் சிந்தனை, கதை, கீர்த்தனை பாராயணம் இதுகளிலேயே செலவழிக்க வேண்டும். வாயை மூடுவதாலேயே இப்படிக் கண்ணை மூடாமலிருக்கிற தெம்பு, மன ஈடுபாடு இரண்டும் உண்டாகும். ('கண்ணை மூடக்கூடாது' என்பது 'தூங்கக் கூடாது' என்ற அர்த்தத்தில். நாள் முழுவதும் கண்ணைத் திறந்துகொண்டே இருக்கணும் என்ற அர்த்தத்தில் இல்லை.) சிவராத்ரிக்கும் வைகுண்ட ஏகாதசிக்கும் ராக்கண் விழிப்பதை முக்யமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். விடிய விடிய ஸினிமா பார்த்து புண்யத்துக்கு ('புண்யத்தை இல்லை) மூட்டை கட்டுவதாக வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது! பிரதி ஏகாதசிக்குமே இந்த நியமம் சொல்வதுண்டு. ஏகாதசியில் செய்ய வேண்டியது 'போஜன த்வயம்' இல்லை, 'போஜன த்ரயம்', அதாவது உபவாஸம், பஜனை என்ற இரண்டோடு 'ஜாகரணம்' என்று மூன்றாவதாக ராத்ரி முழுவதும் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதுண்டு.

கீதையில், 'பட்டினி கிடக்கிறவனுக்கு யோகம் வராது. தூங்காமலே இருக்கிறவனுக்கு யோகம் வராது' ('நாத்யச்னதஸ்து யோகோஸ்தி... ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுந) என்று இருந்தாலும் அந்த ஜெனரல் ரூலுக்கு அனுகூலம் பண்ணுவதற்காகவே அதற்கு மாறாக ஒவ்வொரு புண்ய தினங்களில் பட்டினி கிடந்து கொண்டு, கண்ணைக் கொட்டாமல் விழித்துக் கொண்டு ஈச்வர ஸ்மரணம் பண்ண வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் வைத்திருக்கிறது. கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் சாஸ்திரந்தான் ப்ரமாணம் (தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே) என்றவர் தான்!

தொடக்க நிலையும் முடிவு நிலையும்

மௌனம், என்றால் எந்த விதத்திலும் அபிப்ராயம் தெரிவிக்காமலிருக்க வேண்டும். வாயை மட்டும் மூடிக் கொண்டு ஏதாவது ஜாடை காட்டித் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தால் பிரயோஜனமில்லை. அவசியமானதற்கு மட்டும் எழுதி வேண்டுமானால் காட்டலாம். 'கஷ்ட மௌனம்' என்று மரக் கட்டை மாதிரி இருப்பதாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்ட ஸமயங்களில் நிச்சயமாக ஜாடை காட்டுவது, எழுதிக் காட்டுவதுகூட எதுவுமே நிச்சயமாகக் கூடாது.

ஆரம்பத்தில் எல்லாக் காரியத்தையும், எண்ண ஓட்டத்தையும் விட்டு மௌனமாயிருப்பதென்றால் முடியாதுதான். அந்த நிலையில் சைகை, எழுதிக் காட்டுவது இவற்றோடாவது மௌனம் இருக்க ஆரம்பித்துவிட வேண்டியதுதான். என்ன ஜாடை காட்டினாலும், எழுதினாலும் பேசுகிற அளவுக்கு வளவளப்பும் வ்ருதாவும் இருக்காதல்லவா? ஸதா அரித்துக் கொண்டிருக்கிற நாக்கை எப்படியும் அன்றைக்குக் கட்டிப் போடுகிறோமல்லவா? அந்த மட்டுக்கும் நல்லதுதான். இப்படி ஆரம்பித்து, அப்புறம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சித்த ஆட்டங்களை விட்டுவிட்டு, மௌனம் என்றால் மனஸுக்குப் பரம சாந்தி என்று ஆக்கிக் கொண்டு, அப்படியே அலையில்லாத ஸமுத்ரம் மாதிரி ஆகிவிட வேண்டும். குறைபாட்டுடனாவது ஏதோ ஓர் இடத்தில் ஆரம்பித்து விடவேண்டும். அப்யாஸத்தினால் குறைகள் குறைந்து கொண்டே போய் பூர்ண நிலை வரும்; நிஜ மௌனம் ஸித்திக்கும்!

இப்போது ஆரம்பிக்கிற மௌனம் ஈச்வர ஆராதனைக்கு ஒரு ஸாதனம். பிற்பாடு பூர்த்தி ஸ்தானத்தில் அந்த மௌனமே, 'ஈச்வரன் வேறேயாக இல்லை, அவனுக்குத் தனியாக ஆராதனை என்று பண்ண வேண்டியதில்லை' என்ற ஸாத்ய

லக்ஷ்யமாக நிஜ ரூபத்தில் பிரகாசிக்கும். வாய் பேசவில்லை என்பது மட்டுமின்றி, கண் பார்க்கவில்லை, காது கேட்க வில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலே மனஸில் ஓர் எண்ணங்கூட எழும்பவில்லை என்று ஆகிவிடுவதுதான் நிஜ மௌனம்!

நாம் அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போதுகூட ஓர் எறும்பு மேலே ஏறினால் அதை அப்படியே தேய்த்து விடுகிறோம்; கொஞ்சம் குளிர் காற்று அடித்தால் போர் வையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொள்கிறோம்; பக்கம் மாற்றிப் படுக்கிறோம். காலமே (காலையில்) எழுந்திருக்கிறபோது நமக்கே இது எதுவும் ஞாபகமிருப்பதில்லை. அதாவது இந்த விஷயங்கள் பூர்ணமாக நம் ப்ரக்ஞைக்கு எட்டாமலே இப்படி யெல்லாம் பண்ணியிருப்போம். ஆனாலும் அந்தத் தூக்க நிலையில்கூட சரீராபிமானம் போகாததால்தான் சரீர ரக்ஷணைக்காக இந்தக் கார்யங்களைப் பண்ணியிருக்கிறோம். எந்தக் கார்யமானாலும் அதை மூளையின் டைரக்ஷனின் கீழே நரம்பு மண்டலம்தான் பண்ணுகிறது. அது உள்ளே இத்தனை சரீராபிமானம் ஊறியதாக இருக்கிறது. நம் இச்சையின் பேரில் 'வாலன்டரி'யாக இல்லாமல், தன்பாட்டுக்கு நரம்புகள் அனேகக் கார்யங்களைப் பண்ணுகின்றன. கழுத்து, இடுப்புப் பக்கங்களில் ஏதாவது நிமிண்டுகிற மாதிரிப் பட்டால் 'குறுகுறு' என்று பண்ணிச் சிரிப்பாக வருகிறது. பயமாயிருந் தால் 'அல்ப ஸங்க்யை' வருகிறது; பெரிய கஷ்டம் வந்தாலோ வயிற்றையே கலக்குகிறது. ஒருத்தன் கொட்டாவி விட்டால் மற்ற பேரும் கொட்டாவி விடுகிறோம். இதெல்லாம் நரம்பு களின் 'இன்வாலண்டரி'க் கார்யங்கள்.

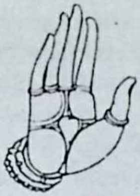
நிஜ மௌனத்தில் எப்படியிருக்கும்? உடம்பின்மேல் மலைப் பாம்பே போனாலும் தெரியாது ஒரு reflex-ம் இருக்காது. குளிரோ, வெயிலோ எதுவானாலும் தெரியாமல் அடித்த சிலையாக நிஷ்டையில் இருப்பான். தேஹாத்ம புத்தி அடியோடு போய்விட்டதால், தேஹரக்ஷணை பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்று உள்ளூற இருக்கும் அபிமானம் இன்வாலன்டரியாகக்கூட இல்லாமற்போய், அவனுடைய நரம்பு சலிக்கவே சலிக்காது. அவன்தான் எல்லாப் புலன்களை யும் அடக்கி வெற்றி கண்ட 'ஜிதேந்த்ரியன்'.

நிஜ மௌனத்துக்கு நம்மைப் பழக்கிக் கொண்டோமானால், அப்படிச் செய்யும்போது நம்முடைய மனுஷ்ய வேகங்கள், பாவங்கள் எல்லாம் போய்விடும். உள்ளுக்குள்ளே இருக்கிற பொறி, பரமாத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸின் பொறி, இப்போது நம்முடைய இந்திரிய ஜீவனத்திலே சாம்பலில் மூடிப்போனது போல் மங்கி இருக்கிற பொறி, மௌன ஸாதனையில் கணகண வென்று ஜ்வலிக்க ஆரம்பிக்கும். எந்தப் பரமாத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸிலிருந்து இந்தப் பொறி வந்ததோ அதை நோக்கிப் போய் அதிலே கலந்து அதுவாகவே ஆகிவிடுவதற்காக அது மேலே மேலே ப்ரகாசித்துக் கொண்டு போகும். இப்படி நடக்க நடக்க இப்போது நம்மிடம் பற்றியெரிகிற இந்திரிய வேகங்கள் தணிந்து மங்கி அணைந்து கொண்டே வரும். கடைசியில் ஏக ஜ்யோதிஸ்ஸாக, 'நிவாத தீபம்' என்கிறபடி, காற்றடிக்காத இடத்தில் உள்ள தீபமாக ஆத்மா மட்டுமே ப்ரகாசிக்கும். ஜீவாத்மா – பரமாத்மா என்ற பேதமில்லாத ஏக ஜ்யோதிஸ். அதுதான் மௌனத்தின் பூர்த்தி ஸ்தானம்!

ஜலத்தை கலக்குக் கலக்கு என்று கலக்கிக் கொண்டிருந்தால் அதற்குள்ளே இருக்கிற ஒரு முத்து எப்படித் தெரியும்? நாம் அனேக எண்ணங்களால் மனஸைக் கலக்கிக் கொண்டிருப்பதால்தான் உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா என்ற முத்து தெரியவில்லை. எண்ண அலைகளையெல்லாம் நிறுத்திவிடுவதுதான் நிஜ மௌனம். அதற்கு உபாயமாயிருப்பது இப்போது நாம் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய வாய் மௌனம். யோக ஸாம்ராஜ்யத்துக்குள்ளே பிரவேசிப்பதற்கு முதல் வாசலே மௌனம்தான் என்று ஆசார்யாள் 'விவேக சூடாமணி'யில் சொல்லியிருக்கிறார்!

யோகஸ்ய ப்ரதமம் த்வாரம் வாங்நிரோத:

(ச்லோ: 367)

சிந்தனையை நிறுத்துவது

வாய் மௌனத்தோடு, தினமும் கொஞ்ச நேரமாவது எதையும் நினைக்காமல், சிந்தனைத் தாரையை அடக்கி வைக்க வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. 'தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் அசிந்தயேத்.' ஸாதிப்பது கஷ்டந்தான். இதற்கென்றே உட்கார்ந்தாலும், 'எப்படி ஒன்றையும் நினைக்காமலிருப்பது? 'ஒன்றையும் நினைக்காமலிருக்க வேண்டும்' என்ற நினைவு தானே இப்போதும் கொண்டிருக்கிறது?' என்று தோன்றும். மனஸ் எதையும் நினைக்காமலிருக்க வேண்டுமென்று பிரயாஸைப்படுவதும் மனஸின் ஒரு காரியம்தான். சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கும் திறம் அரிது என்று சொன்னது இதனால்தான். ஆனாலும் இப்படிப் பண்ண வேண்டும் என்ற பூர்ண ஈடுபாட்டோடு விடாமுயற்சியுடன் இதற்காக உட்கார் வது என்று ஆரம்பித்தால், ஈச்வர க்ருபையில் அந்த லக்ஷ்யம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கைகூட ஆரம்பிக்கும். நாம் பண்ணக் கூடியது யத்தனம்தான். பலன் ஈச்வரன்தான் தர வேண்டும். அதனால், 'சும்மா' என்று தாயுமானவர் சொன்னபடி ஒரு சிந்தையும் இல்லாமல் உட்காரவேண்டும் என்ற தாபத்தோடு முயற்சியைத் தொடர்ந்து கொண்டே போனால், என்றைக்கோ ஒரு நாள் அவன் ஸித்தியை அனுக்ரஹிப்பான்!

ஒன்றையும் நினைக்காமலிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஸாதனை பண்ணும்போது ஒரு ஸ்டேஜில் சிலபேருக்கு மனஸ் சிறிது நேரம் காலியாகப் போய்விடுவதுண்டு. அதாவது அதில் எண்ணம் எழும்பாதுதான். ஆனாலும் அது ஆத்மானுபவமாக இல்லாமல், வெறும் சூன்யமாக இருக்கும். மனஸின் ஓட்டம் நின்று விட்டாலும் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸின் ப்ரகாசம் தெரியாத நிலையாயிருக்கும். இது ஞானம் இல்லாத நிலை. ஆத்மானு பவம் என்பதோ பூர்ண ஞான நிலை. ஆத்ம 'ஜ்யோதிஸ்' என்றேனே, அப்படியானால் அது அக்கினி மாதிரி ஒரு ரூபத்

தில் இருக்கும் என்றா அர்த்தம்? இல்லை ஞானத்தைத்தான் இங்கே 'ஜ்யோதிஸ்' என்பது. அறிவொளி என்பது இதுதான். இங்கிலீஷிலும் ஞானம் வருவதையே enlightenment illumination என்றே சொல்கிறார்கள். இந்த அறிவு இன்னொன்றை ஆராய்ச்சி பண்ணித் தெரிந்து கொள்ளும் அறிவில்லை. இது இன்னொன்றாக எதுவுமே இல்லாத தன்னைத்தானே தெரிந்து கொள்வதுதான். இப்படிப்பட்ட ஞானானுபவம் இல்லாமலே, நல்ல தூக்கத்தில் ஒரு தினுஸு மாதிரி, ஓர் எண்ணமும் இல்லாமல் புத்தி வெறிச்சாகிவிடுகிற நிலை கொஞ்சம் நாழி ஏற்படலாம். அதற்காகப் பயப்படக் கூடாது. இது தற்காலிக மாயிருப்பதுதான். ஆத்மாவோ, ஈச்வரனோ, அந்த எதுவோ ஒன்று தெரிய வேண்டும் என்ற தாபத்தை விடாமல், பிரார்த் தனை பண்ணிக் கொண்டு தொடர்ந்து இந்தப் பிரயாஸையில் உட்கார்ந்து வந்தால் இந்தச் சூன்ய நிலையிலிருந்தே, ஈச்வர பரமாக, ஆத்ம சம்பந்தமாக மாத்திரம் நினைக்கிற நிலைக்குப் போய் விடுவோம். From no-thought to God-thought. நினைப்பு இருக்கும். ஆனால் இப்போதுள்ளதுபோல் இந்திரியப் பிடுங்கல் உள்ள நினைப்பாக இல்லாமல் துன்பக் கலப்பே இல்லாத பேரின்பமான ஈச்வர நினைப்பாக இருக்கும். அதற் கப்புறம் அந்த ஈச்வரனும் வேறேயாயில்லாத பரம ஞான நிலையில் எல்லா நினைப்புகளும், அவற்றுக்கு மூலமான மனஸும் கரைந்துபோய், நிறைந்த நிறைவான மௌனம் ஸித்திக்கும்!

பரப்பிரம்மத்தை மனஸாலும் வாக்காலும் பிடிக்க முடியாது. மனஸும் வாக்கும் அற்றுப்போன மௌனம்தான் அதை விளக்குவது!

மௌந வ்யாக்யா ப்ரகடித பரப்ரஹ்ம தத்வம்★

பாஷா வ்யாக்யானத்தால் நெருங்க முடியாத பிரம்ம தத்து வத்துக்கு மௌனமேதான் பாஷையாகி வியாக்யானம் செய் கிறதாம்!

இப்போது நானா தினுஸான நினைப்பு, இப்படியில்லாமல் ஆக்கிக்கொள்ள மௌன அப்பியாஸம், அதிலே ஒரு நினைப்

★ ஆசார்யாளின் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்.

பும் இல்லாமல் சூன்யமாகப் போகிற நிலை, அப்புறம் ஈச்வரன் ஒருத்தனைப் பற்றியே நினைப்பு, முடிவிலே அவனையும் வெளியேயிருந்து நினைப்பதாக இல்லாமல் அவனாகவே ஆகிவிடுகிற நினைப்பற்ற பூர்ணத்வம்!

முதலிலிருந்தே அந்தச் சூன்யநிலை அதோடு முடிந்துவிடக் கூடாது என்பதில் கவனமாயிருந்து விட்டால், எல்லாம் ஸரியாகிவிடும். பூர்ண நிலைக்குப் போய்விடலாம். முதலில் உண்டாகும் சூன்யத்தை 'லயம்' என்றும் முடிவில் உண்டாகும் பூர்ணத்தை 'ஸமாதி' என்றும் சொல்வார்கள்.

இது இரண்டுக்கும் நடுவே ஈச்வரனைக் கொண்டு வந்து விட்டேன். மனஸ் தன் ஆட்டத்தை நிறுத்திக் கொண்டு காலியாகிறபோது இப்படி ஈச்வர ஸ்மரணம் என்பதாகச் செய்வது மறுபடி எண்ணங்களை உண்டாக்கிக் கொள்வது தானே? 'ஒன்றையும் நினைக்க வேண்டாமென்று ஸாதனை செய்ய ஆரம்பித்து, அப்படி நினைக்காமலிருக்கிற நிலை வரும்போது, இது சூனியாமாகத்தானிருக்கிறதே தவிர ஸுகானுபவமாக இல்லை என்பதால், இதை மாற்றி ஈச்வரனை நினைக்க ஆரம்பிப்பதில், மறுபடி தப்பு நினைப்புகளும் வருமாறு மனஸ் இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டால் என்ன பண்ணுவது? பூர்ணத்வம், நித்ய ஸௌகானுபவம் வராவிட்டால் போகட்டும். சூன்யமாகவே இருந்தாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். இந்த மனஸின் கன்னா பின்னா இழுப்பும், கெட்ட நினைப்புகளும் உண்டாக இடங்கொடுக்காமலிருந்தாலே போதும்' என்று தோன்றலாம்.

ஓரளவுக்கு மைன்ட் ஸ்டெடியாகி, நினைப்பில்லாமலிருக்கிற பக்குவம் பெற்றபின் அப்பியஸிக்க வேண்டிய ஈச்வர ஸ்மரணையைப் பற்றி இப்படிக் கவலைப்படவே வேண்டாம். அந்த ஸ்டேஜுக்கு அப்புறம் மனஸ் கெட்ட எண்ணங்களில் போகவே போகாது. ஒரு ஜீவன் ரொம்பவும் பிரயத்னப்பட்டு எண்ணங்களை நிறுத்தித் தன்னிடம் மனஸைக் கொடுத்தபின் ஈச்வரன் அவனைக் கெட்டுப் போகும்படி விடவே மாட்டான். ஈச்வர பக்தியும் பிரேமையும்கூட மனஸின் காரியந்தான் என்றாலும் இதற்கப்புறம் ஒரு நாளும் மனஸ் கெட்டதற்குப் போகாது; தன்னை அடியோடு கரைத்துக் கொள்கிற மௌனத்

துக்கே போகும்.

துஷ்டர்களால் நமக்கு வழியில் ஆபத்து உண்டாகிறதென்று போலீஸ்காரனைக் கூப்பிடுகிறோம். அந்தப் போலீஸ்காரன் துஷ்டனை விரட்டிவிட்டு நம்மை ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிய பின் நம்மையும் பயமுறுத்தித் தண்டிப்பானா என்ன! அல்லது தானும் நம்மோடேயே வீட்டுக்குள் வந்து இருந்துவிடுவானா? நம்மை ஆபத்திலிருந்து ரக்ஷித்து வீட்டில் சேர்த்தபின் அவன் போய்விடுவான் அல்லவா? இம்மாதிரிதான் கெட்ட எண்ணம் போக ஈச்வரனை எண்ணுகிறோம். இந்த ஸ்மரணையானது கெட்டதை விரட்டிவிட்டு, நம்மை அறம், பொருள், இன்பம் வீடு என்பதில் 'வீடு' என்கிறார்களே அதில் சேர்த்துவிட்டுத் தானும் போய்விடும். மனஸை வைத்துக் கொண்டு ஆரம் பிக்கும் பக்தி, மனஸ் அற்றுப் போகும் ஞானத்தில் கொண்டு விட்டுவிடும்.

ஸஜ்ஜனங்களின் கூட்டுறவும் இப்படித்தான் எல்லா உறவும் அற்றுப்போகிற நிலைக்குக் கொண்டு விட்டுவிடும். ஒரு விதமான பற்றும் இல்லாமலிருக்க வேண்டும் என்றால் அது உடனே ஸாத்யமாயில்லை. அதனால் கெட்ட ஸஹவாஸத்தை விட்டு ஸத்ஸங்கம் சேர வேண்டும். இதுவும் உறவுதான். ஆனால் ஒரு பழம் நன்றாகக் கனிந்தபின் தானாக இற்று விழுந்து விடுகிற மாதிரி, இது ஒரு நாள் முடிந்து விடும். இதை விட உயர்ந்த ஏகாந்த அனுபவத்தில் சேர்த்துவிடும். 'ஸத் ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம்' என்று ஆசார்யாள் (பஜகோவிந்தத்தில்) சொல்கிறார்.

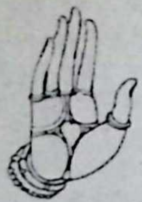
இப்படியே God-thought-லிருந்து no-thought உண்டாகும். ஆனால் இது முதலிலிருந்த சூன்ய no-thought இல்லை; பரிபூர்ண ஸ்திதி; 'தாட்' எழுப்புகிறதற்கு இடமேயில்லாமல் ஞானம் பூர்ணமாக ரொம்பிய நிலை.

'ஸத்ஸங்கம்' என்பதற்கு இன்னொரு அர்த்தம் சொல்லலாம். ஸத்வஸ்து என்பது எக்காலும் மெய்ப் பொருளாயிருக்கும் ஆத்மா ஒன்றுதான். தேஹாத்ம புத்தியை நீக்கி அந்த 'ஸத்'தான நிஜ ஆத்மாவில் சேர்வதுதான் 'ஸத்ஸங்கம்'. ஸத்புருஷர்களின் ஸங்கத்தினால் ஏற்படும் நிஸ்ஸங்கத்வம் கடைசியில் இந்தப் பெரிய 'ஸத்'தின் ஸங்கத்தைத்தான் உண்டாக்கித் தர வேண்

டும். அப்போது 'நான், நான்' என்று இப்போது நினைத்துக் கொண்டிருப்பது எதுவோ, நம்முடைய இத்தனை உபத்ரவங்களுக்கும் காரணம் எதுவோ, அது ஏக பரமாத்ம ஞானத்தில் அடிபட்டுப் போய், அந்த ஞான வஸ்துவின் பூர்ணானந்த ரூபமாகவே நாம் ஆகிவிடலாம். அது வேறே நாம் வேறே என்று நினைக்கிறவரை 'நான்' 'எனது, என்கிற எண்ணங்கள், (அஹங்கார – மமகாரங்கள்) என்பவை இருந்து கொண்டே தான் இருக்கும். முதலில் ஸத்வஸ்துவை ஈச்வரன் என்று வேறேயாக வைத்தே அவன் கையில் இந்த அஹங்கார மமகார 'நானைப்' பிடித்துக் கொடுத்தால் இது உபத்ரவம் பண்ணுவதை விட்டுவிடும். அப்புறம் இவன் வேறேயாக இருக்க வேண்டாம் என்று இதைத் தானாகவே உயர்த்தி, உணர்த்திக் காட்டி விடுவான்.

அதனால் ஒன்றையும் நினைக்காமல் மௌனமாயிருப்பதென்பது முதலில் வாயின் மௌனத்துடன் ஈச்வர ஸ்மரணை பண்ணுவதாக ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். பரமாத்மாவை நம்முடைய இஷ்டதேவதை எதுவோ அதுவாகப் பாவித்து, இப்படி ஸ்மரிக்க வேண்டும். ஸாக்ஷாத் பராசக்திபாகவோ, உமா மஹேச்வரனாகவோ, லக்ஷ்மி நாராயணனாகவோ பாவித்து மௌனமாக த்யானம் பண்ண வேண்டும். அதற்கப்புறம் இந்த நினைப்பும் போவது அந்தப் பராசக்தியின் அனுக்ரஹத்தால் நடக்க வேண்டியபோது நடக்கட்டும். மௌனமாக ஈச்வர ஸ்வரூப த்யானமும், மனஸுக்குள்ளேயே நாம ஜபமும் தான் நாம் செய்ய வேண்டியது.

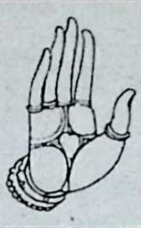
கண்டதை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து நேரே இப்படி ஈச்வர நினைப்புக்குப் போனாலும் போகலாம். அல்லது எந்த நினைப்பும் வராமலிருக்கும்படியாகக் கொஞ்சம் பழக்கிக் கொண்டுவிட்டு, அப்புறம் அது வெறும் ஜடஸ்திதியாக நின்று விடாமலிருப்பதற்காக அந்தக் கட்டத்தில் ஈச்வர பரமாக நினைக்க ஆரம்பிக்கலாம். இந்தக் கட்டத்தில் ஈச்வர பரமாக நினைக்க ஆரம்பிக்கலாம். இந்தக் கட்டத்தில் அது கொஞ்சம் பலமாகவே ஈச்வரனிடம் ஒட்டிக்கொள்ள ஆரம்பிக்கும்.

ஸமூஹ நலனுக்கும் உதவுவது

இத்தனை நாள் ★ நீங்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றியே சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். என்ன வைதிகக் கார்யங்கள் செய்ய வேண்டும். தர்மரக்ஷணத்துக்காக என்ன கர்மானுஷ்டானங்கள் செய்ய வேண்டும், ஸமூஹத்துக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றியெல்லாமே சொல்லி வந்தேன். இன்றைக்கு ஒரு மாற்றாக ஒன்றையுமே செய்யாமல் மௌனமாக இருக்கச் சொன்னாலென்ன என்று தோன்றிற்று. இதுவும் ஜீவன தர்மம்தான். கார்யங்களால் உண்டாகிற நன்மைகளைவிட இதுதான் பெரிய நன்மை. ஆத்மசாந்தி இதில்தானே கிடைக்கிறது? ஸமூஹத்துக்கும் இது பெரிய உபகாரந்தான். கெட்டதைப் பேசியும், பண்ணியும் ஸமூஹத்தைக் கெடுக்காமலிருக்கிறோமென்பதால் மட்டுமில்லை. இம்மாதிரி இந்திரியத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதால் உண்டாகிற ஆத்மசக்திதான் ஸமூஹத்துக்கு மிகப் பெரிய க்ஷேமத்தை உண்டாக்குவது. அதனால், மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் மௌனமாக, ஒரு கார்யமுமில்லாமல் அன்றன்றும் கொஞ்ச நாழி அரைமணியாவது உட்கார்ந்திருப்பதையும் சேர்த்துக் கொள்ளச் சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றியது.

★ அதாவது, 1957 அக்டோபரிலிருந்து 1958 ஏப்ரல் வரை சென்னையில் ஆற்றிய உரைகளில்.

மௌனப் பிரார்த்தனை

இன்றைக்கு இதை விஷயமாக எடுத்துக் கொள்ள அரசாங்கத்தாருடைய ஒரு அபிப்ராயம்தான் 'ப்ராவகேஷ்' னாக (தூண்டுதலாக) இருந்தது. ஸமீபகாலமாக, பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்கும்போது மாணவர்களுக்கு 'ப்ரேயர்' இருக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதில் இரண்டுவித கருத்துகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன. தலைவர்களில் சில பேர் தெய்வபக்தி உள்ளவர்களாகவும், சிலபேர் அப்படியில்லாதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் அபிப்ராய பேதம். அப்புறம் தெய்வபக்தியில்லாதவர்களும் 'ஸ்கூல் ஆரம்பத்தில் 'ப்ரேயர்' என்பது நீண்டகால வழக்கமாக இருந்து வந்துவிட்டதே; இதை எடுத்துவிட்டால் நாம் ரொம்பப் பேரின் அதிருப்திக்குப் பாத்திரமாக வேண்டிவருமே! என்பதால், ப்ரேயர் இருந்தால் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும், இஷ்டப்பட்ட பசங்கள் பண்ணட்டும், இஷ்டமில்லாதவர்களுக்குக் கட்டாயமாக்க வேண்டாம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் இதோடு பிரச்னை தீர்ந்து விடவில்லை. 'ப்ரேயர்' என்றால் எதை வைப்பது? இதுவோ மதச்சார்பில்லாத ஸெக்யுலர் அரசாங்கம். அனேக மதங்களைச் சேர்ந்த பசங்கள் சேர்ந்து படிக்கும்போது எந்த ஒரு மதத்தின் பிரார்த்தனையை மட்டும் வைத்தாலும் தப்பாகி விடும் என்று யோசித்தார்கள். முடிவாக இப்போது பசங்கள் எல்லாரும் பாடங்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் இரண்டு நிமிஷமோ மூன்று நிமிஷமோ மௌன மாகப் பிரார்த்த்னை பண்ணிக் கொள்ளட்டும் என்று தீர்மானம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

சின்னக் குழந்தைகளுக்கே இப்படி மௌனத்தை அவர்கள் சொல்வதால், நாமும்தான் பெரிய குழந்தைகளுக்கும் மௌனத் தைப் பற்றிச் சொல்லலாமே என்று தோன்றிற்று.

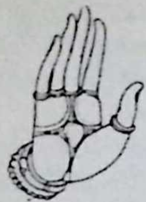
அவர்கள் மட்டும்தான் மாணவர்களா என்ன? நீங்கள், நான் எல்லோரும் மாணவர்கள்தான். லோகம் என்கிற இந்தப் பெரிய ஸ்கூலில் வாழ்நாள் பூராவும் விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய வித்யார்த்திகளாகத்தான் நாம் எல்லோருமே இருக்கிறோம்.

இன்றைக்கு நீங்கள் கற்றுக் கொண்டது மௌன வித்யை. 'மோனம் என்பது ஞானவரம்பு' என்று பிரம்ம வித்யையாகவே அதைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஜன்மா எடுத்ததற்கு இந்த ஜன்மாவில் நாம் என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ, அவ்வளவு அவசியம் ஒன்றுமே செய்யாமல், பேசாமல், நினைக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்து கொள்வதுமாகும். மனஸ் போகிறபடியெல்லாம் நினைப்பது, வாயில் வந்தபடியெல்லாம் பேசுவது என்றால், பிற்பாடு ஜன்மாவின் பலனையே அடையவில்லை என்று துக்கப்படும்படியாகும். அதனால்தான் மனஸை அடக்கி மௌனமாயிருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்து கொள்வதே (அப்படிச் செய்வது அப்புறம் இருக்கட்டும்) உங்களுக்கு ஒரு வித்யா லாபம் என்று நினைத்துச் சொன்னேன்.

மெட்ராஸுக்கு வந்ததில் நானும் ஒரு பாடம் கற்றுக் கொண்டேன். மௌனத்தால் கிடைக்கிற சாந்த ஸௌக்யம் சாச்வதமாக நிலைத்து நிற்பது; அதாவது எத்தனை கஷ்டத்துக்கு நடுவிலும் கஷ்டம் தெரியாமல் ஆனந்தமாக இருக்கும்படிப் பண்ணுவது என்று சொல்கிறார்கள். கஷ்டமே இல்லாமலிருக்க வேண்டுமென்றால் முடியாது. கஷ்டம் இருக்கத்தான் வேண்டும். அப்போதுதான் கர்மா கழியும். ஆனாலும் அது கஷ்டமாகத் தெரியக் கூடாது. ஒரே ஓர் 'அயிட்டத்'திலாவது இதை நான் தெரிந்து கொண்டதற்கு மெட்ராஸ் வாஸம் ஸஹாயம் பண்ணியிருக்கிறது. இங்கே பூஜை பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காக நீங்களெல்லாம் பக்தியோடு கும்பலில் நெரிந்து கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு மணிக்கணக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பூஜை பார்க்கிறபோது இத்தனை கஷ்டமும் மறந்து உத்ஸாஹம் உண்டாகி விடுகிறது. அந்த உணர்ச்சி வேகத்தில் அவரவரும் பாட்டு, பாராயணம், பஜனை என்று ஆனந்தமாக ஆரம்பித்து விடுகிறீர்கள். மற்றவர்களுக்கும் இது

நல்லதுதானே, என்ற நல்லெண்ணத்தில்தான் இப்படிச் செய்கிறீர்கள். ஆனால், இதனாலேயே ரொம்பவும் சப்தமும், distraction-ம் (கவனச் சிதறலும்) ஏற்பட்டு விடுகிறது என்று சில பேருக்குத் தோன்றவே, Silence Please என்று அட்டைகள் எழுதி மாட்ட ஆரம்பித்தார்கள். நான் அவற்றைக் கழற்றிவிடச் சொன்னேன். ஏன்? 'இப்போதுதான் நமக்கு ஒரு பாடம் படித்துப் பாஸ் பண்ண ஸந்தர்ப்பம் வந்திருக்கிறது. இத்தனை சப்தத்துக்கு நடுவில் அதைக் கவனிக்காமல் நாம் பூஜை பண்ண முடிகிறதா என்று 'டெஸ்ட்' வந்திருக்கிறது. இதை நழுவவிடக் கூடாது' என்று நினைத்துத்தான் கழற்றச் சொன்னேன். ஈச்வரானுக்ரஹத்தில், இப்போது எத்தனை சப்தமிருந்தாலும் நான் பாட்டுக்குப் பூஜையைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கப் பழகி விட்டேன்.

அதனால் இன்று மௌனத்தைப் பற்றிப் பேசினது எனக்கு ஸௌகர்யமாகப் பூஜையின்போது நீங்கள் பேசாமலிருக்கும் படிப் பண்ண வேண்டும் என்ற உத்தேசத்திலல்ல. உங்களுக்கே அதன் பிரயோஜனம் தெரிய வேண்டுமென்றுதான் சொன்னேன். இத்தனை நாள் உங்கள் இஷ்டப்படி பாடி, பேசி, பஜனை செய்தாகி விட்டபடியால், இப்போது உங்களைப் பூஜையின் போது மௌனமாக மானஸிகமாகப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொள்ளச் செய்வதில் நியாயமிருக்கிறதென்று தோன்றிற்று. சும்மாயிருக்கும் ஸுகத்தின் லேசமாவது உங்களுக்கெல்லாம் தெரிய வேண்டும் என்ற ஆசையில் சொன்னேன்!

அளவறிந்து செயற்படுக! ★ மிதத்துக்காகவே மிகைகள்

'விதவிதமாகப் பண்ணி மூக்கைப் பிடிக்கத் தின்னு' என்று ஒரு சாஸ்திரம்! பூஜா கல்பங்கள் என்று வழிபாட்டு முறைகளைக் கூறும் புஸ்தகங்கள் இப்படிச் சொல்வதாகத்தான் அர்த்தம்! அவற்றில் நைவேத்யம் பண்ணும்போது, 'நைவேத்யம் ஷட்ரஸோபேதம்' என்று போட்டிருக்கும் 'ஷட்ரஸோபேதம்' என்றால் அறுசுவையுடன் கூடிய போஜன தினுஸுகள். அத்தனை வித அன்னங்களையும், வியஞ்ஜனங் களையும் பக்ஷயங்களையும் ஸ்வாமிக்குக் காட்ட வேண்டும். அவனுக்கு வெறுமனே காட்டுவதுதான். 'நிவேதயாமி' என்றாலே, 'தெரிவிக்கிறேன்', அதாவது 'இந்த ஆஹாரமெல் லாம் உனக்கு முன்னால் வைத்திருப்பதை உனக்குத் தெரிவித் துக் கொள்கிறேன்' என்றுதான் அர்த்தமே தவிர, 'உன்னைச் சாப்பிடப் பண்ணுகிறேன்' என்று அர்த்தமில்லை. எங்கேயோ நாமதேவர் மாதிரி ஒருத்தரால்தான் அவனைச் சாப்பிடப் பண்ண முடியும்; நாமெல்லாம் அவனுக்குக் காட்டிவிட்டு, தெரிவிக்கிறதோடு ஸரி. அவன் பார்வை பட்டதாலேயே அந்த நைவேத்யம் பிரஸாதமாகிவிடுகிறது. அதை நாம்தான் சாப்பிடு கிறோம். ஆனதால் சுசி ருசியாய் பல தினுஸு பண்ணி நன்றா கச் சாப்பிட வேண்டும் என்று சாஸ்திரமே சொல்வதாக ஆகிறது!

இன்னொரு பக்கம் சாஸ்திரத்திலேயே அனேக உபவாஸங் கள், பழம் மட்டுந்தான் சாப்பிடலாம், ஜலங்கூடக் கூடாது என்றெல்லாம் கண்டிப்பு.

★ இவ்வுரையை அருள் உரை 7-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'சமூக விஷயங்கள்' என்ற பிரிவிலுள்ள 'கணக்காயிருக்கணும்' என்ற உரையுடன் இணைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஒரு பக்கம் வேத கோஷம், ராமாயண நவாஹம், பாகவத ஸப்தாஹம், ஹரிகதை, பஜனை, ஜால்ரா, சிப்ளா, மிருதங்கம், 'கதயந்தச்ச மாம் நித்யம்' என்று பகவானே சொன்னபடி★ அவன் கதைகளையே ஓயாமல் பேசுவது, பாடுவது, இன்னும் மிஞ்சினால் ஆனந்தக் கூத்தே ஆடுவது என்று அமர்க்களம்; மேளதாளம், சேகண்டி, அதிர்வேட்டு.

இன்னொரு பக்கம் லோகமே போனாலும் போகட்டுமென்று மௌனமாக மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விடுவது.

ஒரு பக்கம் பலி கிலி; யஜ்ஞத்தில் பசுவைக் கொடுப்பது.

இன்னொரு பக்கம் ரொம்பப் பிஞ்சாகப் புடலங்காயைப் பறித்துவிட்டால்கூடப் பாபமென்று பிராயச்சித்தம்.

ஒரு பக்கம் முனி, காட்டேரி என்று ஏகப்பட்டவை. அப்புறம் ஸௌம்யமாக தேவதா ரூபங்கள். பலவிதமான கலர். நாலு கை, எட்டு கை, பத்துக் கை, பதினெட்டுக் கை என்று அனேக மூர்த்திகள். மூஞ்சூரிலிருந்து யானை சிங்கம் வரை வாஹனங்கள்.

இன்னொரு பக்கம் நிர்குணம், நாமம் ரூபம் இல்லை, பகவானுமில்லை, பக்தனுமில்லை என்று வேதாந்தம்.

ஒரே சாஸ்திரங்களே இப்படி ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸமாகச் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்?

நமக்குத் தெரிந்த இடத்தில் ஆரம்பித்துத் தெரியாததற்குப் போகவேண்டுமென்று அர்த்தம். அப்படிக் கொண்டு போவதற்காகவே நமக்குத் தெரிந்தது, தெரியாதது என்று ரொம்ப வித்யாஸமுள்ளதாயிருக்கிற இரண்டையும் சொல்கிறது.

நமக்கு என்ன தெரிகிறது? த்வைத ப்ரபஞ்சந்தான். ஏகப்பட்ட ரூப வித்யாஸங்கள், குண வித்யாஸங்கள், மற்ற வித்யாஸங்கள் கொண்டதான த்வைதந்தான் நாம் இருக்கிற நிலை. பலவித ருசிகள், பலவிதக் காட்சிகள், பலவிதக் கேள்விகள்,

---

★ கீதை 10. 9.

கோபம், தாபம், பிரேமை, சாந்தி, உக்ரம், ஸௌம்யம் என்று பலவித உணர்ச்சி வேகங்கள், குண வித்யாஸங்கள் – இவை தான் நாம் இருக்கிற நிலையில் தெரிவது.

நாம் இருக்க வேண்டிய நிலை என்ன? இப்போது நமக்குத் தெரியாததாக இனிமேல் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன என்றால் அதுதான் இந்த த்வைதத் தோற்றத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கிற ஒன்றே ஒன்று – 'அத்வைதம்' என்று என்னமோ ஒன்று சொல்கிறார்களே அது. அங்கே ருசியில்லை, சப்தமில்லை, ரூபமில்லை, குணமில்லை. ஆனால், இதற்கெல்லாம் காரணமானது இருக்கிறது.

தெரிந்ததையே தெய்வ ஸம்பந்தமுள்ளதாக்கித் தர வேண்டுமென்றுதான் 'நைவேத்யம் ஷட்ரஸோபேதம்' ஹரிகதையும் பஜனை சத்தமும், உக்ர-ஸௌம்ய தேவதைகள் அவற்றுக்கு அனுகுணமான ஹிம்ஸை – அஹிம்ஸைக் காரியங்கள்.

ஆனால், தெரிந்ததோடு மட்டும் நிற்கப்படாது, தெரியாததையும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் பட்டினி – ருசி இல்லாத ஸமாசாரம்; மௌனம் – சத்தமில்லை; நிர்குணப் பிரம்மம். – நாம ரூபமில்லாத ஸமாசாரம்.

இப்படி இரண்டு எக்ஸ்ட்ரீம்களைச் சொல்லிவிட்டால் மட்டும் சரிப்பட்டு வராது. இரண்டையும் link பண்ணுவதற்கு (இணைப்பதற்கு) ஒன்று செய்ய வேண்டும். நாம் வாழ்கிற முறையில் எல்லா aspect-ம் இந்த link-ஐ reflect பண்ணும்படியாக (இந்த இணைப்பைப் பிரதிபலிக்கும்படியாக) வாழ வேண்டும்.

இந்த 'லிங்க்' என்ன? அதுதான் மிதமாக இருப்பது. 'மாடரேஷன்' என்கிறார்களே, அது. 'மிதவாதி'கள் என்று (அரசியலில்) கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். 'உடனே பூர்ண ஸ்வராஜ்யம் வேண்டுமென்று அவசரப்படக் கூடாது. அதே சமயத்தில் வெள்ளைக்கார ராஜாங்கத்துக்கு இத்தனை ஆதித்யமும் இருக்க விடக்கூடாது' என்பது அவர்கள் கட்சி. அவர்கள் சொன்னதில் உள்ள நியாயம் இப்போது ஸ்வதந்திரம் வந்தவிட்டு நமக்கே தெரிகிறது!

எதிலும் மிகையாகப் போகாமல் நடுநிலைமையில் இருப்பதுதான் மிதம். 'மிதம்' என்றால் 'அளக்கப்பட்ட', 'அளவறிந்த' என்று அர்த்தம். Measured behaviour என்று சொல்லும் போதும் எதிலும் தீவிரமாகப் பறக்காமல், நிதானமாக, கவனமாகச் செய்வதைத்தானே measured என்பது குறிக்கிறது? Measured-தான் மிதம். 'ஜ்யாமெட்ரி' என்கிறோமே அது 'ஜ்யா-மிதி' என்ற ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைதான். 'ஜ்யா' என்றால் பூமி. 'மிதி, என்பது 'மிதம்'தான் – அதாவது அளக்கிற விதிமுறை. யஜ்ஞத்தில் வேதிகை நிர்மாணம் முதலானதுகளுக்குப் பூமியை அளப்பதிலிருந்தே 'ஜ்யாமெட்ரி' உண்டாயிற்று. 'க்ஷேத்ரம்' என்றாலும் பூமிதான். அதனால்தான் இதற்கு 'க்ஷேத்ர கணிதம்' என்றும் பெயர் இருக்கிறது.

செய்கிற காரியம், பேசுகிற பேச்சு, ஸம்பாதிப்பது, செலவழிப்பது, புத்தியை ஓடவிட்டு நினைப்பது, அலைவது, சாப்பிடுவது, ட்ரெஸ் பண்ணிக் கொள்வது, பொழுதுபோக்கு எல்லாவற்றிலுமே, ஒவ்வொன்றிலுமே 'ஓவராக'ப் போய் விடாமல், மனஸு எதற்கும் வசப்பட்டு விடாதபடி, அளவறிந்து Measured-ஆக வைத்துக் கொள்வதுதான் மிதம். எல்லாவற்றிலும் இப்படிப் பண்ணுகிற பழக்கம் வந்து விட்டால் சித்தம் சமநிலையில் பரம சாந்தமாக ஆவதற்கு உதவும்.

பழக்கம் எப்படி வரும், ஈச்வர க்ருபையில்தான் வரும். 'அந்த க்ருபை எப்படி வரும்?' என்றால், அதற்காகத்தான் – அதை வருவித்துக் கொள்வதற்காகத்தான், இரண்டு 'எக்ஸ்ட்ரீம்'களாக அனுஷ்டானங்களை சாஸ்திரங்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது. 'நமக்குத் தெரிந்த நிலையில் ஓர் எக்ஸ்ட்ரீமாகப் பண்டிகை, போஜனம், பாட்டு, கூத்து ஆகியவற்றையும், தினுசு தினுசுகளில் அபிருசி கண்ட நம் மனஸுக்கு ஏற்றபடி அனேகத் தெய்வங்கள் ஆகியவற்றையும் ஒரு பக்கம் சொல்லிக் கொண்டே, அதே சமயத்தில் இன்னொரு எக்ஸ்ட்ரீமான, உண்ணாத உறங்காத, பேசா நிலையையும், நிர்குண ஏகப் பரமாத்மாவையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேயிருப்பது. இப்படி இரண்டு எக்ஸ்ட்ரீம்களையும் மாறி மாறி அப்யாஸம்

செய்கிறதாலேயே, தராசின் இரண்டு தட்டுகளிலும் 'வெயிட்' களைப் போடுவதால் அது ஸம நிலைக்கு வருகிற மாதிரி மனஸு ஸமத்துக்கு வந்து, அதோடு வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களிலும் மாடரேஷன் வந்துவிடும்!

ஒரு கயிற்றை 'தொய்யாமல் நில்லு' என்று வெறுமனே விட்டால் அது நிற்குமா? அதை இரண்டு பக்கம் இரண்டு கழியை நட்டு, இரண்டு கோடிக்குமாக இழுத்துக் கட்டினால் தானே ஸம நிலையில் தொய்யாமல் நிற்கும்? அப்படித்தான் தானாக ஸம நிலைக்கு வராத நம் வாழ்க்கை முறையை அப்படிப் பண்ணவே இரண்டு கோடியாக இரண்டுவித எக்ஸ்ட்ரீம்களில் அனுஷ்டானங்களைக் கொடுத்துக் கட்டிப் போட்டிருக்கிறது. நேராக மாடரேஷனுக்குப் போகத் தெரியாததால், எக்ஸ்ட்ரீம்களை, ஸமயானுஷ்டானத்தில் கொடுத்து, அதன் வழியாக நாம் வாழ்கின்ற முறை மாடரேஷனில் போகும்படிப் பண்ணியிருக்கிறது.

இதர மதங்களில் அஹிம்ஸை, அரூப த்யானம் என்று ஏதாவது ஓர் எக்ஸ்ட்ரீமை மட்டும் வைக்கிறபோது ஜனங் களால் அந்த பிகு தாங்காமல் fail ஆகிறார்கள். அப்படியில் லாமல் மாறுபட்ட இரண்டு எக்ஸ்ட்ரீம்களை நம் மதம் மாற்றி மாற்றிச் சொல்வதால், Change-ல் ஆசை கொண்ட ஜீவ மனஸு இஷ்டத்தோடு இப்படி மாற்றி மாற்றிப் பண்ணுகிறது.

ஸமயானுஷ்டானம் என்று இப்படி ஒவ்வொரு சமயத்தில் பண்ணுவதாக மட்டுமில்லாமல், சதா கால வாழ்க்கைப் போக்காகவும் நெறியாகவும் பின்பற்ற வேண்டிய அஹிம்ஸை, பிக்ஷுத்வம் முதலானவற்றிலும் நம் மதம் மற்றவற்றைப்போல் ஒரே கண்டிப்பாக எல்லாருக்கும் லக்ஷ்யத்தை விதிக்காமல் பிரித்துக் கொடுத்திருப்பதைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக் கிறேன். இதனாலெல்லாம்தான் நம் மதம், இத்தனை ஆசார சாஸ்த்ரமிருந்தபோதிலும், மற்ற எல்லா மதங்களையும்விட flexible -ஆக (நெகிழ்ந்து கொடுப்பதாக) ஆகி, இதற்கு ஒரு சிரஞ்ஜீவித்வம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸமயானுஷ்டானங்களில் இப்போது நாம் இருக்கிற தசையில் நம் மதம் காட்டும் இரண்டு எக்ஸ்ட்ரீம்களில்

பண்டிகைச் சாப்பாடு, பஜனைக்கூத்து, உருவ வழிபாடு இவற்றில் கிடைக்கிற ஆனந்தம், பட்டினியிலும், மௌனத்தி லும், ஆத்ம த்யானத்திலும் கிடைப்பதில்லை. ஏதோ ஒரு பாவனையின் பேரிலும், 'இது பெரியவர்கள் காட்டும் வழியாச்சே' என்ற நம்பிக்கையின் பேரிலுந்தான் இப்போது நமக்குத் தெரியாதவையாக இருப்பவற்றுக்கான அனுஷ்டானத் தைப் பண்ண முடிகிறது. ஆனாலும் விடாமல் போனால் வாழ்க்கையில் மாடரேஷன் வரும்.

இப்படி மாடரேஷனில் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டு முதிர்ந்த நிலைமை, கனிந்த நிலைமை உண்டாகிறபோது, இப்போது எது நமக்குத் தெரியாததாக இருக்கிறதோ, இன்னொரு 'எக்ஸ்ட்ரீம்' ஆகத் தோன்றுகிறதோ, எதை நாம் ஏதோ ஒரு பாவனையின் பேரில்தான் கொஞ்சம் ஊகித்துப் பார்க்க மாத்திரமே முடிகிறதோ, அது – அதாவது பரமாத்மாவோடு ஏகமாக ஒன்றியிருக்கிற நிலை – எக்ஸ்ட்ரீமாக இல்லாமல், ஸஹஜமான எக்ஸ்பீரியன்ஸாக ஆகிவிடும்.

அளவறிந்து, எதிலும் ஓவராகப் போகாமல், மிதமாக, மத்யமமாகப் போகிறதைத்தான் பகவான் கீதையில் உபதேசித் திருக்கிறார்.

> நாத்யச்நதஸ்து யோகோ (அ)ஸ்தி ந சைகாந்த-மநச்நத் ।
> ந சாதி ஸ்வப்ந-சீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுந ॥
> யுக்தாஹார-விஹாரஸ்ய யுக்த-சேஷ்டஸ்ய கர்மஸு ।
> யுக்த–ஸ்வப்நாவபோதஸ்ய யோகோ பவதி து:கஹா ॥
>
> (6-16, 17)

'பெருந்தீனி தின்கின்றவனுக்கும் யோகம் ஸித்திக்காது; ஒரே பட்டினி கிடக்கிறவனுக்கும் ஸித்திக்காது. எப்போது பார்த் தாலும் தூங்குகிறவனுக்கும் யோகம் வராது: தூக்கமேயில்லாத வனுக்கும் வராது. சாப்பாடு, ஸஞ்சாரம் மற்ற காரியம் எல்லாற்றிலுமே மிதமாக இருக்கிறவனுக்குத்தான், தூங்குகிற திலும் முழித்துக் கொண்டிருப்பதிலுங்கூட மிதமாக இருக்கிற வனுக்குத்தான் யோகம் ஸித்திக்கும்; ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்கும்' என்கிறார். மிதமாக இருப்பதற்கு இங்கே பகவான் சொல்லும் வார்த்தை 'யுக்தம்' என்பதாகும். 'எப்படி யுக்தமோ

அப்படிப் பண்ணுங்கள்' என்று நாம்கூடப் பேச்சில் சொல்கிறோம். 'யுக்தம்' 'யோகம்' என்ற இரண்டு வார்த்தையும் 'யுஜ்' என்னும் ஒரே தாதுவிலிருந்து வந்தவைதான். 'யுஜ்' என்றால் இணைப்பது. ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவோடு இணைப்பது யோகம். அப்படி இணைக்க வழியாக உள்ள மிதமான போக்கே 'யுக்தம்.'

எக்ஸ்ட்ரீமுக்குப் போவதுதான் மனஸின் நேச்சர். 'மிதமாயிரு' என்றால் அதனால் முடிவதில்லை. இதற்காகத்தான் சாஸ்திரங்கள், 'இரண்டு எக்ஸ்ட்ரீம்களுக்கு மாறி மாறிப் போ' என்கிறது. 'மிதமாகச் சாப்பிடு, என்றால் நாக்கு கேட்க மாட்டேன் என்கிறதா?' 'சரி, இதோ பண்டிகைகளைக் கொடுக்கிறோம்; இந்த நாட்களில் ஷட்ரஸோபேதமாகச் சாப்பிடு' என்கிறது. ஆனால் இதோடு விடாமல், ஈடுகட்டுகிறதற்கு வ்ரத, உபவாஸ தினங்களையும் விதிக்கிறது. இப்படியே சில நாட்களில் 'வாய் கொண்ட மட்டும் கத்து; ஆடு; பாடு' என்று விட்டுவிட்டு, வேறே சில நாட்களில் 'வாயைத் திறக்கவே திறக்காதே' என்று மௌனத்தை அனுஷ்டிக்கச் சொல்கிறது. இந்த எல்லாவற்றையுமே தெய்வ சம்பந்தப்படுத்திக் கொடுக்கிறது. பித்ரு காரியம், பஞ்சாயதனம், வைச்வதேவ பலி, அது, இது என்று பலதுகளுக்கு (பலவற்றுக்கு) வழிபாட்டைச் சொல்லும்போதே, 'காம்பன்ஸேட்' பண்ண 'ப்ரஹ்மைவாஹமஸ்மி'★ என்று மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்ளவும் சொல்கிறது.

வாழ்க்கையம்சங்களில் தானாக மிதமாக இருக்க முடியாத மனுஷ்ய ஸ்வபாவத்துக்கு இப்படி ஸமயானுஷ்டானத்தில் இரண்டு எக்ஸ்ட்ரீம்களையும் அப்யாஸம் பண்ணுவதே மிதப்படுவதற்கு வழியாக ஆகிறது. உபவாசத்தால் விருந்தை 'பாலன்ஸ்' பண்ணுவது, மௌனத்தால் உத்ஸாஹக் கூத்தை 'பாலன்ஸ்' பண்ணுவது – என்றிப்படி சாஸ்திரப் பிரகாரம் ஒரு எக்ஸட்ரீமால் இன்னொன்றை 'பாலன்ஸ்' பண்ணுகிற பழக்கத்தால் வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களிலும் தராசு சமமாக நிற்கிற மிதமான நிலைமை, 'யுக்த'மான நிலைமை கைவரும். இரண்டு விதத்தில் மிகையாக மாறி மாறிப் பண்ணுவதா

★'நான் பிரம்மமாகவே இருக்கிறேன்' என்ற அத்வைத வாக்கியம். ஸந்தியா வந்தனத்தில் இந்த அனுஸந்தானமும் அங்கமாகும்.

லேயே மிதம் வந்துவிடும்!

எந்த சக்தியையும், திரவியத்தையும் விரயமாகச் செலவழிக்காமலும், அதே சமயம் ஒரேயடியாகப் பூட்டி வைத்துக் கொண்டு விடாமலும், தானும் ஸமூஹமும் பயனடையும்படி அளவறிந்து செலவழிக்கவும், காத்து வைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும். பயன்களில் பெரியதான ஈச்வர ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கும்கூட அளவறிந்த இந்தப் போக்கு வழி செய்யும். ஸமநிலைக்கு வர வேண்டும். லெவலுக்கு வர வேண்டும். Water finds its level. ஜீவாத்மா லெவலுக்கு வந்தால்தான் பரமாத்ம ஸமுத்ரத்தில் கலக்க முடியும். இதற்கு எதிலும் அளவு, மிதம் வேண்டும்.

அளவறிந்து எதையும் செய்பவரால்தான் பரம ஸத்யத்தை அறிய முடியும் என்பதைத்தான் திருமூலர்,

கணக்கறிந்தார்க்கன்றிக் காணவொண்ணாதது
கணக்கறிந்தார்க்கன்றிக் கைகூடாக் காட்சி

(1.316)

என்று சொல்லியிருக்கிறார். அவர் பண்ணின நூலுக்குத் 'திருமந்த்ரம்' என்று பெயர். அதனால் இந்த வார்த்தைகள் மந்திரம் மாதிரியானவையாகும்.

அதிகமாகப் போகாமல் எல்லாவற்றிலும் கணக்காய் இருக்க வேண்டும். பேச்சு, எண்ணம், செய்கை, உணவு, உடை, செலவு எதிலானாலும் வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவுதான் அத்யாவசியமோ அதோடு கணக்காய் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இப்போது பண்ணுகிற மாதிரி விரயம் செய்யக்கூடாது. கணக்காயிருப்பதுதான் இஹம் பரம் இரண்டுக்கும் நன்மை செய்வது. மனநெறி இல்லாவிட்டால் பரம் எப்படி லபிக்கும்? அந்த மனநெறி, mental discipline வருவதற்கு வாழ்க்கையம்சங்கள் எல்லாவற்றிலும் கணக்காயிருந்து கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதே உதவும்.

இப்போதைய நிலையில் ஸமயானுஷ்டானங்களில் இரண்டு எக்ஸ்ட்ரீம்களிலும் போவதாலேயே இப்படிப்பட்ட அளவு, 'கணக்காயிருக்கிற' தன்மை உண்டாகிறது என்று

சொன்னேன். ஆரம்ப நிலையில் நம்முடைய மதானுஷ்டானம், 'கணக்கு' இரண்டுமே பக்குவமாகாதவையாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் நாளாவட்டத்தில் இவை ஒன்றுக்கொன்று போஷித்துக் கொண்டு, ஒன்றை மற்றது பக்குவப்படுத்திக் கொண்டு போகும். அப்படிப் பக்வ ஸ்திதிக்குப் போகப்போகக் கணக்கறிந்து செய்வதே மனஸின் ஸமநிலை என்கிற உயர்ந்த பிரசாந்த ஸ்திதிக்கு கொண்டுவிடும். பூரண பக்வநிலையிலோ தன்னியல்பாக நாம் செய்கிறதெல்லாமே அளவறிந்து, கணக்காக அமைந்து மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும்!

பலவித வரவு-செலவுகளில் கணக்கு

கல்வியில் கணக்குக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் தந்திருக்கிறோம்? வாழ்க்கையிலும் தர வேண்டும். இப்போது ரூபாய்க் கணக்கு மட்டும்தான் முக்யமாயிருக்கிறது. எல்லா ஆபீஸிலும் அக்கவுன்ட் செக்ஷன், அது தவிர அக்கவுன்டன்ட் ஜெனரல் ஆபீஸ்கள் என்றே நிறைய இருக்கின்றன. பழைய காலத்திலிருந்து இப்படி ராஜாங்க ரீதியாக வரவு-செலவுகளைக் கணக்குப் பார்க்கும் ஏற்பாடு இருந்து வந்திருக்கிறது. 'பெருங் கணக்கு' என்று பழைய நாளில் ஓர் உத்யோகஸ்தர் – அவர் தான் இந்நாளில் அக்கவுன்டன்ட்-ஜெனரல் என்கிறவர். இது உச்சத்திலுள்ள உத்யோகம். அடிநிலையில் இருந்தது, 'பெருங் கணக்கு' என்ற மாதிரி 'சிறுகணக்கு' இல்லை; இந்தச் சின்ன உத்யோகத்துக்குத்தான் 'கணக்கப்பிள்ளை' என்று பெயர். 'பிள்ளை' என்பது இங்கே 'சிறிய', 'சின்னது', என்பதைக் குறிக்கும்; பிள்ளை ஜாதி இல்லை. தென்னம்பிள்ளை, அணிற்பிள்ளை என்றெல்லாம் சொல்கிறபோது சின்னதைத்தானே குறிக்கும்? அப்படியே கணக்கப்பிள்ளை என்கிறவர் ராஜாங்க வரவு – செலவு பார்ப்பவர்களில் சிறிய ஊழியர். ஆனால், அவருக்கு எல்லா நுணுக்கமும் தெரிந்திருக்கும். அதனால்தான்

முன்னெல்லாம் ஜில்லா கலெக்டராக ட்ரெயினிங் பண்ணுகிற வன்கூடக் கணக்கப்பிள்ளையிடம்தான் வேலை கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று வைத்திருந்தார்கள்.

'இப்போது இதெல்லாமே பேப்பரில் (வரவுக்குச் செலவு) ஸரிக்கட்டுவதாகக் காட்டிவிட்டால் போதுமென்று ஆகி விட்டது; ஃபைனான்ஸ் மினிஸ்டரைப் பார்த்தால் அப்படி ஸரிக்கட்டாவிட்டால்கூடப் பரவாயில்லை. டெஃபிஸிட் ஃபைனான்ஸிங், (ரூபாய்) நோட்டுப் போட்டும், ஊரெல்லாம் உலகமெல்லாம் கடன் வாங்கியும் ஸரிக் கட்டினதாகக் காட்டி னால் போதும் என்றாகி விட்டது, என்று சொல்லிக் கொள் கிறார்கள். மொத்தத்தில் இப்போது நவீன முறை என்று சொல்லி, கணக்கில்லாமல் ஆசைகளையும் தேவைகளையும் பெருக்கி, அதற்காகச் செலவையும் பெருக்கி, மக்களையெல் லாம் கடனாளிகளாகவும் நிம்மதியில்லாதவர்களாவும் செய் திருப்பதாகவே தெரிகிறது.

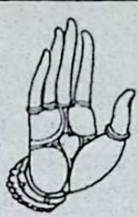
தேவை, வரவு - செலவு எல்லாவற்றிலுமே இப்படியில் லாமல், நாம் அவற்றை ஒரு கணக்குக்குக் கீழே கொண்டு வர வேண்டும்.

வரவு - செலவு என்பது பணம் ஒன்றில் மட்டுமில்லை. எல்லாவற்றிலும் உண்டு. நாம் வார்த்தையை அதிகம் விட்டால் எதிராளியிடம் வாங்கிக் கட்டிக்கொள்கிறோமே இதுகூட வரவு - செலவுதான். நாம் வாயால் விட்டது செலவு; வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டது வரவு! நாம் அனவரதமும், தூங்கும்போது கூடப் பண்ணுகிற காரியம் என்ன? மூச்சுவிடுவது. அதுகூட வரவு செலவுதான். காற்றை உள்ளே வாங்கிக் கொண்டு வெளியே விடுவது வரவும் செலவுந்தான்! காற்றை உள்ளே வாங்கிக் கொண்டு வெளியே விடுவது வரவும் செலவுந்தான்! அதில் கூடக் கணக்கு வேண்டுமென்றுதான் ப்ராணாயாமம், மந்த்ர ஜபம், ச்லோஹம் த்யானமென்று பல யோகங்களை வைத்திருப்பது.

புசுக், புசுக்கென்று வேகமாக ச்வாஸித்தால் ஆயுசும் குறை யும்; ஆத்மா சுத்தப்பட்டு சாந்த நிலைக்கு வருவதற்கான நாடிச் சமனமும் ஏற்படாது. அதனால் மூச்சுக்கூடக் கணக்காக

விடணும் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு நாளைக்கு 21,600 ச்வாஸமே விடணும் என்று கணக்கு. அதாவது ஒரு ச்வாஸத்துக்கு நாலு செகண்ட் ஆக வேண்டும். நாம் அவசரமாகக் காரியம் செய்யும்போதும், கோபதாபத்திலும், காமம் முதலான உணர்ச்சி வேகங்களிலும், புஸ்புஸ்ஸென்று ஒரு செகண்ட், இரண்டு செகண்டிலேயே ஒரு ச்வாசம் முடிந்து விடும். அதற்காகத்தான், ஈடுகட்ட இன்னொரு எக்ஸ்ட்ரீமில் ரொம்ப நேரம் தீர்க்கமாக மூச்சையிழுத்து அடக்கி வைத்து, நிதானமாக விட்டுப் பிராணாயாமம் பண்ணச் சொல்லியிருப்பது. ஆக இந்தச் சரீரத்துக்கான ஆயுஸ் சரீரத்துக்குள்ளே இருக்கிற ஆத்மாவின் நிறைந்த ஸமநிலையான சமாதிநிலை இரண்டுமே மூச்சு ஒரு கணக்காயிருப்பதில்தான் அடங்கியிருக்கிறதென்று தெரிகிறது.

வெளியில் காட்டுகிற அக்கவுன்ட்ஸில் ஆட்டைத் தூக்கி மாட்டில் போட்டு ஸரிக்கட்டினதாகக் காட்டி விடலாம். ஆனால் 'நமக்கு நாமே accountable-ஆக இருக்க வேண்டும்' என்கிறார்களே, அதில் எந்தத் தகிடுதத்தமும் செய்து ஜயிக்க முடியாது. நாம் செய்கிற அத்தனையையும் கர்ம ஸாக்ஷியாக ஒருத்தன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்; அவனை ஏமாற்றவே முடியாது! பண்ணிய பாபத்துக்கெல்லாம் ஈடாக எதிர்த் தட்டில் புண்ய கர்மங்களை ஏற்றியாக வேண்டும். அந்தக் கணக்குப் புஸ்தகம் அவன் கையில் இருக்கிறது. நாம் நல்லது செய்வதில் கணக்கு வழக்கில்லாமலிருந்தால்தான் அவன் பாலன்ஸ் – ஷீட்டை ஸரி செய்ய முடியும். இப்படிக் கணக்கு வழக்கு இல்லாமல் புண்யம் பண்ணுவதற்கு மனநெறி முதலில் ஏற்பட வேண்டும். அது ஏற்படுவதற்கு நம்முடைய பேச்சு, எண்ணம் நமக்கென்று பண்ணிக் கொள்ளும் காரியம், சொந்தச் செலவு, சாப்பாடு, ட்ரெஸ் எல்லாவற்றிலும் கணக்காயிருந்தால்தான் முடியும். இவை யாவற்றிலும் நாம் கணக்காயிருப்பது சாச்வத 'லாப'த்தை உத்தேசித்தே என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இப்போது நம் பர்ஸுக்குள் இருப்பதன் லாப நஷ்டத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் நாம் இனி மேலாவது புண்ய லாபம் – பாப நஷ்டம் பற்றி நினைத்து, அந்தக் கணக்குப் புஸ்தகம் ஸரிக்கட்டுவதற்கானவற்றைச் செய்ய வேண்டும்.

அபரிக்ரஹம்

நமக்காக ஸம்பாதனம் செய்துகொள்வது, செலவழித்துக் கொள்வது இரண்டிலுமே ரொம்பவும் கணக்காயிருப்பதுதான் இதற்கு அடிப்படை. இதைத்தான் 'அபரிக்ரஹம்' என்ற பெரிய தர்மமாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. 'பரிக்ரஹம்' என்றால் உடைமை சேர்த்துக் கொள்வது; அப்படிச் சேர்த்துக் கொள்ளாமலிருப்பதே 'அபரிக்ரஹம்! 'நீ ஜீவிப்பதற்கு எது அத்யாவச்யமோ அதற்கு அதிகமாக ஒரு துரும்புகூடச் சேர்த்துக் கொள்ளாதே' என்பதுதான் அபரிக்ரஹ தர்மம். இதை யோக சாஸ்திரத்தில் ஸாதகன் அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டிய ஐந்து 'யம'ங்களிலேயே ஒன்றாகப் பதஞ்ஜலி (யோக ஸூத்ரத்தில்) சொல்லியிருக்கிறார்.

'யமம்' என்றால் அடக்கி வைப்பது. மஹா பாபிகளையும் அடக்கி வைத்துத் தண்டிப்பதால் யமனுக்கு அப்படிப் பெயர். மனஸை அடக்குகிறதற்குப் பதஞ்ஜலி 'யோகஸூத்ரம்' எழுதினார். அதிலே ஐந்து யமங்களாக அஹிம்ஸை, ஸத்யம், அஸ்தேயம், (திருடாமை), பிரம்மசர்யம் ஆகியவற்றோடு அபரிக்ரஹத்தையும் சொல்லியிருக்கிறது. 'அது வேணும், இது வேணும்' என்று பொருளைச் சேர்த்துக் கொள்கிற ஆசை அடங்கணும் என்றே இதைச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த ஆசை அடங்கினால், பணத்தாசை, அதற்காக எந்தத் தேசத்துக்கு வேண்டுமானாலும் போய் என்ன தொழில் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற பறப்பு, எந்தப் பொய் புரளி வேண்டு மானாலும் பண்ணிப் பணம் பண்ணலாம் என்ற அரிப்பு எல்லாமே போய்விடும்!

மனுவும் தர்மசாஸ்திரத்தில் ஐந்து தர்மங்களை அடிப்படை யாகச் சொல்லுமிடத்தில் அஹிம்ஸை, சத்யம், அஸ்தேயம் இந்த மூன்றையும் சொல்லிவிட்டு நாலாவதாக 'சௌசம்'

என்னும் சுத்தத்தையும், கடைசியில் இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தையும் கூறியிருக்கிறார். 'பிரம்மச்சர்யம்' என்று பதஞ்ஜலி சொன்னதைக் கொஞ்சம் விஸ்தாரம் பண்ணினால் அதுவே இந்த்ரிய நிக்ரஹம். பதஞ்ஜலி சொன்ன அபரிக்ரஹத்துக்குப் பதில் மனு சௌசத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். தனக்கு அத்யாவச்யமானதற்கு அதிகமாக ஒன்றைச் சேர்த்துக் கொண்டால் அதுவும் திருட்டுதான் என்று மனு நினைத்திருப்பார் போலிருக்கிறது. அதனால் 'அஸ்தேயம்' என்று (திருடாமையைச்) சொன்னதிலேயே அபரிக்ரஹமும் அடக்கம் என்று அவர் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கலாம்.

திருட்டுக்குப் பல டெஃபனிஷன்! 'உள்ளங்கவர் கள்வன்', 'சித்த சோர்' என்றெல்லாம் பகவானுக்கே திருட்டுப் பட்டங்கள்! வரவு சிறுத்து, செலவு பெருகினால் அதுவே ஒரு திருடு என்று வசனமிருக்கிறது. கீதையில் பகவான் லோக வாழ்க்கைக்கானவற்றை தேவ சக்திகளிடமிருந்தே பெறுகிற மனிதனானவன் அவற்றை அவர்களுக்கு அர்ப்பணிக்காமல் அனுபவித்தால் அதுவே ஒரு திருட்டுதான் என்கிறார்.★.

ஜீவாதாரத் தேவைக்கு ஜாஸ்தியாக எதைச் சேர்த்துக் கொண்டாலும் அது கொள்ளையடித்து வைத்துக் கொள்கிற தோஷம்தான் என்று கருதி, அபரிக்ரஹ தர்மத்தைப் பின்பற்ற முயல வேண்டும்.

நம்முடைய ஆசார்யாளும் 'விவேக சூடாமணி'யில் இதைச் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். யோகத்தின் முதல் வாசல் மௌனம் என்று சொல்லிவிட்டு அடுத்ததாக அபரிக்ரஹத்தையே கூறுகிறார்:

யோகஸ்ய ப்ரதமம் த்வாரம் வாங்நிரோதோ அபரிக்ரஹ: ।

ரூபாய் என்று ஒன்று ஏற்பட்ட நாளாகத்தான் சொந்தத்துக்கு ஜாஸ்தி சேர்த்து மூட்டை கட்டி வைத்துக்கொள்வது, தன்னுடைய துராசைகளுக்கே கன்னா பின்னாவென்று செலவழிப்பது இதெல்லாம் அதிகமாகி, தானதர்மங்கள்

★ ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை *3. 12.*

பண்ணுவதற்கும், அபரிக்ரஹ தர்மத்துக்கும் ஹானி உண்டாகி வந்திருக்கிறது. ரூபாய் என்று ஒன்று இல்லாத நாள் உண்டா என்று தோன்றலாம். அப்படி ஒரு நாள் இருந்திருக்கிறது. ஆதியில் எல்லா இடத்திலும் barter என்று ஒரு பொருளுக்குப் பதில் இன்னொரு பொருளை 'எக்ஸ்சேஞ்ஜ்' (பரிவர்த்தனை) பண்ணிக்கொள்வதுதான் இருந்ததே தவிர, ரூபாயோ ஸ்டெர்லிங்கோ டாலரோ இல்லை.

அப்புறந்தான் ஒவ்வொரு சீமையிலும் சமுதாயங்கள் ஒரு அமைப்பாகக் கெட்டிப்பட்டு, அங்கங்கே ராஜாங்கம் தோன்றி ஓர் ஆட்சி முறையின் கீழே வந்த பிற்பாடு நாணயம் கரென்ஸி என்பது தோன்றிற்று. எந்தப் பொருளானாலும் இதைக் கொண்டு மதிப்பை நிர்ணயம் பண்ணுவது ஸுலப்மாயிருந்தது. கையடக்கமாக எடுத்துப் போகும்படியாகவும், வைத்துக் காக்கும்படியாகவும் இப்படி ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் ஈஸ்ட் இண்டியா கம்பெனி ஆட்சி வருகிற வரைகூட நம் நாட்டில் எல்லா ஜனங்களிடையேயும் விசேஷமாக நாணயப் பழக்கம் இருந்துவிடவில்லை.

மேல்மட்டங்களில் சில காரியங்களுக்கு மட்டும்தான் நாணய மாற்றத்தில் கொடுக்கல் – வாங்கல் நடந்தது. ஒரு நாணயத்துக்கு நிஜமாகவே அதன் மதிப்பு இருக்கும்படியாகத் தங்கம், வெள்ளி இவற்றிலேயே காசு இருந்ததால், அதிகமாகக் கிடைக்காத இந்த லோஹங்களில் அளவாகவே நாணயம் போடுவார்கள். அப்புறந்தான் நாணயத்துக்கும் அதன் மதிப்புக்கும் சம்பந்தமேயில்லாமல், நிக்கல், செம்பு, வெறும் காகிதம் என்று ஏற்பட்டபின் இஷ்டத்துக்கு அச்சடித்து எல்லோருக்கும், எல்லாவற்றுக்கும் வினியோகிப்பதாக ஆகிவிட்டது. இதற்கு முன்னாடி, சமீப நூற்றாண்டுகளில்கூட பொதுஜனங்களுக்கிடையே பண்ட மாற்று முறையில்தான் பெரும்பாலும் வியாபாரம் நடந்தது. அரசாங்கத்துக்குக்கூட விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கு தான்யமாகவேதான் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. பாக்கி தான்யத்தைப் பணமாக்க முடியாது. வியசாய நாடு அல்லவா இது!

இங்கே உற்பத்தியாகிற பண்டங்களில் தான்யம்தான் மிகவும் அதிகம். அனேகமாக ஒவ்வொருவனுக்கும் சொந்த

மாகத் துண்டு நிலமாவது இருக்கும்; அல்லது வர்ணாச்ரம பரிபாலனம் ராஜாங்கக் கடமையாக இருந்தால் தன் குலத் தொழிலைச் செய்கிற அனேகத் துறையினருக்கு ராஜமான்ய மாக நிலமோ, தான்யமோ கிடைத்து வந்தது. இதனால் நிலச் சுவான்கள் வரியாக ஆறில் ஒரு பங்கு தந்தது தவிர, பாக்கியை விற்றுப் பணம் பண்ணுவதற்குப் பெரும்பாலும் இடமில் லாமலே இருந்தது. அதனால் வருகிற போகிற யாத்ரிகர்களுக் கெல்லாம் அன்ன சத்திரம், கோயிலில் முக்குறுணி நாலுகுறுணி என்று நிவேதனம் பண்ணிப் பிரசாதமாக வினியோகிப்பது, லக்ஷபிராமண போஜனம் என்கிற மாதிரி தானதர்மம் என்றெல் லாம் செய்தே தீரவேண்டியிருந்தது. அப்புறம் பணமாகப் பண்ணி பாங்கில் போட்டுக் கொள்ளலாம் என்று ஏற்பட்ட பின்தான் தனக்கென்று எத்தனை வேண்டுமானாலும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்பதாக பரிக்ரஹத்தின் உச்சிக்குப் போய், தான தர்மம் என்பதையே அடைத்துவிட்டதாக ஏற்பட்டிருக் கிறது.

அபரிக்ரஹத்துக்கு எங்கேயோ போக வேண்டியதில்லை. நாலைந்து தலைமுறைக்கு முன்னால் எப்படியிருந்தார்கள் என்று பார்த்தால் போதும். மண்பானை, கல்சட்டி, ஓலை, பாக்குப்பட்டை இதுகள்தான் அவர்களுடைய சொத்து. கருக மணிதான் நகை. நாலு கீற்றை வேய்ந்து கொண்டால் அந்தப் பர்ணசாலைதான் அரண்மனைக்கு மேலே. அரண்மனைக் காரனான திலீபன் முதலான சக்ரவர்த்திகள் இப்படிப் பர்ண சாலைகளில் வசித்துவந்த வஸிஷ்டர் முதலானவர்களின் காலில்தான் வந்து விழுந்தார்கள். நம் ஸமீபகால முன்னோர் கள்கூட, இப்படி எளிமையாயிருந்து கொண்டே நிம்மதியாகக் காலக்ஷேபம் நடத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது நாம் பணத் தாலும் உடைமைகளாலும் 'லக்ஷரி'களாலுந்தான் அந்தஸ்து என்று ஆக்கிக்கொண்டு, இதைத் தேடிக் கொண்டே போவதில் சீலங்களை இழந்து, சீலத்தாலேயே நம் முன்னோர்கள் எந்தச் சொத்துமில்லாமலும் பெற்றிருந்த ஸமூஹ கௌரவத்தையும் அடியோடு இழந்து, ரொம்பக் குறைந்தவர்களாக நிற்கிறோம்.

உடைமைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளக் கொள்ள பயந்தான் ஜாஸ்தியாகிறது. அபரிக்ரஹத்தின் நிம்மதி இங்கே ஒருகாலும் கிடைக்காது.

இதிலே நானே ஒன்று பண்ணிக்காட்ட வேண்டியதாயிருக்கிறது. எனக்குப் பட்டுப் பொன்னாடை போர்த்தி மரியாதை பண்ணுவது என்று ஒரு வழக்கம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பக்திக்கு ஸ்தூலமாக அடையாளம் காட்டணுமென்ற எண்ணத்தில் பஹு காலமாகவே இப்படிப் பெரியவர்களுக்குப் பண்ணுவது என்று நடந்து வந்திருக்கிறது. அதெல்லாம் தேசம் ஸுபிக்ஷமாக, ஸம்ருத்தியாக இருந்த காலம். பொன்னாடை மரியாதைக்குப் பாத்திரமான அந்தக்கால பூர்வாசார்யர்களுக்கும் நிரம்ப யோக்யதை இருந்தது. அதைப் பார்த்து நானும் இந்த (ரேஷன்-நாள்) ஸ்கார்ஸிடி-காலத்தில் பொன்னாடை அலங்காரம் பண்ணிக் கொள்வது ஸரியேயில்லை.

ரொம்ப நாளாக எனக்கு இந்த அபிப்ராயமிருந்தபோதிலும், பிரியமாக 'மரியாதை பண்ணுகிறோம்' என்று வருகிறவர்களைத் தடுத்தால் மனோ வ்யாகூலப்படுவார்களே என்று பேசாமலிருந்து வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது 'அபரிக்ரஹம்' என்று உங்களுக்கு நீட்டி முழக்கி உபதேசிக்கிறபோது, 'நாம் ஸன்னியாஸி-இப்படி ஐநூறு, ஆயிரம் விலைக்குச் சாதரா போர்த்திக்கலாமா?' என்று மனஸை உறுத்துவதால், குறிப்பாக இப்போது யாரும் சாதரா கொண்டு வராததால், இனிமேலே எனக்குப் பொன்னாடை போர்த்த வேண்டாமென்று எல்லாரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அபரிக்ரஹத்தில் எனக்கும் ஒன்று செய்யணும் என்ற ஆசையிருக்காதா? அதற்காக இதை ஆரம்பிக்கிறேன்.

ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது. இங்கே (ஸ்ரீ மடத்தில்) நாங்களும் வித்வான்கள், புலவர்களுக்குப் பொன்னாடையோ சால்வையோ போர்த்தி ஸன்மானிப்பது என்று வழக்கமிருக்கிறதல்லவா? அதன்படி உ.வே.ஸ்வாமிநாதய்யர் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்த ஒரு தமிழ்ப் புலவருக்குப் போர்த்துவதற்காகச் சால்வை கொண்டு வரச் சொல்லி, ஸ்வாமிநாதய்யர் கையாலேயே அதை அவருக்குப் போடச் சொன்னேன். அந்தப் புலவரின் கொள்கைகள் சிலது எனக்குப் பிடிக்காது. இது அவருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. ஸ்வாமிநாதய்யர்தான் எங்கள் இரண்டு பேருக்கும் இருக்கிற வித்யாஸத்தைப் போக்கணும் என்று அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு வந்திருந்தார். இப்போது

நான் அவருக்கு சால்வை போர்த்த வேண்டும் என்றவுடன் அவர், 'பெரியவங்க என்னை இரண்டு விதமாகவும் போத்தணும், போத்தணும்' என்று பெரிசாக விஞ்ஞாபனம் பண்ணிவிட்டார். போர்த்துவது, போற்றுவது இரண்டையுமே பேச்சிலே 'போத்துவது' என்றுதானே சொல்கிறோம்? அந்த அர்த்தத்தில்தான் அவர் சிலேடையாக, நான் சால்வை போர்த்தினால் மட்டும் போதாது, மனஸில் பேதம் போய் அவரைப் போற்றவும் வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டார்!

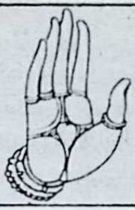
என்னைப் போத்தறதுக்கு (போற்றுவதற்கு) இனிமேல் எவரும் பொன்னாடை போத்த (போர்த்த) வேண்டாம் என்று சொல்கிறேன்.

சொந்தச் சொத்து, சொந்தச் செலவு ஆகியவற்றில் கணக்காய் இருப்பதற்காக (இது அவ்வளவும்) சொன்னேன். காந்தியும் இந்த அபரிக்ரஹத்தை ரொம்பவும் சொல்லி, அனுஷ்டானம் பண்ணியும் வந்தார். அப்புறம் இப்போது விநோபாவும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். தலைவர்கள் எனப்பட்டவர்கள் இந்த இரண்டு பேருக்கும் நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டே 'ஆப்போஸிட் டைரக்ஷ'னில் தேசத்தை வேகமாக இழுத்துவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேல்நாடுகளுக்கு நாம் பிற்பட்டு நிற்கவில்லை என்று 'ப்ராக்ரஸ்' காட்ட வேண்டாமா?

ராஜாங்கங்கள், அவற்றின் ஐடியாலஜிகள் எதுவும் சாச்வதமில்லை. ஸனாதன தர்மந்தான் சாச்வதம். சாச்வத ஸௌக்யத்துக்கு வழிகாட்டுவதும் அதுதான். அதனால் அதைப் பார்த்து ஜனங்கள் வாழ்க்கையின் அம்சங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஓர் அளவுக்கு, கணக்குக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்து கொண்டு இங்கே இந்த உலகத்திலேயே நிம்மதியும், அதோடு பாரமார்த்திகமான ச்ரேயஸும் அடைய வேண்டும்.

இதைப்பற்றி இன்னமும் பேசிக்கொண்டே போனால் நானே சொல்கிறமாதிரி அளவறிந்து நிறுத்திக் கொள்கிறேனா என்று ஸந்தேஹம் வந்துவிடும்!

வைதீக மத அம்சங்கள்!

ஆயுர்வேதம்: உபவேதங்கள் எதற்கு? ★

'ஸாங்கோபாங்கமாக'ச் செய்வது என்று ஒரு வார்த்தை அடிபடுகிறது. ஓர் அம்சமும் விடாமல், பூராவாக எந்த ஒன்றைச் செய்வதையும் 'ஸாங்கோபாங்கம்' என்கிறோம். 'ஸ அங்க உப அங்க' என்பதே ஸாங்கோபாங்கம். எல்லா அங்கங்களுடனும் உப அங்கங்களுடனும் அதாவது எல்லா உறுப்புகளுடனும் துணை உறுப்புகளுடனும் கூடியது என்று அர்த்தம். நம் மதத்துக்கு மூலமான வேத வித்யையை வைத்தே இந்த 'ஸாங்கோபாங்கம்' என்பது எல்லா விஷயங்களுக்கும் பரவியிருக்கிறது. வேத மதம் ஒரு தேவதாமூர்த்தி என்று வைத்துக் கொண்டால் அதற்கு ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம் என்னும் நாலு வேதங்களின் ஸம்ஹிதைகள் ப்ராம்மணங்கள், ஆரண்யகங்கள், இவற்றில் முடிவாய் வரும் உபநிஷத்துகள் ஆகியவைதான் முக்யமான உடம்பு மாதிரி, அதற்குள் எங்கும் பரவியிருக்கிற உயிர் மாதிரி, ரத்தம் மாதிரி. ஆக நாலு வேதமே முக்யமான ரூபம். இந்த ரூபத்துக்கு ஆறு அங்கங்கள். சிக்ஷை, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்பன. இந்த ஆறு அங்கங்களோடு கூடின நான்மறையை 'ஸாங்கமானது' எனலாம். 'ஸாங்க உபாங்கத்தில்' உப அங்கமாக – துணை உறுப்பாக இன்னம் நாலு இருக்கின்றன – அவற்றுக்கு மீமாம்ஸை, ந்யாயம், புராணம், தர்ம சாஸ்த்ரம்

* உபவேதங்களைக் குறித்து அருள் உரை 37-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'வித்யாஸ்தானம்:' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

என்று பெயர். நாலு வேதம் ப்ளஸ் ஆறு அங்கம் ப்ளஸ் நாலு உபாங்கங்களைச் சேர்த்து வேதமத தேவதையின் ஸாங் கோபாங்கமான பூர்ண வடிவமாகக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்படி மொத்தம் வருகிற பதினாலையும் 'சதுர்தச வித்யா', 'பதினாலு வித்யை' என்று சொல்வது வழக்கம்.●

உப அங்கமாக இருப்பதோடு உபவேதமாகவே மேலும் நாலைக் கூட்டிப் 'பதினெட்டு வித்யைகள், அஷ்டாதச வித்யா ஸ்தானங்கள்' என்று சொல்வார்கள். இந்த நான்கு உபவேதங் கள் ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம், அர்த்த சாஸ்திரம் என்பவையாகும்.

இந்த நாலும் ஸமய ஸம்பந்தமாக (ரிலிஜியஸாக)வும், தத்வ விசாரணையாக (பிலஸாஃபிகலாக)வும் தெரியாமல் நடைமுறை வாழ்க்கை (ப்ராக்டிகல் லைஃப்) தப்பு தண்டா இல்லாமல் தனிமனுஷ்ய ரீதியிலும் ஸமூஹ, தேச, லோக ரீதியிலும் நடப்பதற்கு உதவுவதாகவே உள்ளன. அதனால்தான் பதினாலு தர்ம ஸ்தானங்களில் இவற்றைச் சேர்க்காமல் – அதாவது ஆத்மார்த்தமாக நேரே ஈடுபடுத்தும் தர்ம நூல்களில் சேர்க்காமல் – அறிவைத் தரும் பதினெட்டு வித்யா ஸ்தானங்க ளில் மட்டுமே சேர்த்திருக்கிறார்கள். இவற்றுக்கு நீதிகளைச் சொல்லும் சட்ட நூல்களான தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்குள்ள அதிகாரத்தன்மை (அதாரிட்டி) கிடையாது. பலவிதமான விஷயங்களை மட்டும் தெரிவிப்பதால் வித்யா ஸ்தானமாக மாத்திரம் மதிக்கப்படுகின்றன.

ஆனாலும் இவற்றுக்கு வேதத்தின் அங்கம், உபாங்கம் என்று பெயர் கொடுப்பதைவிட உசத்தியாக, இதில் ஒவ்வொன் றுமே ஒரு துணை வேதம், supplementary வேதம் என்று பொருள்பட 'உபவேதம்' என்று பெரிய பெயர் கொடுத்திருக்கி றது. ஏனென்றால் தர்மத்தின் அடிப்படையில் நின்றுகொண்டு இந்த நாலையும் 'ப்ராக்டிகல் லைஃப்'பில் நடத்தினால் அத னால் 'ப்ராக்டிகல் லைஃபே' 'ஐடியல் லைஃபாக' மலர வழி ஏற்படும். அதாவது நாம் வாழ்கிற முறை, எப்படி வாழ்ந்தால்

● அருள் உரை 21-வது புத்தகத்திலிருந்து 33-வது புத்தகம் வரை இடம்பெற்றுள்ள உரைகளில் இவை குறித்த விளக்கத்தைக் காணலாம்.

உசந்த மனுஷ்ய லக்ஷணத்துக்கு உரிய உத்தமமான உபாய மாகுமோ அப்படி ஆகிவிடும். அப்படி ஆனால் அப்போது இந்த நடைமுறை வாழ்க்கையே, இம்மை என்பதே, மறுமை என்கிற சாச்வத ஸௌக்யத்தை ஸம்பாதித்துத்தர வழி பண்ணு வதாகிவிடும். முடிவிலே பரமாத்மாவிடமே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்படியாக வாழ்க்கைப் பாதையை ராஜ மார்க்கமாகப் போட்டுக் கொடுத்துவிடும்.

உங்களுக்கே இந்த நாலு என்ன என்பது புரிந்திருக்கும். ஆயுர்வேதம் என்பது வைத்ய சாஸ்திரம். தனுர்வேதம் என்பது யுத்த சாஸ்திரம். காந்தர்வ வேதம் என்பது ஸங்கீதம், நாட்டியம், நாடகம் முதலிய லளித கலைகள். அர்த்த சாஸ்திரம் என்பது பொருளாதாரத்தை அங்கமாகக் கொண்ட அரசியல்.

இந்த நாலில் ஒவ்வொன்றாலும் ஆத்மாவுக்கு எத்தனை ஹானி பண்ணிக் கொள்ளலாமோ, அத்தனையும் பண்ணிக் கொள்வதுதான் நமக்குக் கண்கூடாகத் தெரிவது. வைத்ய சாஸ்திரத்தில் உடம்பைப் பேணிப் பேணித்தான் தேஹாத்ம புத்தியை விட்டுக் கொஞ்சங்கூட மேலே போகாமல் நிற்கி றோம். யுத்தத்தால் ஆடம் பாம்(ப்), ஹைட்ரஜன் பாம்(ப்), இவற்றைப் போட்டுப் பண்ணின அக்ரமம் போதாது என்று ஒவ்வொரு Power Block-க்கும் இவற்றைக் காட்டிக் காட்டியே Cold War என்று அத்தனை ஜனங்களையும் கிலியிலும், பரஸ்பர ஸந்தேஹத்திலும், த்வேஷத்திலும் பிடித்து வைத்திருக்கிற அக்ரமத்தைப் பார்த்து வருகிறோம். பாட்டும் கூத்தும் மனுஷ்யனை மிருகத்தின் மட்டத்துக்குக் கொண்டு விடுவதாக எத்தனை cheap ஆகியிருக்கிறதென்பதையும் அனுபவித்து வருகி றோம். அரசியலா? அதைப்பற்றி நான் வாய் திறக்க வேண்டாம்!

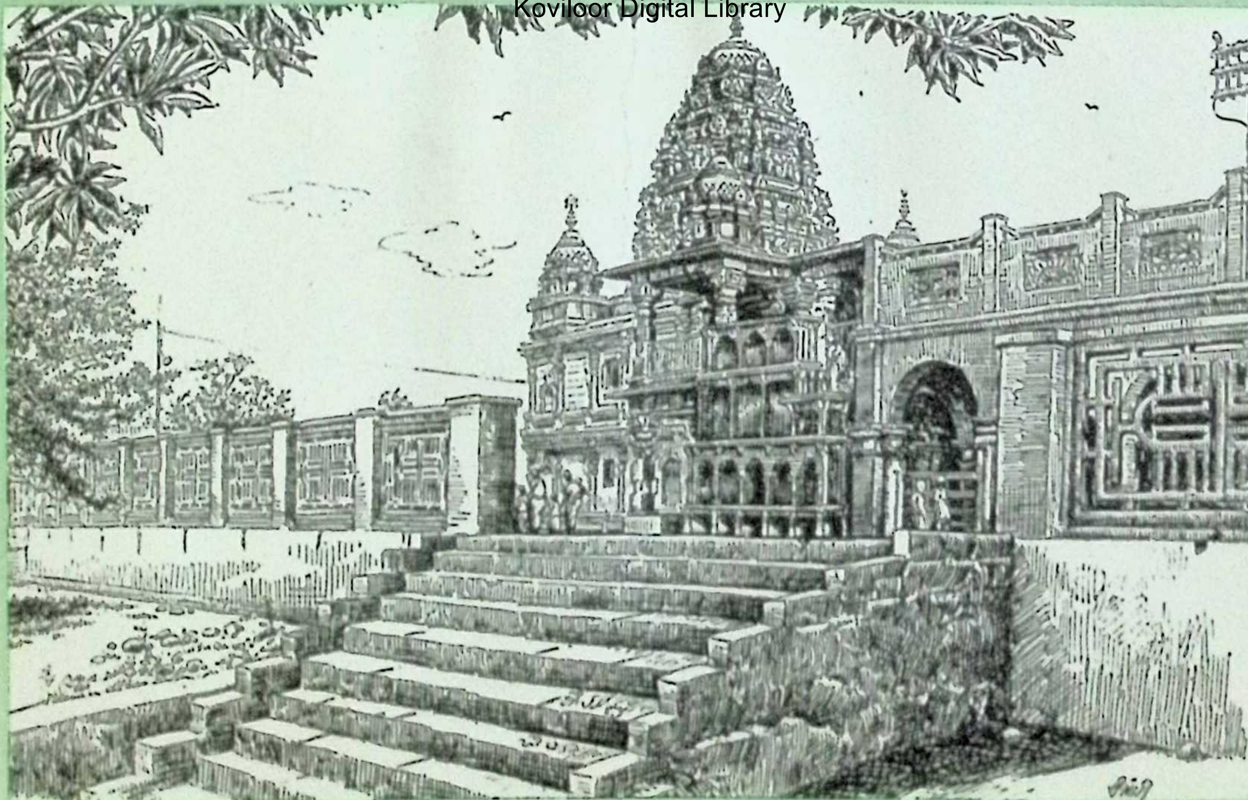
இப்படி எதெல்லாம் பாரமார்த்திகத்துக்கு ரொம்பவும் விக்னம் உண்டாக்கும் ஹேது உள்ளதாக இருக்கிறதோ அதை யெல்லாம் விட்டு ஓடு என்று சொல்லாமல், 'அதுகளையும் சுத்தப்படுத்து, அதுகளையும் தர்மத்தில் ஊறப்போடு, எத்தனை களிம்பையும் பாசியையும் புளியிலும் எலுமிச்சைச் சாற்றிலும் ஊறப்போட்டு அகற்றிவிடுகிற மாதிரி இவற்றையும் தர்ம வழியால் சுத்தப்படுத்திப் பளிச்சென்றாக்கி, தர்மத்துக்

காகவே பிரயோஜனப்படுத்து. அழுக்குக் கண்ணாடி படத்தை மறைக்கிறதென்று கண்ணாடியை எடுத்துவிட்டால் படம் கெட்டுத்தானே போகும்? அதனால், அழுக்கை மட்டும் துடை. கண்ணாடியையே எடுத்துவிடாதே. சரீரமும் அதற்கான வைத்யமும், யுத்தமும் பொழுதுபோக்குகளும், ராஜ நீதியும் ஆத்மாவை மறைக்கிற அழுக்குக் கண்ணாடியாக இருக்கிற நிலையை மாற்றி அவற்றையே ஆத்மாவை நன்றாக ரக்ஷித்து, பிரகாசமாகக் காட்டுகிற கண்ணாடியாக மாற்று' என்றே இதற்கு உபாயமாக நம் முன்னோர்கள் நாலு உபவேதங்களை யும் கொடுத்திருக்கிறார்கள்!

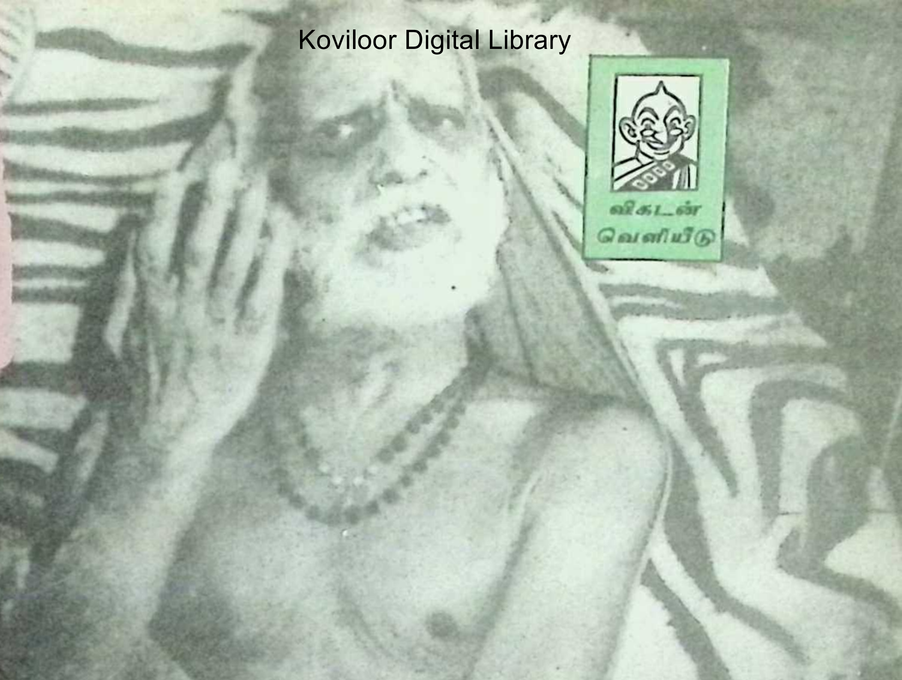
அடுத்த புத்தகத்தில்...

வைதிக மத அம்சங்கள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

அன்னவரம் ஸ்ரீ வீரவேங்கட சத்திய நாராயண சுவாமி கோயில்

விகடன்
வெளியீடு

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

54

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

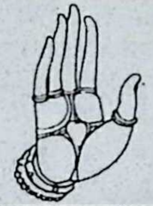
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வைதிக மத அம்சங்கள்!

ஆயுர்வேதம்: உபவேதங்கள் எதற்கு?

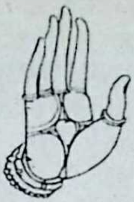
'அத்வைதா, மாயா' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஹிந்து மதம் நடைமுறை வாழ்க்கையையே கவனிக்காமல், பேடி மாதிரி அதிலிருந்து தப்பி ஓடச் சொல்கிறது என்று இதர மதஸ்தர்கள் சொல்வதுண்டு. இதைவிடத் தப்பான அபிப்ராயம் இருக்க முடியாது. அவர்களுடைய மதங்களையெல்லாமும்விட மிக மிக விரிவாகவும் ஆழமாகவும் நடைமுறை வாழ்க்கையின் ஸகல அம்சங்களையும் அலசி, அது ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு ஜீவன் எப்படிப் புகுந்து புறப்பட்டு தீரனாக, ஜயசாலியாக வரவேண்டும் என்று விஸ்தாரமாக வழிகாட்டுவது நம் மதம் தான். அவதாரத்தின் உச்சியிலேயே ராமனையும் கிருஷ்ணனையும் வைத்துக் கொண்டு இன்றைக்கும் நாம் கொண்டாடுவது அவர்களுக்கே (இதர மதஸ்தர்களுக்கே) தெரியும். ராமனும் கிருஷ்ணனும் நடைமுறை வாழ்க்கையைவிட்டு ஓடவில்லை; அதில் பூராப் பூரா ஈடுபட்டு நடத்தினவர்கள்தான் என்றும் தெரியும்; 'இதை விட்டுவிட்டு ஓடிப்போய் மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்கிறேன்' என்று பிடிவாதம் பண்ணின அர்ஜுனனை பகவான் இழுத்துப் பிடித்து உட்கார வைத்து, காண்டீபத்தைக் கையில் கொடுத்து 'ம், போடு சண்டை' என்று கீதையில் சொன்னதும் தெரியும். ஆனாலும் Criticise பண்ணுகிறார்கள். நாமும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்!

தர்மத்துக்காக, தர்மத்தோடு இங்கே தனுர் வேதத்தை அப்யஸிக்கும்படி பகவான் அர்ஜுனனைத் தூண்டியிருக்கிறார்.

இப்படித்தான் ஒவ்வொரு உபவேதமும் தர்மார்த்தமாகப் பிரயோஜனப்படுத்தப்பட வேண்டியதாகும்.

மற்ற மதங்களில்தான் ஈச்வர ஸம்பந்தமானது என்று சிலதை மட்டும் சொல்லிவிட்டு மனுஷ்யனின் ராஜாங்கம், வாழ்க்கையம்சங்கள், ராணுவம், வைத்யம் முதலானவற்றைப் பற்றி எதுவுமே சொல்லாமல் விட்டுவிட்டதால் நடைமுறையில் பெரிய கோளாறு உண்டாகிவிட்டது. நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு அவசியமான தொழில், சாப்பாடு, ஜாதை, கல்யாணம், படிப்பு முதலானவற்றுக்கும் வைத்தியம், ஆட்சிமுறை, யுத்தம் முதலானவற்றுக்கும் கலைகளுக்கும் மத ஸம்பந்தமான தர்ம ஆதாரம் இல்லாததனாலேயே அந்த மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இவற்றில் ரொம்பவும் கோளாறாகப் போக இடம் ஏற்பட்டுவிட்டது. 'ஆத்ம ஸம்பந்தமானது' என்று தனியாகச் சிலதை வைத்து விட்டதாலேயே அதற்குப் பெரும்பாலோர் போகாமல் நடைமுறை வாழ்க்கையோடு நிற்பதாகவும் இந்த நடைமுறையிலும் சாஸ்திர ஒழுங்கு இல்லாததால் மனஸு போனபடி செய்ய இடமேற்படுவதாகவுந்தான் ஆகியிருக்கிறது.

லோக வியாபாரத்தில் எல்லாத் துறைகளையும் நெறிப்படுத்தித் தரும் நம் மதத்தில் நாலு உபவேதங்களில் முதலாவதாக வருவது ஆயுர்வேதம்.

‘உப’வும், ‘மூல’மும்

உபவேதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மூலவேதம் ஒவ்வொன்றிலிருந்து வந்ததாகச் சொல்வதுண்டு. இதன்படி முதலாவதான ஆயுர்வேதம் ரிக்வேதத்தைச் சேர்ந்தது★. ரிக் வேதத்துக்குப் ‘புஷ்டியைத் தரவல்லது’ என்று பொருள் படுவதான ‘பௌஷ்டிகம்’ என்றே ஒரு பெயர் உள்ளது. இரண்டாவதான தனுர் வேதம் யஜுர்வேதத்தையும், மூன்றாவதான காந்தர்வ வேதம் ஸாம வேதத்தையும், நான்காவதான அர்த்த சாஸ்திரம் அதர்வ வேதத்தையும் சேர்ந்தவை.

தனுர்வேதத்தில் அஸ்திரப் பிரயோகம் செய்யும்போது வாருணாஸ்த்ரம், ஆக்நேயாஸ்த்ரம், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்றவற்றை வருணன், அக்னி, பிரம்மா முதலிய அந்தந்த தேவதைகளுக்குரிய மந்திரத்தோடுதான் விட(எய்ய) வேண்டும். மந்த்ர சக்திதான் இங்கே ஆயுதத்தைவிட முக்யம். இந்த மந்த்ர ப்ரயோகங்களை அதர்வ வேதம்தான் கூறுகிறது. ஆகையால் தனுர் வேதத்துக்கு அதர்வ ஸம்பந்தமும் இருப்பதாக ஆகிறது.

ஸங்கீதம் ஸாமவேதம் என்கிற மாதிரியே, சிற்பம், கட்டிட நிர்மாணம் (Sculpture, Architecture) என்கிறவை, இவற்றை அங்கமாகக் கொண்ட வாஸ்து சாஸ்த்ரம் ஆகியவையெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு உபவேதமென்றும், இது அதர்வ வேதத்துக்கு ஸம்பந்தமுடையதென்றும் சுக்லா என்கிறவர், பஞ்சாபைச் சேர்ந்தவர், (ஸ்ரீ மடம் நடத்திய) இளையாத்தங்குடி ஸதஸில் சொன்னார். பிருகு மாதிரியான வேதரிஷிகளே வாஸ்து சாஸ்த்ரம் பண்ணியிருப்பதை அவர் காரணம் காட்டி, மற்ற எந்த உபவேதத்துக்கும் இப்படி வேதரிஷிகளின் நூல் இல்லை

★ ஆயுர்வேதத்தில் முக்யமான ஒரு சாஸ்திரகர்த்தரான ஸுச்ருதர் இதனை அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதுகிறார்.

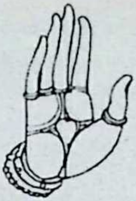
என்றும் சொன்னார்★.

வாஸ்து சாஸ்திரம் என்பதுதான் எப்படி நகர நிர்மாண மும், அதிலுள்ள ஆலயம், அரண்மனை, தனிமனுஷ்யனின் வீடு ஆகியவற்றின் நிர்மாணமும் அமைய வேண்டுமென்று சொல்வது. வீடு கட்டும்போது மனை முஹூர்த்தம் என்று பண்ணும் போது வாஸ்து புருஷனுக்குத்தான் பூஜை பண்ணப்படுகிறது. ஓர் ஊர் அல்லது ஆலயம், அரண்மனை, வீடு, மண்டபங்கள், சத்திரம், வித்யாசாலை எதுவானாலும் அதை வாஸ்து புருஷன் என்று ஒரு நராகாரமாக வர்ணித்து அதில் தலைப்பாகம், உடம்பு, கால், கை என்றெல்லாம் அந்தந்தக் கட்டுமானத் திலுள்ள ஸன்னிதிகள், மண்டபங்கள், ரூம்கள் முதலியவற்றை வர்ணித்திருக்கும். வாஸ்து சாஸ்திரப் பிரகாரம் ஓர் ஊரில் கோயில்கள், குடியிருப்புகள், பொது ஸ்தலங்கள் முதலியவை அமையாவிட்டாலும், இப்படியே ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அதன் படி அறைகள், கூடம், தாழ்வாரம் முதலியவை அமையாவிட் டாலும் துர்ப்பிக்ஷம், வியாதி சித்தவிகாரம் முதலியன ஏற்படும் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இப்போது நாம் வாஸ்து சாஸ்திரப்படி எதுவும் செய்யாமல் இங்கிலீஷ் ஃபாஷனில் Town Planning, காலனி, வீட்டு நிர்மாணம் எல்லாம் செய்கிறோம். சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற அனர்த்தங்களை யும் அனுபவித்து வருகிறோம்!

சிற்பக்கலை, கட்டிடக் கலை எல்லாமே வாஸ்து சாஸ்திரத் தில் வந்துவிடுகிறது.

ஆனாலும் பொதுவான அபிப்ராயத்தில் அர்த்த சாஸ்திரம் தான் நான்காவதான உபவேதமாக நினைக்கப்படுகிறது.

★ உபவேதங்களில் அர்த்த சாஸ்திரத்துக்குப் பதிலாக ஸ்தாபத்ய-சஸ்த்ர வேதம் என்ற சாஸ்திரத்தைச் சொல்வாருமுண்டு. இது அதர்வ வேதத்தி லிருந்து கிளைத்ததாகச் சொல்வர். ஸ்தபதி எனும் கட்டிட, சிற்ப நிர்மாணக ரின் கருவிகளைக் குறித்ததே 'ஸ்தாபத்ய சஸ்த்ர'மாதலால் இதுவே ஸ்ரீ பி.என். சுக்லாவின் கூற்றுக்கு அடிப்படை எனத் தோன்றுகிறது. கட்டிடச் சிற்பம் மட்டுமின்றி அனைத்துக் கருவிகளையும் பற்றிய Mechanics என்பதே பொதுவில் ஸ்தாபத்ய சஸ்த்ர சாஸ்திரமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

உடம்பைப் பேணுவது எதற்காக?

ஆயுர்வேதம் என்பது ஆயுஸ் விருத்திக்கு வழி சொல்லும் சாஸ்திரம். ஆயுஸ் குறைவது அனேகமாக வியாதியால்தானே? ஆகையினால், வியாதி வராமல் தடுக்கவும், வந்தால் குணப் படுத்தவும் வழி சொல்லும் வைத்ய சாஸ்திரமே ஆயுர்வேதம் எனப்படுகிறது.

ஆயுர்வேதம் தீர்க்காயுஸோடும், அப்படி இருக்கிறவரையில் சரீர ஸௌக்யத்தோடும். இருக்கும் வழிகளைச் சொல்லும் வைத்ய சாஸ்திரமாகும். அதாவது, நம் ஆயுளைத் தீர்க்க மாக்கிக் கொள்வதற்கும் சரீரத்துக்கு வரும் வியாதிக் கஷ்டங் களைக் குறைத்துக் கொள்வதற்கும் மார்க்கத்தைச் சொல்ல இது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எதற்காக இப்படிச் செய்ய வேண்டும்? உடம்பைப் பேணி வளர்ப்பானேன்? எவ்வளவு பேணிவைத்துக் கொள்ளப் பார்த் தாலும் அது நிரந்தரமாயிருக்கப் போவதில்லையே? ஒருநாள் அழியத்தானே போகிறது? அழிவது, அழிய வேண்டியது. என்ன பண்ணினாலும் அழிவை நிறுத்த முடியாதது, என்றைக் குப் போனால் என்ன? ஞானிகளாக இருப்பவர்கள் இந்த உடம்பு என்றைக்குப் போனாலென்ன என்றுதானே சொல்கி றார்கள்? இது இருக்கிற மட்டும் இந்திரிய இழுப்புத்தான், கர்மாவில் நுழைப்புத்தானென்பதால் இது போகாதா என்றே காத்துக் கொண்டிருந்தவர்களாகத்தானே மஹான்கள் இருந்தி ருக்கிறார்கள்?

அது இருக்கட்டும், மஹான்களின் கதையும், நிறுத்தி வைக்க முடியாமல் சாவு ஒன்று இருக்கும்போது சரீர ரக்ஷணை எதற்கு என்று நாம் 'இன்டெலக்சுவலாக'க் கேட்பதும் இருக்கட்டும். நடைமுறையில் என்ன செய்கிறோம்? மஹான்களின் வைராக்ய

உணர்ச்சியும், நம் 'இன்டெலெக்ட்டு'மா கைகொடுக்கின்றன? நம்முடைய ஸாமானிய உணர்ச்சியின்படிதானே செய்கிறோம்; அப்போது என்ன நினைக்கிறோம்? தேஹத்துக்குக் கொஞ்சம் அஸௌக்யமென்றால்கூட அதைத்தானே பெரிதாக நினைத்து 'ஐயோ, அப்பா' என்கிறோம்? லக்ஷ ரூபாய் லாட்டரி விழுந்த ஸந்தோஷத்தைக்கூட ஒரு வயிற்று வலியோ, ஜலதோஷமோ விரட்டிவிடுகிறதே!

இந்த வியாதியைத்தானே அந்த வரவைவிடப் பெரிசாக நினைக்கிறோம்? உடம்பெல்லாம் அழுகி, ஜீவனோபாயமே யில்லாமல் தெருவிலே நாற்றமடித்துக் கிடக்கிற ஒரு குஷ்ட ரோகிகூட, 'போகாதா இந்த உயிர்?' என்று புலம்பிக் கொண்டி ருந்தாலும், அந்தப் பக்கம் ஏதாவது ஒரு லாரி, பஸ் ஏதாவது ஓரமாக வந்துவிட்டால், 'நல்லது; அரைபட்டுச் சாவோம்' என்று கிடக்கிறானா? எப்படியோ சரீரத்தைப் பூமியோடு தேய்த்துக் கொண்டாவது அந்தண்டைதானே புரள்கிறான்? தேஹாத்ம புத்தி என்பது அவ்வளவு ஆழமாக நமக்குள் ஊறி யிருக்கிறது. தொண்ணூறு தொண்ணூற்றைந்து வயஸு ஆகி நடைப்பிணமாகக் கிடக்கிறபோதும் மருந்து சாப்பிட்டு மரணத்தை ஒத்திப் போடப் பார்க்க வேண்டும், ஆயுஸை விருத்தி பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் தோன்று கிறது.

இது தன் சரீரத்தை ரக்ஷித்துக் கொள்வது. இன்னொன்று இருக்கிறது. நமக்கு ரொம்பவும் பிரியமாக பதி அல்லது பத்தினி, புத்ரர்கள் இருந்தால், நாம் போனாலும் நமக்கு வேண்டியவர்களான அவர்கள் தீர்க்காயுஸுடன் இருக்கவேண் டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம். 'நம் கண்முன் அவர்கள் போகப்படாது' என்று வேண்டிக்கொள்கிறோம். அவர்களுக்கு உடம்புக்கு வந்துவிட்டால் ராக்கண் முழித்து, எத்தனை வைத்யம் முடியுமோ அத்தனையும் பார்த்து, அதற்காக என்ன செலவானாலும் செய்கிறோம். பாபர் அல்லாவுக்கு வேண்டிக் கொண்டு தன் உயிரைக் கொடுத்தே ஹுமாயூனை சாவிலிருந்து மீட்டார் என்று படித்திருப்பீர்கள்.

இப்படியாகத் தன்னுடையவும், தனக்கு வேண்டியவர்களு டையவுமான சரீரத்தை ரக்ஷிப்பதும், ஆயுஸை நீடித்துக்

காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல்வதும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆழமாக வேரோடிப்போன இயற்கையாயிருக்கிறது. மனுஷ்யன் மட்டுமல்ல; எந்தப் பிராணியுமே, ஒரு சின்னப் புழுவும் எறும்புங்கூட ஜீவனை ரக்ஷித்து வைத்துக் கொள்ள எந்தப் பாடும் படத் தயாராயிருக்கிறது.

இயற்கையை முறித்துக் கொண்டுபோய் இசகுபிசகாக்கிக் கொள்ளாமல், இயற்கையை அனுஸரித்தே போய் அதை ஆத்மாவின் வழிக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளைத்துக் கொள்வதுதானே நம் ஆன்றோர்கள் நமக்குத் தந்துள்ள ஏற்பாடு? கல்யாணம், குழந்தை குட்டி பெறுவது, உத்யோகம் எல்லாவற்றையும் இயற்கை, நடைமுறை என்ற இரண்டுக்காகவும் ஒப்புக்கொண்டு இவற்றையும் சாஸ்திரோக்தமாகப் பண்ணிப் பக்குவமாக்குவதுதானே அவர்கள் வகுத்துள்ள வழி? இதற்கேற்பவே வியாதிகளைப் போக்கிக்கொண்டு தீர்க்காயுஸுடன் வாழ்வதற்கான ஆயுர்வேதத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

வைத்தியத்திலும் ஆன்மிக லக்ஷ்யம்

இது மட்டுமில்லை. இதுதான் முக்யமாக மேல் பார்வைக்குத் தெரிந்தாலும் உள்ளுக்குள்ளே இதிலும் பாரமார்த்திகமான லக்ஷ்யத்தில் சேர்க்கிற ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது.

எவ்வளவோ பாபம் பண்ணித்தான் இந்த ஜன்மாவை அடைந்து அலையாக அலைந்துகொண்டு, சாச்வத ஸௌக்யத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் உழன்று கொண்டிருக்கிறோம். இப்போதாவது புண்யங்களைப் பண்ணிப் பண்ணிப் பாபத்தைக் கரைக்க ஆரம்பிக்க வேண்டாமா? புண்ய கார்யங்களை, அனேக தர்மங்களைப் பண்ணியாக வேண்டும். அவற்றை இந்த உடம்பு இருக்கும்பொழுதுதான் செய்ய முடியும். சரீரம் இருந்தால்தான் பலவித பரோபகாரப் பணிகளைச் செய்ய முடியும்.

இருந்தால் மட்டும் போதாது. பலமுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் பிறருக்காக நிறைய 'ச்ரம தான்' பண்ணிப் பாபத்தைக் கரைத்துக் கொள்ள முடியும். கர்மாவைக் கழிப்பதற்காக இடுப்பொடிய யாகம் பண்ணுவது, அல்லது நவாவரண பூஜை பண்ணுவது, நடந்தே திருப்பதி மலை ஏறுவது, நூற்றியெட்டு, ஆயிரத்தெட்டு பிரதக்ஷிணம், கிரிப் பிரதக்ஷிணம் செய்வது, பத்மாஸனத்தில் கூனாமல் குறுகாமல் உட்கார்ந்து கொண்டு பிராணாயாமம் செய்வது, தியானம் செய்வது என்றால் இதற்கெல்லாம் வியாதியும் வீக்கையும் இல்லாத சரீரமிருந்தால்தானே முடியும்? நாம் நோயும் நொடியு மாயிருந்தால் பிறத்தியாருக்கு வேறு எத்தனை கவலை? அவர்களை மெனக்கிட வைத்து எவ்வளவு சிரமம் கொடுக்கி றோம்?

நமக்கு தேஹ உபாதையிருக்கிறபோது ஈச்வர த்யானம் எப்படி ஒருமுகப்பட்டுப் பண்ணுவது? ஜ்வரம், பல்வலி என்று வந்தால் எப்படிப் பூஜை பண்ணுவது?

சரீரத்தில் சக்தி இல்லாவிட்டால், 'சார்தாம்' என்று ஒவ்வொரு திக்கின் கோடியிலும் ஒரு க்ஷேத்ரமாக ஏகப்பட்ட புண்ய ஸ்தலங்களையும் புண்ய நதிகளையும் கொண்ட இந்த தேசத்தில் எப்படி க்ஷேத்ராடன தீர்த்தாடனங்கள் செய்வது? உடம்பிலே வலி அசக்தமென்றால் ஜபம் செய்ய முடியுமா? யோகம் முடியுமா? நிஷ்டை எங்கே? ஞானம் எங்கே?

இப்படியாக, பரமாத்ம ஸ்மரணைக்காகவே சரீரத்துக்கு வியாதி வராமல் Preventive-ஆகவும், வியாதி வந்தால் ஸ்வஸ்தப் படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் மருந்துகளையும் பத்யங்களையும் ஆஹார விஹார முறைகளையும் மற்ற ஸுகாதார விதிகளை யும் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு ஒரு சாஸ்திரம் தேவைப்படத் தான் செய்கிறது. அதுதான் ஆயுர்வேதம். தர்ம சாஸ்திர விதிகளின்படி ஒருத்தன் சுத்தமான வாழ்க்கை நடத்திவிட் டாலே Preventive; எந்த வியாதியும் வராது. ஆனாலும் வைத்ய சாஸ்த்ரமும் இதில் கொஞ்சம் செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது.

வியாதியின் கஷ்டம் தீர்கிறது மட்டும் போதாது. வியாதி

யில்லாமல் தீர்க்க ஆயுளுடனும் இருக்க வேண்டும். அதற்கு இந்த வைத்ய முறை வழி காட்டுகிறது என்பதால்தான் இதற்கு 'ஆயுர்வேதம்' என்று பெயர். 'எப்படியும் முடியப்போகிற ஆயுஸை எதற்கு விருத்தி பண்ணிக் கொள்ள யத்தனம் பண்ண வேண்டும்?' என்றால் இதற்கும் காரணம் சொன்னேன். உடம்பை வைத்துக்கொண்டுதான் புண்யம் பண்ணிப் பாபத்தைப் போக்கிக்கணும், தர்ம அனுஷ்டானம் பண்ணிக் கர்ம சேஷத்தைக் கழிச்சுக்கணும் என்று சொன்னேன். இப்போது நமக்கு வாய்த்திருக்கிற இந்த உடம்பு நசிக்கிறதற்கு முந்தியே அப்படி 'இருவினை யொப்பு, மல பரிபாகம்' என்று (சைவ ஸித்தாந்திகள்) சொல்கிறபடி கர்மாவை ஈடுகட்டி மும்மலங்களை★ அகற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

'ஏன் இந்த உடம்பு உள்ள போதே இன்னொரு ஜன்மா எடுத்து இன்னொரு உடம்பு வந்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு தான் பண்ணுவோமே என்றால், அடுத்த ஜன்மாவில் வருகிற உடம்பு எப்படிப்பட்டதாயிருக்குமோ? **'இப்பிறவி தப்பிடில் எப்பிறவி வாய்த்திடுமோ?'** என்று மஹான்களே கதறியிருக்கிறார்களே? புண்ய கர்மாக்களைச் செய்ய எல்லா ஸௌகரியமும் பெற்றுள்ள மனுஷ்ய சரீரமாகத்தான் அடுத்த ஜன்மாவில் வாய்க்கும் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? மனுஷ்யப் பிறவியே லபித்தாலும் ஸத்கர்மா பண்ணுவதற்கு இப்போதிருக்கிற சக்தியும் புத்தியும் ஸௌகர்யமும் ஸந்தர்ப்பமும், Surrounding-ம் அப்போது இருக்கும் என்று எப்படி எதிர்பார்க்கலாம்? இப்போது கர்மபூமியான இந்த தேசத்தில் பிறந்து, இத்தனை சாஸ்திரம், க்ஷேத்திரம், ஸ்தோத்திரம் அனேக ஸாதனா மார்க்கங்கள், ஆசார்யன், மஹான்களின் உதாரணம் எல்லாம் கிடைத்திருக்கிற மாதிரியே மறுபடியும் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியுமா? ஆனபடியால் இந்த ஜன்மத்திலேயே, இப்போது வாய்த்திருக்கிற இந்த தேஹத்தை வைத்துக் கொண்டே சித்த சுத்தியைப் பெற்று ஜீவன்முக்தியை அடையப் பிரயத்னம் பண்ண வேண்டும்!

★ அணுவால் ஏற்படும் ஆணவ மலம், கர்மாவால் ஏற்படும் கார்மிக மலம், பேதப்பார்வையால் ஏற்படும் மாயாமலம் என்று மூன்று வகை சைவ ஸித்தாந்தத்தில் கூறப்படுகிறது.

சக்நோதிஹைவ ய:ஸோடும் ப்ராக்-சரீர-விமோக்ஷணாத் I
காம-க்ரோதோத்பவம் வேகம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகீ நர: II
(கீதை 5.23)

என்றே பகவானும் (கீதையில்) சொல்லியிருக்கிறார் 'சக்நோதி இஹைவ' என்று ஆரம்பிக்கிறார். 'இஹ ஏவ' என்பதே 'இஹைவ' என்றாகியிருக்கிறது. 'இஹ ஏவ' என்றால் 'இங்கே இருக்கிறபோதே' என்று அர்த்தம். அப்புறம் 'ப்ராக்-சரீர-விமோக்ஷணாத்' என்கிறாரே, அதற்கு 'இந்த உடம்பு போவதற்கு முன்னாடியே' என்று அர்த்தம். 'இங்கேயே, இந்த உடம்பு போகிறதற்கு முந்தியே' எவன் காம-க்ரோதங்களால் உண்டாகும் சலனத்தைத் தாங்குவதற்கு, அதாவது அதுகளால் தான் பாதிக்கப்படாமல் அவற்றை அடக்கி ஆள்வதற்கு வலியவனாக ஆகிறானோ, அவன்தான் யோக ஸித்தி பெற்றவன்; அவன் தான் நிஜஸுகத்தைக் கண்டவன்' என்ற கருத்தையே இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

காமமும் க்ரோதமும் போகத்தான், அதாவது சித்தம் சுத்தியாகிறதற்குத்தான் இத்தனை புண்ய கர்மாக்கள், மதானுஷ்டானங்கள். இந்த சரீரம் விழுகிறதற்கு முந்தியே இதைக் கருவியாக வைத்துக் கொண்டே, இவற்றைப் பண்ணிப் பண்ணி, உயிரும் உடலும் பிரிவதற்கு முன் காமமில்லை, க்ரோதமில்லை என்று ஆக்கிக்கொண்டு விட்டால் அப்புறம் உயிர் பிரிகிறபோது பேருயிர் என்கிறார்களே அதில் போய்க் கலந்துவிடலாம். மறுபடி உடம்பு எடுக்க வேண்டாம். அப்படிச் செய்யாமல் உயிரை விட்டால் மறுபடி அது மாட்டு உடம்பில் புகுந்து கொள்ளுமோ, ஆட்டு உடம்பில் புகுந்து கொள்ளுமோ நமக்குத் தெரியாது. ஆகையால் காம க்ரோதாதிகளைப் போக்கிக் கொண்டுவிட்டோம், மன மாசுகளை முழுவதும் துடைத்தெடுத்து விட்டோம் என்று தெரிகிறவரை இந்த சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான பிரயத்தனத்தைப் பண்ணத்தான் வேண்டும். நாம் பிரயத்தனம் பண்ணியும் அவன் ஆயுளை முடித்து விட்டால் வேறு விஷயம். நம் கர்மா, அவன் லீலை அப்படி நடந்தால் நடந்துவிட்டுப் போகட்டும். அதில் நாம் பண்ணிக் கொள்கிறதற்கு எதுவுமில்லை.

'சாவு அவன் கையில்தானிருக்கிறது என்றால் அப்புறம் நம் அளவில் நாம் ஆயுளை நீடித்துக் கொள்ளப் பார்ப்பதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது?' என்று கேட்பவர்களுக்கு ஒன்று சொல்கிறேன். அப்படிப் பார்த்தால், சாவு மட்டுந்தானா? நம்முடைய ஸகல விஷயங்களுமே, கல்யாணம், கார்த்திகை, உத்யோகம், ஸாதனை பண்ணுவது, நல்லது செய்வது, கெட்டது செய்வது எல்லாமே அவன் கையில்தானிருக்கிறது. அந்த ஸூத்ரதாரி ஆட்டுவிக்காமல் நாம் என்னதான் பண்ண முடியும்? ஆனாலும் ஏதோ ஒரு வினோதமாக இதில் நமக்கே கொஞ்சம் ஸ்வயேச்சை, ஸ்வாதந்திரியம் இருந்து நாமாகப் புருஷ யத்தனம் பண்ணி இந்த மற்ற எல்லா விஷயங்களையும் நடத்திக் கொள்கிற மாதிரிதானே இந்த நாடகம் நடக்கிறது? அதனால் இதில், அவன் கையிலேயே இருக்கிற மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் நம் இஷ்டம், நம் பிரயாஸை இவற்றைக் கொண்டு நாமே செய்து கொள்கிற மாதிரிதான், மரணம் அவன் கையிலேயே இருந்தாலும் நாம் இந்தப் பிறவி நீங்குமுன் ஜனன-மரணத்தைத் தாண்டுவதற்கான யோக்யதையை ஸம்பாதித்துக் கொண்டுவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் ஆயுள் ரக்ஷணை செய்து கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இதற்காகவே உடம்பை ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

இதற்கு உதவும்படியாகத்தான் அனேக ரிஷிகள் ஆயுர்வேத சாஸ்திரங்களைச் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஆயுர்வேதத்தில் இந்த விஷயம் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'நாஸ்திகனுக்கு வைத்யம் செய்யாதே' என்று அதில் சொல்லியிருக்கிறது. அது இந்த உள்ளர்த்தத்தில்தான். கேட்கிறபோது, 'இதென்ன? கருணையேயில்லாமல் இப்படிச் சொல்லியிருக்கே!' என்று தோன்றலாம். ஆனால், உண்மையில் இப்படிச் சொன்னதே கருணையில்தான். வியாதியில்தான் கஷ்டம் தெரிகிறது. கஷ்டம் என்று வரும்போதுதான் எப்படியாவது அதிலிருந்து மீள வேண்டுமென்ற தவிப்பில், 'கடவுள் இருப்பது நிஜமானால், வேத சாஸ்திரம் நிஜமானால் என்னை அவன் காப்பாற்றட்டும்; நான் அப்புறம் சாஸ்திரப்படி பண்ணுகிறேன்' என்று ஒரு நாஸ்திகன் நினைக்க முடிகிறது. வைத்தியன் சிகித்ஸை பண்ண மாட்டான் என்று வைத்துவிட்டால் அப்

போது நாஸ்திகன் பகவான் பக்கம் திரும்பத்தான் செய்வான். பகவானே அவனைச் சொஸ்தப்படுத்தினாலும் படுத்துவான். அப்பர், கூன்பாண்டியன் மாதிரியானவர்கள் நாஸ்திகர்களான போது, ஈச்வர ஸங்கல்பத்திலேயே அவர்களுக்கு வியாதி வந்து அப்புறம் ஈச்வர சக்தியிலேயே அவர்கள் குணமானதையும், அதனால் அனேகம் பேர் வேதத்துக்குத் திரும்பி ஆஸ்திகர்களாக ஆனதையும் பற்றிப் படிக்கிறோம்.

அந்தக் காலத்தில்தான் அப்படி நடந்தது என்றில்லை. இப்போதும் அனேக நாஸ்திகர்கள் வேங்கடாசலபதி, குருவாயூரப்பன், இல்லாவிட்டால் யாரோ ஒரு மஹான் அல்லது ஸித்த புருஷரின் அனுக்ரஹத்தால் ரொம்பவும் உக்ரமான ஏதோ. ஒரு பிணி தீர்ந்ததில்தான் தெய்வநம்பிக்கை உள்ளவர்களாக மாறியிருக்கிறார்கள் என்று அவர்களே எழுதிப் படிக்கிறோம். வைத்தியமே இல்லை என்றால்தான் ஒரு நாஸ்திகன் பகவான் பக்கம் திரும்ப அதிகம் 'சான்ஸ்' உண்டு. பகவானுக்கும் இவனைக் காப்பாற்றுவதன் மூலம் இன்னம் அனேகரைத் திருப்பிக் கொள்ளும் 'சான்ஸ்' கிடைக்கும்! காப்பாற்றாவிட்டாலும் கடைசிக் காலத்தில் இந்த நாஸ்திகன் அவனை நினைத்ததற்காக அடுத்த ஜன்மாவில் ஆஸ்திக்ய புத்தி உள்ளவனாகப் பிறப்பிப்பான்.

வைத்தியம் செய்து வியாதியைப் போக்காததால் ஒரு நாஸ்திகன் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியதாகும் அல்லவா? இந்தக் கஷ்ட அனுபவத்தால் அவனுடைய பாபம் குறையும். .இது ஒரு உபகாரந்தானே? பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ள அவன் வேறு எந்த அனுஷ்டானமும் பண்ணாதவனாச்சே!

நாஸ்திகனுக்கு வைத்யம் பண்ணி ஆயுஸை விருத்தி பண்ணுவதால் அவன் நாஸ்திக்ய பாபத்தையும் விருத்தி செய்து கொள்வதாகவே ஆகும். அவனால் ஊர் கெடுவதற்கும் ஜாஸ்தி வாய்ப்புத் தந்ததாகும். இந்த மஹாதோஷமெல்லாம் அவனுக்குச் சேர வேண்டாமென்ற கருணையால்தான் அப்படிச் சொன்னது. இந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

நான் சொன்னவற்றிலிருந்து என்ன ஏற்படுகிறதென்றால்

மத ரீதியாகவும், வேதாந்த த்ருஷ்டியாகவும் பார்த்தாலகூட சரீர ஸம்ரக்ஷணம் அவசியந்தான். 'தர்மத்தை ஸாதிப்பதற்குரிய கருவியாக இருப்பது இந்த சரீரமே அல்லவா? சரீரம் ஆத்யம் கலு தர்ம ஸாதநம்?' என்றே காளிதாஸன் எழுதிவைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான்★. 'சுவரை வைத்தே சித்ரமெழுதணும்' என்பது இதுவே. ஹோமத்துக்கு தர்ப்பையும் ஸமித்தும் நெய்யும் மற்ற ஆஹுதி திரவியங்களும் எப்படி ஸாதனமோ அப்படியே ஹோமம் பண்ணுகிற யஜமானனின் உடம்பு ஒரு ஸாதனம். இது இல்லாவிட்டால் எப்படி லோக க்ஷேமார்த்தம் வேத வேள்விகள் நடக்க முடியும்? இந்த வாழ்க்கையே ஒரு ஹோமமாகிறபோது அதிலே ஆஹுதியாவதற்கே ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டிய ஸாதனமாக சரீரம் ஆகிறது.

நெல்லுதான் முக்யம், உமியை உதறிவிட வேண்டும்; 'ஆத்மாதான் நெல்லுமணி, சரீரம் உமி மாத்திரந்தான்' என்று ரொம்பவும் வேதாந்தமாகச் சொல்வதுண்டு. ஆனால் இந்த உமியையும் உதறிவிடாமல் ஹோமத்துக்கு என்று சேகரித்து வைக்கிறோம்! நெல்லை ஹவிஸ்ஸாக்கி ஆஹுதி பண்ணுகிறோமென்றால், அந்த ஆஹுதியை ஏற்றுக்கொள்கிற அக்னி விருத்தியாவதற்காக உமியையே பிரயோஜனப்படுத்துகிறோம். அந்த உமியைப் போலவே இந்த சரீரத்தையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

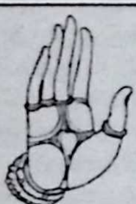
மொத்தத்தில் இதுவரை நான் சொன்னதில் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், சரீரம் எக்கேடு கெட்டாலும் பொருட்டில்லை என்று ஆத்மாவிலே ஆணி அடித்த மாதிரி நிற்கிற பக்வம் வருகிறவரை, அல்லது அடுத்த பக்ஷமாக எத்தனை உடம்புக்கு வந்தாலும் அதைக் கவனிக்காமல் ஈச்வர த்யானம் பண்ணுகிற 'ஸ்டெடினெஸ்' வருகிறவரை உடம்பை வியாதி வக்கையில்லாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

மீமாம்ஸை என்று ஒரு சாஸ்திரம். அதிலே பூர்வ மீமாம்

★ குமார ஸம்பவம் 5.33.

ஸை, உத்தர மீமாம்ஸை என்று இரண்டு பிரிவு★. பூர்வ மீமாம்ஸை கர்ம மார்க்கத்தையும் அதைச் சேர்ந்த தர்மானுஷ்டானங்களையும், உத்தர மீமாம்ஸை ஞான மார்க்கத்தையும் சொல்பவையாகும். இந்த இரண்டுக்கும் சரீர ரக்ஷணை செய்து கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஸமாதியில் நிஷ்டை கூடுகிற ஸ்திதி உண்டாகிறவரை ஞானமார்க்கக்காரனும் அனேக ஞான நூல்களைப் படித்து ஆத்ம விசாரம் பண்ணுவதற்காக ஆரோக்யத்தைப் பேணிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

யோகத்தில் ராஜயோகம் பண்ணும்போது ஆஸனம் பிராணாயாமம் ஆகியவை நல்ல ஆரோக்யத்தைத் தருபவைதாம். ஹடயோகத்திலோ உடம்பை ஆச்சர்யமான சக்தி உள்ளதாக ஆக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

மணி, மந்திரம், ஔஷதம்

சரீர ரக்ஷைக்கு மூன்று வழி சொல்வார்கள். மணி, மந்திரம், ஔஷதம் என்று. நவரத்தினங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொருவித வியாதியைப் போக்கும் குணமுண்டு. நவரத்தினங்களில் ஒவ்வொன்றும் நவக்ரஹங்களில் ஒவ்வொன்றுக்குப் பிரீதியானவையாகும். வியாதி என்பது கர்மாவால் ஏற்படுவதே என்றாலும் அந்தக் கர்மா ஒவ்வொரு கிரஹக் கோளாறாக ரூபம் எடுத்து உண்டாகிறது. ஆகையால் அதற்கு சாந்தியாக நவரத்தினங்களில் அந்தக் கிரஹத்துக்குரியதை மோதிரமாக, மாலையாகப் பண்ணிப் போட்டுக் கொள்வது, அந்த மணியால் மூர்த்தி பண்ணி அதற்கு அபிஷேகித்த தீர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணுவது என்றெல்லாம் ஒரு வழி. இதுதான் 'மணி, மந்திர, ஔஷதம்' என்பதில் 'மணி'. நவரத்தினத்தை நவமணி என்றும் சொல்கிறோமல்லவா? மணிகளைப் போலவே ஸ்வர்ணம்,

★ அருள் உரை 29, 30-வது புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள மீமாம்ஸை; கர்ம மார்க்கம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ரஜதம் (வெள்ளி), தாம்ரம், பாதரஸம் முதலான லோஹங்களைக் கொண்டும் சிகித்ஸை செய்து கொள்வதுமுண்டு.

மந்த்ர ஜபம் ஜ்வரஹரேச்வரர் கம்பஹரேச்வரர் என்றெல்லாமே வியாதிகளைப் போக்கவே உள்ள மூர்த்திகளுக்குரிய மந்த்ரங்களை ஜபிப்பது, ஸௌர்ய நமஸ்காரம், கந்தரனுபூதி பாராயணம் முதலியவற்றால் நோயைக் குணப்படுத்திக் கொள்வது – ஆகியனதான் (மணி, மந்திரம் என்பதில்) இரண்டாவதான 'மந்திரம்'.

'ஔஷதம்' என்பது மருந்து மூலம் குணம் செய்து கொள்ளும் மருத்துவ சாஸ்திரம். வைத்தியம் என்பது இதைத்தான். ஒஷதி என்றால் மூலிகை. அதன் அடியாகப் பிறந்த சொல்தான் ஔஷதம். முக்யமாக மூலிகைகளை அதாவது பச்சிலைகளைக் கொண்டே மருந்துகளைச் செய்வதுதான் ஆயுர்வேதம். பவள பஸ்மம், முத்து பஸ்மம், தங்க பஸ்மம் ('பஸ்பம்' என்றே பொதுவில் சொல்கிறார்கள்) என்பது போல மணி, லோஹங்களை எப்போதாவது பிரயோஜனப்படுத்தினாலும் ஆயுர்வேதத்தில் முக்யமான மூலச்சரக்கு மூலிகைகள்தான்.

ஸித்த வைத்தியத்தில்தான் மணி, லோஹம், பாஷாணம், மற்ற தாதுப் பொருட்களைக் கொண்ட மருந்துகள் ஜாஸ்தி. ஸித்த வைத்யமும் நம் சாஸ்திர ரீதியானதுதான். ஆனால் வீர்யம் ஜாஸ்தி. தப்பினால் ரொம்பக் கெடுதல் உண்டாய் விடும். துளிப்போல சூர்ணம்தான் டோஸேஜ் ஆனாலும் potency (உள்சக்தி) மிகவும் அதிகம். அதனால் ஜாக்ரதையாக சிகித்ஸை செய்ய வேண்டும். அகஸ்தியர், தேரையர் முதலான ஸித்த புருஷர்கள் நமக்குப் புரியாத பரிபாஷையில் ஸித்த வைத்ய சாஸ்திரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 'பவர்' ஜாஸ்தி என்பதாலேயே இப்படி எல்லாருக்கும் புரியாதபடி ஜாக்ரதை பண்ணி எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஸித்த வைத்தியம், ஆயுர்வேதம் இரண்டிலுமே மணி ஸம்பந்தமும் இருக்கிற மாதிரி, மந்திர ஸம்பந்தத்தையும் சேர்த்து மருந்தை மேலும் effective ஆகப் பண்ணுவதுண்டு. நல்ல ஸம்பிரதாயத்திலே வந்த வைத்யர்கள் அனேக மந்த்ரங்களை ஜபித்தபடியே ஔஷதங்களைப் பண்ணி ஜபித்துத் தரு

வார்கள். த்ரயம்பக மந்த்ரம், அச்யுத-அனந்த-கோவிந்த என்ற நாமத்ரயம் (மூன்று திருநாமங்கள்), தன்வந்தரி, அச்வினி தேவர்கள், ஸூர்யன் முதலான மூர்த்திகளுக்கான மந்திரம், கவசம் முதலியவற்றை மருந்தோடு சேர்த்துக் கொள்வதுண்டு. அகஸ்தியர் ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்திக்கு உபதேசித்த 'ஆதித்யஹ்ருதயம்' பிரஸித்தமாயிருக்கிறது.

விஷக் கடிகளுக்கு என்ன மூலிகை, சிந்தூரம் (ஸித்த வைத்ய சூர்ணத்தை சிந்தூரம், செந்தூரம் என்று சொல்வார்கள்) கொடுத்தாலும் மந்திர ஜபம்தான் முக்யமாயிருக்கிறது. ஸர்ப்பங்கள் பயந்து நடுங்குகிற கருட பகவானைக் குறித்த மந்திரத்துக்கு விஷம் இறக்குவதில் ஆச்சர்யமான சக்தி இருக்கிறது. நம்முடைய ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் ஒரு ச்லோகத்தில்★ அம்பாளை ஸகல அவயவங்களிலிருந்தும் அம்ருத ரஸ கிரணங்கள் பெருகுகிற சந்திரகாந்தச் சிலா வர்ண மூர்த்தியாக த்யானம் செய்வதால் ஒருத்தன் கருடனைப் போலப் பாம்பு விஷத்தை சமனம் செய்கிற சக்தி பெற்றுவிடுகிறானென்றும், இப்படிப்பட்டவனுக்கு அம்ருத நாடி என்று உண்டாகி அதன் பின் இவனுடைய த்ருஷ்டி பட்டாலே பிறரின் ஜ்வரதாபம் இறங்கிவிடுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்த ச்லோக ஜபத்தாலேயே விஷம், ஜ்வரம் முதலியவைகளை நிவ்ருத்தி செய்துவிட முடிகிறது. 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யின் வேறு பல ச்லோகங்களை ஜபிப்பதற்கும் இவ்வாறு பல விதமான வியாதி நிவிருத்தி சக்தி இருக்கிறது. நாராயண பட்டத்திரி 'நாராயணீயம்' பண்ணியே அவருடைய வயிற்று உபாதை நீங்கியதால் அதையும் நோய் தீருவதற்காகப் பாராயணம் பண்ணுகிறார்கள். 'இருமலுரோக முயலகன் வாத' என்ற ஒரு திருப்புகழ் உண்டு. அதுவும் ஸர்வ வியாதி நிவ்ருத்திக்காக ஜபிக்கப்படுகிறது.

ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் கூன்பாண்டியனை ஸ்வஸ்தப்படுத்துவதற்காகச் சொன்ன திருநீற்றுப்பதிகத்தையும் பல ஆவிருத்தி ஜபித்து விபூதி இடுவதுண்டு. வியாதியஸ்தரே விபூதியில் அல்லது ஜலம், தேன், பால், போன்ற ஒன்றில் ஜபித்து

★ 'கிரந்தீம் அங்கேப்ய:' எனத் தொடங்கும் இருபதாவது ச்லோகம்.

அதை இட்டுக் கொள்வதோ பானம் பண்ணுவதோ உண்டு. அல்லது அவருக்கு ரொம்ப அசக்தமானால் அவருக்காக இன்னொருத்தர் பண்ணி விபூதியானால் இட்டு விட்டு வாயில் போடலாம்; தேன், பால் போன்றவற்றை நோயாளி குடிக்கப் பண்ணலாம். 'மந்தர ராஜா' என்கிற காயத்ரியையும் இப்படி வியாதிகள் ஸ்வஸ்தமாவதற்கு ஜபிப்பதுண்டு.

விபூதிக்கு இதிலே தனியான சக்தி. நாட்டு ஜனங்களுங்கூட என்ன உடம்பானாலும் 'துண்ணூறு' என்று திருநீறு வாங்கி இட்டுக் கொள்வதையும் வாயில் போட்டுக் கொள்வதையும் பார்க்கிறோம். விஷயம் தெரிந்தவர்கள் பஞ்சாக்ஷர ஷடக்ஷரங்களைச் சொல்லி தாரணம் பண்ணிக் கொள்வார்கள். திருச்செந்தூர் விபூதி ஸர்வரோக ஹரணமென்று ஆசார்யாளே ஸ்தோத்திரித்திருக்கிறார்★. பன்னீர் இலையில் வைத்துத் தரும் அந்த விபூதியை முழுங்கணும், இட்டுக்கணும் என்பதெல்லாங்கூட வேண்டாம். வெறுமே க்ஷணம் பார்த்தாலே போதும், விலோக்ய க்ஷணாத், fits, குஷ்டம், துர்வியாதிகள், ஜ்வரம், பைத்தியம், குன்மம், ஆவிசேஷ்டை எல்லாமே ஓடிப்போய் விடும் என்கிறார். பழநியாண்டவரின் மூர்த்தம் மூலிகைச் சாறுகளை இறுக்கிப் பண்ணியதே என்பார்கள். அதனால் அவருக்கு அபிஷேகமாகிற தீர்த்தம் முதலானவற்றையும் வியாதி நிவ்ருத்திக்குக் கொடுப்பதுண்டு.

குருவாயூர் தைலம், திருச்சூர் நெய், இன்னம் அனேக க்ஷேத்ரங்களில் இப்படியே மருத்துவ சக்தி உள்ளதாகப் பிரஸாதம் கொடுக்கிறார்கள். பிரஸாதமென்று ஸ்தூலமாகத் தராமலே திருப்பதிக்கு 'நடந்தே மலை ஏறுகிறேன்', 'அங்கப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணுகிறேன்', 'மாங்கல்யம் சார்த்துகிறேன்' என்றெல்லாம் வேண்டிக் கொண்டாலே வேங்கடரமண ஸ்வாமி தீராத வியாதியெல்லாம் தீர்த்து வைக்கிறார். பரமேச்வரனும் பவ ரோகம் என்னும் ஸம்ஸார வியாதியை மட்டுமின்றி, அந்த ஸம்ஸாரத்திலே வருகிற அனேக ரோகங்களைத் தீர்ப்பதற்காக 'வைத்யநாத ஸ்வாமி' என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டு வைத்தீச்வரன் கோயிலில் விளங்குகிறார். உப்பு, வெல்லம்

★ 'ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க'த்தில் 'அபஸ்மார' என்று தொடங்கும் 25-வது ச்லோகம்.

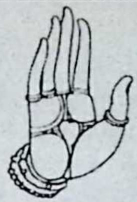
கரைகிற மாதிரி வியாதி கரைவதால், அங்கே இவற்றைக் கரைப்பதாக வேண்டிக் கொள்வார்கள்.

பரமேச்வரனுக்குரிய பில்வ பத்ரம், பெருமாளுக்குரிய துளஸி, அம்பாளுக்கு (முக்யமாக மாரியம்மனுக்கு) விசேஷமான வேம்பு – இந்த மூன்று இலைகளை ஒரே அளவு சேர்த்து தினந்தோறும் ஒரு பிடி தின்றுவிட்டால் போதும். எந்த வியாதியும் வராது என்று ஒரு நாட்டு வைத்தியர் எழுதியிருக்கிறார்.

வேப்பங்காற்றே ரத்தசுத்தி உண்டாக்குவதென்றும் அதோடு கர்ப்பக் கோளாறுகளைப் போக்குவதென்றும், அரசரமரக் காற்றுக்கும் கர்ப்பப்பை நோய்களை நிவ்ருத்தி செய்கிற சக்தி இருக்கிறதென்றும் அரசுக்கும் வேம்புக்கும் கல்யாணம் பண்ணி வைத்து, புத்ர ஸந்தானமில்லாதவர்கள் அதைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ண வேண்டுமென்று வைத்திருப்பதில் இப்படி வைத்ய சாஸ்திரப் பிரகாரமே ஸந்ததி உண்டாவதற்குக் காரணம் தெரிகிறதென்றும் அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

பூஜையில் தூபம் போடுவது, கற்பூரம் கொளுத்துவது ஆகியனகூட disinfectant ஆக (கிருமிநாசினியாக) அனேக வியாதிகளைத் தடுக்கிறது என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அசையாத நம்பிக்கையாகப் பக்தி இருந்தால் அதனாலேயே ரோக நிவ்ருத்தி முதலான எதையும் ஸாதித்துக் கொண்டுவிடலாம்; அல்லது ரோகம், ஆரோக்யம் எதுவானாலும் வித்யாஸமில்லை என்கிற உசந்த நிலையை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். இதிலே வைத்ய சாஸ்திரத்துக்குப் பிடிபடாத மந்திரம், பிடிபடுகிற மூலிகைகள், வேம்பு துளஸி மாதிரியான மருந்துச் சரக்குகள் எல்லாமே கலந்தும் வரலாம்.

ஆயுர்வேதமும் மத ஆசரணையும்

ஆயுர்வேதம் என்று 'மெடிகல் ஸயன்ஸாக'த் தனியே ஒன்றைப் பார்க்கும்போது அதற்கு இவ்வளவு தெய்வ ஸம்பந்தம் கிடையாது. ஆனாலும் அல்லோபதி (இங்கிலீஷ் வைத்திய முறை) யுனானி மாதிரி அடியோடு தெய்வ ஸம்பந்தமே இல்லாமலும் இல்லை. நாஸ்திகனுக்கு வைத்யம் பண்ண வேண்டாம் என்று இந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பதே அதற்கு ஒரு proof.

ஈச்வர தியானத்தோடுதான், குறிப்பாக, பகவான் மஹா விஷ்ணு அம்ருத கலசத்தைப் பாற்கடலிலிருந்து கொண்டு வந்த போது எடுத்த தன்வந்தரி என்ற அவதாரத்தை ஆராதித்துத் தான் ஆயுர்வேதம் அப்யஸிப்பது வழக்கம்.

அதோடுகூட நம் மத சாஸ்திரங்களுக்கு மிகப் பெரும்பாலும் விரோதமில்லாமலே இருக்கிற வைத்ய முறை ஆயுர்வேதம்தான். இங்கிலீஷ் மருந்துகள், சிகித்ஸை முறை முதலியவற்றில் சாஸ்திரம் ஒப்புக்கொள்ளாத அனாசாரங்கள் ஏகப்பட்டவையாக வந்து சேரும். ஆயுர்வேதத்தில் இப்படி இல்லை. பூண்டு கீண்டு மாதிரி ஏதோ ஒன்றிரண்டு தவிர அனாசார வஸ்துகள் பெரும்பாலும் ஆயுர்வேதத்தில் கலப்பதில்லை. இவற்றுக்குப் பிற்பாடு பிராயச்சித்தம், புண்யாஹவாசனம் சொல்லிப் பரிஹாரம் செய்திருக்கிறது. ஆஸ்திகர்கள் இங்கிலீஷ் வைத்யத்துக்குக் கூடியமட்டும் போகாமலிருப்பதுதான் சிலாக்யம். ஆயுர்வேதம் உடம்பில் பிடிக்க நாள் பிடிக்கிறது. இங்கிலீஷ் மருந்தானால் உடனே ரிஸல்ட் தெரிகிறது என்கிறார்கள்.

நாளானாலும் மூலம் வரைக்கும் போய் ரோகத்தைப் போக்குவது ஆயுர்வேதம்; இங்கிலீஷ் வைத்யம் இப்படி

இல்லை என்றுதான் விஷயம் தெரிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். அனேகமாக, தற்கால சாந்தியாகவே அல்லோபதி ஸரிப்படுத்துகிறது என்கிறார்கள். அதோடு இங்கிலீஷ் மருந்திலே ஒன்றை ஸரி செய்து கொள்ளப்போவதில், இது ஸரியானாலும், after-effect, side-effect என்றெல்லாம் வேறு பல உபத்ரவங்கள் உண்டாவது போல ஆயுர்வேதத்தில் உண்டாவதில்லை. வைத்தியம் ஆரம்பிக்கும்போது சில உபாதைகளைக் கிளறிவிட்டாலும் அது நீண்டகாலக் கோளாறாகிவிடாமல் சீக்கிரத்திலேயே தணிந்து போய்விடும்.

வேத சாஸ்திரங்களுக்கு ஒத்துப் போவதாகவே நம்முடைய வைத்ய சாஸ்திரம் இருக்க வேண்டுமென்பது முக்யம். உடம்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது முக்யம் என்பதற்காக வேத சாஸ்திர விருத்தமாக (வேத சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக)ப் போகக்கூடாது. ஏனென்றால் இப்படி விருத்தமாகப் போனால் அதுதான் நாஸ்திக்யம்★. நாஸ்திகனுக்குத்தான் வைத்யமே பண்ணக்கூடாதே!

ஸமய சாஸ்திரமும் ஆயுர்வேத சாஸ்திரமும் மிகப் பெரும்பாலும் ஒத்துப் போகின்றவையாகும். ஸமய சாஸ்திரம் முக்யமாக மனுஷ்யனின் மூன்று குணங்களான ஸத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்களில் எதுவும் ஏறிப்போகாமல் ஒன்றையொன்று ஈடுகட்டிக் கொண்டு 'நியூட்ரலைஸ்' பண்ணி மனஸை ஆடாமல் சமநிலைப்படுத்துவதற்காகத்தான் ஏற்பட்டது. 'ஸாங்க்யம்' என்னும் தர்சனத்தில் (தர்சனம் என்றால் சுருக்கமாக ஆத்ம சாஸ்த்ரம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்) இதைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லியிருப்பது, அடிப்படையில் வைதிக தர்மத்துக்கும் ஏற்புடையதுதான். க்ருஷ்ணபரமாத்மா கீதையில் இந்த முக்குணங்களைப் பற்றிப் பல அத்யாயங்களில் சொல்லியிருக்கிறார். ஸாங்கயமும் யோகமும் கைகோத்துக் கொண்டு போகிற தர்சனங்களாதலால் யோக சாஸ்திரத்திலும் த்ரி குணங்களுக்கு 'இம்பார்ட்டன்ஸ்' கொடுத்திருக்கிறது.

★ நாஸ்திகம் என்பது இறைவனை நம்பாமை என்பதைவிட, வேத தர்ம முறைகளை நம்பாமை என்பதே ஸரி எனும் விஷயம் குறித்து அருள் உரை 25-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள வேதம் என்ற உரையில் வேதமும் தமிழ்நாடும் என்னும் உட்பிரிவைப் பார்க்கவும்.

இப்படி ஆத்ம வித்தைக்கு வேதோக்தமாக இருக்கிற ஸத்வ-ரஜோ-தமோகுண 'பாலன்ஸிங்'கேதான் (ஸமநிலைப்படுத்தலேதான்) நம்முடைய வைத்ய சாஸ்திரத்தில் கப-வாத-பித்தத் தாதுக்களின் 'பாலன்ஸிங்'காக ஆகிறது!

ப்ரக்ருதி, மாயை, அவித்யை என்றெல்லாம் சொல்கிற ஜீவஜகத் கோளாறுகளுக்கெல்லாம் முக்குணம்தான் காரணமாதலால் இதுகளை பாலன்ஸ் பண்ணி மனஸை ஸம நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டால் எல்லாம் சாந்தமாக அடங்கிப் போகும் என்று வேதாந்தம் சொல்கிறதென்றால், அதையே ஆயுர்வேதம், 'சரீரக் கோளாறுக்கெல்லாம் கப-வாத-பித்தம் என்ற மூன்று தாதுக்கள்தான் காரணம். இவற்றை ஒன்றுக்கொன்று ஈடுகட்டி விட்டால் சரீரம் ஸௌக்யமாயிருக்கும்' என்கிறது. சித்தத்தை வைத்து வேதாந்தம் பேசுவதையே சரீரத்துக்குப் பொருத்தி ஆயுர்வேதம் பேசுகிறது. பிரகிருதியிலுள்ள இத்தனை ஆயிரம் க்ருத்ரிமத்துக்கும் மூலம் மூணே குணங்களில் அடங்கிவிடுகிறது என்கிறாற்போலவே சரீரத்துக்கு வருகிற இத்தனை ஆயிரம் நோய் நொடிகளுக்கும் மூலம் மூன்று தாதுக்கள்தான் என்று ஆயுர்வேதம் நிர்ணயம் பண்ணி விடுகிறது.

கபம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். சளி, க்ஷயம், ப்ளூரிஸி, நிமோனியா எல்லாம் அதனால் வருவதுதான். முக்கியமாக ச்வாஸ கோசத்தைப் பற்றியது இது. ஆனால், ரக்த ரூபத்தில் சரீரம் முழுதும் வியாபிப்பது. வாதம் என்றாலும் வாயு என்றாலும் ஒன்றேதான். காற்று என்று அர்த்தம். பிடிப்பு, எலும்புகளில் வலி, முடக்கு, உடம்பு கனத்துப் போகிறது ஆகியவை எல்லாம் இதிலிருந்து உண்டாகிறவை. ருமேடிஸம், ஆர்த்ரைடிஸ் அது, இது என்று ஏதேதோ பேர் சொல்கிற வியாதிகளுக்கு வாதம்தான் காரணம். காற்று என்றவுடன் மூச்சு, அதனால் ச்வாஸகோச சம்பந்தம் என்று தோன்றிவிடலாமாயினும், சரீரம் பூராவுமே நாடி சலனத்தில் வாயுவின் வியாப்தி (பரவுதல்)தான் ஏற்படுவதால் இதுவும் தேஹம் முழுவதையும் குறித்த தாதுதான்.

பித்தம் என்பது பித்த நீரை முக்கியமாகவும் ஜீர்ணத்தில் சுரக்கிற எல்லா நீர்களையுமே இது பாதிப்பதால் அவை அனைத்தையும் பற்றியதாகவும் கருதப்படுகிறது. அதனால்

இது ஜீர்ண உறுப்புகளோடு நின்றுவிடுவது என்று அர்த்த மில்லை. ஜீர்ணித்த அன்ன ஸாரம் ரத்தமாகத்தானே ஆகி சரீரம் பூராவும் ஓடுகிறது? அதனால் பித்தத்தினால் ஏற்படுகிற கோளாறுகளும் தேஹம் முழுவதையும் பாதிப்பதுதான். நாடி பார்த்தே மூன்றில் எந்தத் தாதுவின் கோளாறு என்று கண்டு பிடித்து சரி செய்ய ஆயுர்வேதம் வழி சொல்கிறது.

நமக்குக் குறிப்பாக சரீரத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தில் மட்டுமே இந்த ஒவ்வொரு தாதுவும் சம்பந்தப்படுவதாகத் தோன்றினாலும், இவை வாஸ்தவத்தில் தேஹம் முழுதிலும் வியாபித்திருப்பதால்தான் ஹ்ருதயம், மூளை, கண், காது, மூக்கு, வாய் உள்பட எந்தக் கோளாறானாலும் முதலில் தாது பார்த்தே ஆயுர்வேதத்தின் ட்ரீட்மெண்ட் ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

நம்முடைய வைத்ய சாஸ்திரம், வேதாந்த சாஸ்திரம் எல்லாம் வெளி நாடுகளுக்குப் பரவியபோது இதையே க்ரீஸ் முதலான தேசங்களில் நாலு தாதுக்களாக நாலு humour-கள் என்று ஆக்கினார்கள். முக்குணம், மூன்று தாது என்பதோடு நம்முடைய பஞ்ச பூதக் கொள்கையையும் சேர்த்து அவர்கள் நாலு ஹ்யூமர் என்று வைத்துக் கொண்டார்கள். ஸூக்ஷ்ம அனுபவமுள்ளவர்களுக்கே புரியக்கூடிய ஆகாச பூதத்தை அவர்கள் விட்டு விட்டு மற்ற நாலு பூதங்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். நாலு ஹ்யூமர்களாக சரீரத்திலுள்ள தாதுக்களே ஒருவனின் குணத்தை நிர்ணயம் பண்ணுவதாகவும் அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். Phlegm கபம், Choler – பித்தம், Melancholy -இதுவும் இன்னொரு தினுஸான பித்தம்தான், blood – அதாவது ரத்தம், என்பது நாலு ஹ்யூமர்கள். ரத்த சுத்திகரிப்பு சுவாஸத்தாலேயே நடப்பதால் இதை 'வாதம்' என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். இவற்றைக் குணங்களோடு பொருத்தி, ஒருத்தனுக்கு 'ஃப்ளெம்'' (கபம்) ஜாஸ்தியிருக்கிறபோது அவன் எல்லாவற்றிலும் அசட்டையாக, மந்தமாக அடங்கியிருப்பானென்றும் (இதை 'ஸத்வம்' மாதிரி என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்) 'காலர்' அதிகமானால் ரொம்பக் கோபிஷ்டனாயிருப்பானென்றும் (இதுதான் ரஜோ குணம்), 'மெலங்கலி' அதிகமானால் அழுமூஞ்சியாக, சிந்தாக் ராந்தனாக இருப்பானென்றும் (இதைத் தமஸில் ஒரு விதம் எனலாம்). ப்ளட் ஜாஸ்தியானாலும் ரொம்ப உண்ர்ச்சி வசப்

பட்டவனாயிருப்பானென்றும் (இதுவும் ரஜஸ்தான்) அவர்கள் வைத்துக் கொண்டார்கள்.★

முக்குணம், மூன்ற தாது என்பதில் நம்முடைய புராதன மான வைத்ய சாஸ்திரம் வைதிக சாஸ்திரத்தோடு ஒத்துப் போகிறதென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். இப்படியே தான் தர்ம சாஸ்த்ரோக்தமான பஞ்ச கவ்யமே வைத்ய சாஸ்திரோக்தமாகவும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாபப் பரிஹாரத்துக்காக தர்ம சாஸ்த்ரம் பசுவின் பால், தயிர், நெய், சாணம், மூத்ரம் ஆகிய ஐந்தையும் சேர்த்த பஞ்சகவ்யத்தை உட்கொள்ளச் சொல்கிறது. அதையே வியாதிக்குப் பின் பலஹீன ஸ்திதியில் புதிதாக நோய்க் கிருமிகள் தாக்காதபடித் தடுப்பதற்காக வைத்ய சாஸ்திரத்திலும் சாப்பிடச் சொல்லி யிருக்கிறது.

நம்முடைய வைதிக சாஸ்திரங்களில் பாபம்-புண்ணியம் என்று சொல்லியிருக்கிற இப்படிப்பட்ட பலவற்றையே ஆயுர் வேதத்தில் ஹிதம்-அஹிதம், அதாவது சரீரத்துக்கு நல்லது செய்வது, கெட்டது செய்வது என்பதாகச் சொல்லியிருக்கும். ஆசாரம் புண்யத்திலும் அனாசாரம் பாபத்திலும் சேர்ப் பதல்லவா? அதனால் நம்முடைய வைத்ய சாஸ்திரத்தில் பெரும்பாலும் அனாசாரம் அஹிதமானதாகத் தள்ளப்பட்டுத் தானிருக்கும். இதனால்தான், தவிர்க்க முடியாமல் அல்லோ பதிக்குத்தான் போக வேண்டுமென்று இருப்பது தவிர, மற்ற உடம்புகளுக்கு ஆயுர்வேதப் பிரகாரமே நம்முடைய தர்மாசாரங்களில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் சிகிச்ஸை செய்து கொள்ள வேண்டுமென்கிறேன். காட்லிவர், லிவர் எக்ஸ்ட் ராக்ட் என்று எடுத்ததற்கெல்லாம் அனாசாரத்துக்குப் போக வேண்டாமென்றேன்!

★ இந்தப் பாரா பெரும்பாலும் அடியார் ஒருவர் மொழிந்ததை ஸ்ரீ பெரியவர்கள் பிறருக்கு எடுத்துரைத்ததாகும்.

சஸ்த்ர சிகித்ஸை

ஆபரேஷன், ஸர்ஜரி என்பது, செய்துகொள்ள வேண்டிய வியாதி என்றால் இப்போது இங்கிலீஷ் வைத்தியத்துக்குத் தான் போகவேண்டுமென்றாகிவிட்டது. இது இப்போதைய நிலையில் தவிர்க்க முடியாததுதான். ரொம்பவும் ஆசாரம் பார்க்கிறவர்கள்கூட 'காட்ராக்ட்' மாதிரி ஏற்பட்டால் இங்கிலீஷ் வைத்ய முறையில் ஆபரேஷன்தான் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதிலே இப்போது நாம் ஒன்றும் பண்ணிக்கொள்வதற்கில்லை யென்றாலும் முன்காலத்திலேயே நம்முடைய ஜாக்ரதைக் குறைவால் ஒரு தப்பு ஏற்பட்டுவிட்ட தென்பது என் அபிப்ராயம்.

'ஸர்ஜரி' நம்முடைய வைத்ய முறையில் இல்லை என்று நாம் நம்பும்படியாகியிருப்பதுதான் தப்பு. வாஸ்தவத்தில் நம்மிடம்தான் ஆதியிலேயே, ஆயுர்வேத சாஸ்திரம் ஏற்பட்ட புராதன காலந்தொட்டே, 'ஸர்ஜரி' என்பதான சஸ்த்ர சிகிச்ஸை இருந்திருக்கிறது. ஆயுர்வேதத்துக்கு இரண்டு பெரிய வர்கள் மூல புருஷர்கள். ஒருத்தர் சரகர், இன்னொருவர் ஸுச்ருதர். இவர்கள் எழுதிய ஸம்ஹிதைகள்தான் ஆயுர்வேதத் துக்கு மூல க்ரந்தங்களாக இருப்பவை. சரக ரிஷி என்பது பதஞ்ஜலியே எனத் தெரிகிறது. அக்னிவேச்ய ரிஷி எழுதிய தைச் சரகர் விஸ்தாரம் செய்திருக்கிறார். வாக்படர் எழுதிய 'அஷ்டாங்க ஹ்ருதய'மும் ஆயுர்வேதத்துக்கு ஒரு அதாரிடி. தமிழ் பாஷையிலும் அனேக பிராசீன நூல்கள் சம்பிரதாய மாக வந்திருக்கின்றன. சரகர், ஸுச்ருதர் என்ற இருவரில் சரகர் மருந்து கொடுத்துக் குணப்படுத்துவது பற்றிச் சொல்கிறார். ஸுச்ருதர் சஸ்த்ர சிகித்ஸை செய்து குணப்படுத்துவது பற்றிச் சொல்கிறார். physician surgeon என்று இப்போது இரண்டு பேரைப் பற்றிச் சொல்கிறோம். மருந்து கொடுப்பவன் ஃபிஸீஷியன்; சஸ்த்ர சிகித்ஸை செய்பவன் ஸர்ஜன்.

எம்.பி.பி.எஸ். என்பதில் இரண்டும் அடக்கம். 'எம்.பி. என்றால் மருந்து கொடுக்கிறவன் Medicine Bachelor. ★ 'பி.எஸ்.' என்றால் ஆபரேஷன் பண்ணுகிறவன் 'Bachelor of Surgery' ஆயுர் வேதத்தை நாம் ஜாக்ரதையாகப் பூர்ண ரூபத்தில் காப்பாற்றி வந்திருந்தால் ஆயுர்வேத வைத்தியர்களும் இப்படி மருந்து கொடுப்பதில் மட்டுமின்றி சஸ்த்ர சிகித்ஸை செய்வதிலும் திறமை படைத்தவர்களாயிருந்திருப்பார்கள். ஆனால், சரக ஸம்ஹிதை பிரசாரத்தில் வந்திருக்கிற மாதிரி, ஸுச்ருதருடைய 'ஸர்ஜரி' நூல் வராததால் நஷ்டமடைந்திருக்கிறோம்.

இதிலே என்ன பரிதாபம் என்று சொல்கிறேன். 'என்ஸைக் ளோபீடியா ப்ரிட்டானிகா' என்ற வால்யூம்கள் பற்றி உங்களுக் குத் தெரிந்திருக்கும். அதிலே ஒவ்வொரு ஸயன்ஸ், சாஸ்த்ரம், கலை பற்றியும் விவரமாகச் சொல்லியிருக்கும். இருபது, முப்பது வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை புதிசு புதிசாகத் தெரிய வருகிறவைகளையும் சேர்த்துத் திருத்தி அந்தப் புத்தகங்களின் புது எடிஷன்கள் போடுவார்கள். அதிலே எந்த ஸயன்ஸானா லும், சாஸ்திரமானாலும் அதைப் பற்றின சரித்திரமும் போட்டிருக்கும். அது எங்கே முதலில் தோன்றிற்று. எந்தக் காலத்தில் தோன்றிற்று, எந்தக் காலத்தில் எவர் அதை எந்தெந்தப் பிரதேசங்களுக்குக் கொண்டு போனார்கள் என்று விவரம் கொடுத்திருக்கும். அதிலே என்ன போட்டிருக்கிறதென் றால் ஸர்ஜரி என்ற ரணசிகித்ஸை வித்யை இந்தியாவிலேயே முதலில் தோன்றிற்று என்று இருக்கிறது. இங்கே இருந்து அது அரேபியா வழியாக க்ரீஸ் தேசத்துக்குப் போனதாகவும், அங்கேயிருந்து இத்தாலிக்குப் பரவி, பிறகு ஐரோப்பா பூரா பிரசாரமானதாகவும் போட்டிருக்கிறது.

இந்த 'ஸுச்ருதம்' என்கிற சாஸ்திரத்தில் நவீன காலத்தில் ஆஸ்பத்திரிகளில் எத்தனை விதமான ரண சிகித்ஸை ஆயுதங் கள் உபயோகத்திலிருக்கின்றனவோ அத்தனையைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம். புதிதாகக் கண்டெடுத்த சுவடி களைப் பரிக்ஷித்தும், ரிக் வேதத்திலிருந்து ஆரம்பித்து

★ M.B. என்பது Bachelor of Medicine என்று பொருள்படும். Medicinae Baccalaureus என்பதன் முதல் எழுத்துகளாகும்.

புராணம், காவியங்கள் முதலியவற்றிலுள்ள கதைகளில் ரோக நிவ்ருத்தி பற்றி இருப்பவற்றை இதோடு பொருத்தியும் பல அறிஞர்கள் அனேக ஆச்சரியமான ஸர்ஜரி நுணுக்கங்களெல்லாம் நம் பூர்விகர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று காரணம் காட்டி எழுதி வருகிறார்கள். ரிக்வேதத்தில் வீராங்கனையாக இருந்த ஒரு ராணிக்கு ★ யுத்தத்திலே கால் போய், அதற்குப் பதில் அச்வினி தேவர்கள் என்ற தேவ வைத்யர்கள் இரும்புக் கால் வைத்ததாக வருகிறது. வால்மீகி ராமாயணத்தில் அஹல்யையிடம் தப்பாக நடந்துகொண்ட இந்திரனுக்கு இந்திரியம் போய்விட்டதாகவும் அதற்குப் பதில் ஆட்டின் இந்திரியத்தைப் பொருத்தினார்களென்றும் வருகிறது. ச்யவனர், யயாதி முதலியவர்கள் வயோதிகம் போய் யௌவனம் அடைந்ததாக மஹாபாரதத்தில் இருக்கிறது. இப்படியிருக்கும் அனேகம் கதைகளை வைத்ய சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பவற்றோடு சேர்த்து நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பார்த்ததில், இவையெல்லாம் கற்பனை இல்லை, நிஜமாகவே நடந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் வைத்ய சாஸ்திரங்களில் நமக்குக் கிடைப்பவற்றில் தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் சொல்லியிருக்கிறவற்றிலிருந்து அந்தக் காலத்திலேயே artifical limp surgery (செயற்கை உறுப்புகளைப் பொருத்தும் சஸ்த்ர முறை), transplantation (ஒருவர் உறுப்பை இன்னொருவருக்குப் பொருத்துவது) 'காயகல்பம் என்ற பெயரில் வந்திருக்கிற rejuvenation (இளமைப்படுத்துதல்), இன்னம் plastic surgery (ஒருவருடைய சதை முதலியவற்றையே எடுத்துப் பொருத்தித் தோற்றத்தை அழகாகும்படி மாற்றி அமைப்பது) எல்லாம் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று ரிஸர்ச் ஸ்காலர்கள் எழுதுகிறார்கள்.

ஸெப்டிக் ஆகாமல் தடுப்பது ஸர்ஜரியில் முக்யம். ஆபரேஷன்போது வலி தெரியாமல் மயக்க நிலை மாதிரி இருப்பது முக்யம். இந்த இரண்டுங்கூடப் பூர்வ காலத்திலேயே தக்கபடி செய்யப்பட்டு வந்தன என்று காட்டியிருக்கிறார்கள். 'வாளால் அறுத்துச் சுடினும்' வைத்யனிடம் நோயாளி மனஸ் தாபப்படாத மாதிரி பகவான் எத்தனை சோதித்துக் கஷ்டப்

★ தேலன் என்ற மன்னனின் மனைவியான விச்பலா.

படுத்தினாலும் அவனிடம் தனக்குப் பிரேமை போகமாட்டே னென்கிறது என்று (குலசேகர) ஆழ்வார் பாடியிருக்கிறார். இங்கே 'வாளால் அறுப்பது'தான் ஸர்ஜரி. அப்புறம் அதைச் 'சுடுவது' என்பது அது ஸெப்டிக் ஆகாமல் 'காடரைஸ்' பண்ணுவது.

இத்தனை இருந்தும், ஏதோ கட்டி, ராஜபிளவை என்றால் அறுப்பது தவிரப் பிற்காலத்தில் ஆயுர்வேதத்தில் சஸ்திர சிகித்ஸை ஏன் நஷ்டமாய் விட்டதென்றால் இரண்டு காரணம் தோன்றுகிறது. என்ன இருந்தாலும் ஆபரேஷன் என்பது ஆபத்துதான். அதனால் பின்னால் பாதகமான விளைவுகள், after-effects ஏற்படுவதும் அதிகம். எனவே கற்றுக்குட்டிகள் கையில் கத்தியைக் கொடுப்பதாகவும், எடுத்ததற்கெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் இங்கிலீஷ் வைத்தியத்தில் நடப்பதுபோல் அறுப்பதும் கிழிப்பதாகவும் ஆகிவிடக் கூடாதென்று மிகவும் ஜாக்ரதை பண்ணிச் சில பேருக்குக் கற்றுக் கொடுத்ததிலேயே நாளாவட்டத்தில் இதை வெகுவாக இழக்கும்படியாகியிருக் கிறது. இன்னொரு காரணம் அப்போது வைத்யர்கள் நல்ல அனுஷ்டாதாக்களாக இருந்து நல்ல தபோபலம் பெற்றவர் களாயிருந்தால் அவர்களுக்கு ஹிமாசலம், பொதிகை மாதிரி எந்த மலையில் எந்தப் பொந்தில் என்ன மூலிகை இருந்தாலும் தெரிந்திருக்கிறது. எத்தனை கொடிய வியாதியானாலும், ஆழமான வ்ரணமானாலும் அதைக் குணம் செய்யவும் மூலிகையே போதுமானது என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக் கிறது. ஸைன்யமெல்லாம் பிரக்ஞை போய் கிடந்தபோது ஆஞ்சநேய ஸ்வாமி ஸஞ்சீவி பர்வதத்தைக் கொண்டு வந்தார். அந்த மூலிகையின் காற்று பட்டமாத்திரத்திலேயே ஸேனை புது பலத்தோடு எழுந்துவிட்டதென்று படிக்கிறோமல்லவா? இப்படி மூலிகை வைத்தியத்தால் ஸௌக்யமாகவே எதையும் ஸ்வஸ்தம் செய்துவிடத் தெரிந்திருந்ததால்தான், ஆயுதத்தைப் போட்டு வெட்டிக்குடைந்து சஸ்த்ர சிகித்ஸை செய்வதை அவ்வளவாக மேற்கொள்ளாமல் இருந்து, இதனால் நாளா வட்டத்தில் அது மறைந்து விடும்படியாகியிருக்கலாமென்றும் தோன்றுகிறது!

மருந்து சாப்பிடுவது, ஆபரேஷன் என்ற இரண்டு மாத்திர மின்றி இன்னம் அனேக சிகித்ஸை முறைகளும் ஆயுர்வேதத்

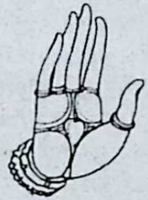
தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'லேபம்' என்று ஒன்று. ஆயின்மென்ட் பூசுவது, ப்ளாஸ்டர் போடுவது எல்லாம் 'லேபம்'தான். மலையாள வைத்யத்தில் இவை பின்பற்றப்படுகின்றன. 'வமனம்' என்பது வாந்தி பண்ண வைத்து குணம் செய்வது, 'விரேசனம்' என்பது இதே மாதிரி பேதியாக வைப்பது. 'ஸ்வேதனம்' என்பது வியர்த்துக் கொட்டப் பண்ணி அதன் மூலம் துர்நீர் வெளியே போகச் செய்வது. ஸ்நேஹனம் என்பது எண்ணெய் தேய்த்து – மயிர்க்கால் வழியே உள்ளுக்குள் மருந்தை இறக்குவது. இதுவும் மலையாள வைத்யத்தில் நிறையக் காணப்படுகிறது. உள்ளே இருக்கும் கெடுதலை வெளியிலே கொண்டு வருவதற்காக ஆயுர்வேதத்தில் உள்ள பஞ்ச கர்மம் என்ற ஐந்து சிகித்ஸை முறைகளில் வமனம், விரேசனம் தவிர 'நஸ்யம்' என்பது மூக்காலே தும்ம வைத்துத் தோஷத்தைத் வெளிவரச் செய்வது; அனுவாஸனம், நிரூஹம் என்ற இரண்டும் இருவிதமான எனிமா.

கண்ணுக்குத் தெரிகிற ரோகம் மாத்திரமின்றி குடல், மூளை இவற்றின் உள்ளுக்குள்ளேயிருப்பது, தோல் – எலும்பு – நரம்பு – ரத்தம் blood pressure, டயாபெடீஸ், மனோ வியாதி – என்று கணக்கில்லாமலுள்ள அத்தனையையும், 'டயாக்னோஸ்' பண்ணி மருந்து தருவதற்கும், ஆயுர்வேதத்தில் வழி சொல்லியிருக்கிறது. இப்போது 'ஆயுர்வேதம்' என்றால் முக்யமாக 'ஓஷதி' என்கிற மூலிகை', அடுத்தபடியாக 'ரஸவர்க்கம்' என்கிற தாதுக்கள் (மினரல் என்பவை) ஆகியவற்றால் செய்யும் மருந்துதான் என்றே நினைக்கிறோம். மரம் செடி கொடி எல்லாமே ஓஷதி வர்க்கத்தில் வந்துவிடும். கந்தகம், பாஷாணம், லோஹங்கள் முதலியவை ரஸவர்க்கம்.

'காயகல்பம்' என்றால் சரீரத்தை அழியாமல் பண்ணிக் கொள்வது என்று கேள்விப்படுகிறோம். இப்படி சிரஞ்ஜீவியானவர்கள் எவருமில்லை என்பது பிரத்யக்ஷம். ஆனாலும் இப்படி காயஸித்தி பண்ணிக் கொண்டு பிற்பாடு இந்திரிய விரயம் ஏற்படாமல் சுத்தர்களாக, சாந்தர்களாக இருந்தவர்கள் மற்றவர்களைவிட வெகு நீண்ட காலம் நோய் நொடி இல்லாமலிருந்தார்களென்று தெரிகிறது. யோகம், தபஸ், ஞானாப்யாஸம் முதலியவை செய்வதற்கே உடம்பை த்ருடமாகவும், தீர்க்க காலமுள்ளதாகவும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று

காயஸித்தி பண்ணிக் கொண்டாலே ஜாஸ்தி பலன் தருவதாக வும், போக போக்யங்களை அனுபவிப்பதற்காகப் பண்ணிக் கொண்டால் அவ்வளவு பலிக்கவில்லை என்றும் தோன்று கிறது. காயகல்ப முறையில் ரஸாயன சாஸ்திரம் நிறைய வந்து விடும். பசு மந்தையில் இருந்து கொண்டு செய்கிற ரஸாயன ஸேவை, நெல்லி மரத்தடியில் செய்யும் ரஸாயன ஸேவை என்றெல்லாம் உண்டு. தர்ம சாஸ்திரத்தின் பாப, புண்ணியமே வைத்ய சாஸ்த்ரத்தில் ஹிதம், அஹிதம் என்று வருகிறதென்று நான் சொன்னதற்கு இதுவும் சான்றாகிறது. கோதூளி பட் டாலே பாப நிவ்ருத்தி, நெல்லி. மரத்தின் கீழ் தியானம் பண்ணி னால் அதற்கு effect அதிகம் என்று தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் இருப் பதை இந்த ரஸாயன ·ஸேவைகள் வைத்ய ரீதியில் பயனுள்ள வையாகக் கொண்டு வந்துவிடுகின்றன.

மொத்தத்தில் காயஸித்தி முறைகள் தேஹத்தில் புது மாம்ஸம், ரத்தம் இவற்றை உண்டாக்கி, ஆயுளை விருத்தி பண்ணுபவையாகும்!

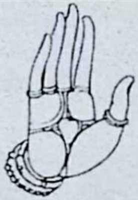
ஆயுர்வேதத்தில் இதர ஸயன்ஸ்கள்

மினரல் தாதுக்களைக் கலந்தும் மருந்து செய்வதால் 'கெமிஸ்ட்ரி' என்ற ரஸாயன சாஸ்த்ரமும் நம் வைத்ய சாஸ்த் ரத்தில் வந்துவிடுகிறது. 'கெமிஸ்ட்ரி' மட்டுமில்லை – இன்னம் ஏழெட்டு ஸயன்ஸ்களும் Medical Science என்ற இது ஒன்றிலேயே அடங்கி விடுகிறதைப் பார்த்தால் ஆச்சர்யமாயிருக்கும். மூலி கைகளின் நேச்சரைத் தெரிந்து கொண்டே மருந்து பண்ண வேண்டும் என்பதால் தாவர தத்வ சாஸ்திரமான Botany-யை யும் நன்றாகத் தெரிந்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். மருந்துகளின் இன்னொரு மூலச் சரக்கான ரஸ வர்க்கங்களைப் பற்றி அறியப் போவதிலும் ரஸாயனம் (கெமிஸ்ட்ரி) வந்துவிடுகிறது. என்ன மருந்து கொடுக்க வேண்டும். அதில் என்ன ஸாமான்கள்

சேர்க்க வேண்டும் என்று தெரிந்தால் போதுமா? இது செலுத்தப்படுகிற தேஹ அமைப்பைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிய வேண்டுமல்லவா? நோயாளியின் தேஹ தத்வத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் சிகித்ஸை எப்படி? இவ்வாறு Physiology-யும் வைத்ய சாஸ்திரத்தில் வந்து விட்டது. 'வெடிர்னரி' என்கிற பிராணி வைத்தியமும் புராதனமாகவே நம்மிடமுண்டு. வீட்டுக்கு வீடு பசு, வியவஸாயத்துக்கு எருது, ஸைன்யத்தில் ரத கஜ துரகம் என்பதில் யானை குதிரை இப்படிப் பல மிருகங்களை ஆரோக்கியமாகக் காப்பாற்ற வேண்டியதை முன்னிட்டு ப்ராணி தத்வ சாஸ்திரமான Zoology-யும் நம் பூர்விகர்கள் ஆயுர் வேதத்திலேயே சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எந்த ஸத்யத்தையும் துளைத்துக் கொண்டு பார்க்கிற அதீந்த்ரிய சக்தியால் ரிஷிகள் இந்த எல்லா ஸயன்ஸ்களையும் தெரிந்து கொண்டு ஆயுர்வேதம் முதலான சாஸ்திரங்களில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். கருணை மிகுந்த ரிஷிகள், பிராணிகளுக்கு மட்டுமில்லாமல், மரம் செடி கொடிகளுக்கு வருகிற நோய்களைக் கூடப் போக்க வேண்டுமென்று 'வ்ருக்ஷாயுர் வேதம்' என்றே ஒரு சாஸ்திரம் செய்திருக்கிறார்கள். சரக்குகளை இன்ன விகிதத்தில் கலக்கணும், ஒவ்வொன்றும் இன்ன எடை இருக்கணும், நோயாளி இன்ன அளவு அதைச் சாப்பிடணும் என்று துல்லியமாய்க் கணிப்பதில் கணிதமும் வந்துவிடுகிறது. இப்படி, பௌதிக சாஸ்திரம் என்கிற Physics-ஐத் தவிர பாக்கி முக்கியமான ஸயன்ஸ்களையெல்லாம் ஆயுர்வேதம் ஒன்றிலேயே அகப்படும்படியாகக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். வேறு சாஸ்திரங்களிலும் தனியாகவும் ஃபிஸிக்ஸையும் அலசி, ஆராய்ந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஸர் P.C.ரே என்பவர் நம்முடைய பிராசீன சாஸ்திரங்களில் நவீன ஸயன்ஸ்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மூலம் இருக்கிறதென்று ஆராய்ச்சி செய்து நிரூபித்திருக்கிறார். வெள்ளைக்காரர்களே ஒப்புக் கொள்கிறபடி குறைந்த பக்ஷம் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட சரகம், ஸுச்ருதம் முதலிய க்ரந்தங்களில், 'இந்த இருநூறு, முன்னூறு வருஷங்களில் நாங்கள் கண்டுபிடிக்கிறதற்கு முந்தி எவருக்குமே இந்த உண்மைகள் தெரிந்திருக்கவில்லை' என்று அவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளும் நவீன ஸயன்ஸ்களெல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றன!

மற்றவர்கள் (வெளிநாட்டார்), நவீனர்கள் நம்முடைய ஆயுர்வேதத்தில் சிலாகித்துச் சொல்கிற ஒரு விஷயம், இதில் மருந்துகளைச் சொன்னதோடு மாத்திரமின்றி, அதைவிட முக்ய மாகப் பத்தியங்களைச் சொல்லியிருப்பதாகும்.

'பத்யம்' என்றால் ஒருவழியில் போகப் பண்ணுவது. பாதை, path என்பதெல்லாம் 'பதி'யிலிருந்து வந்ததுதான். ஆரோக்யப் பாதையில் செலுத்துவதற்காக ஏற்பட்டதே பத்தி யம். மருந்து சாப்பிட்டால் மட்டும் போதாது. உடம்பு ஸரியா வதற்கு இன்ன ஆஹாரங்களை நீக்கிவிட்டு, இன்ன மட்டுமே இன்ன அளவில் சாப்பிட வேண்டுமென்பது முக்கியம். இது தான் பத்தியமாயிருப்பது. இந்தப் பத்தியங்களில் ஒன்றாக ஸகல ஜனங்களுக்குமே பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒருமுறை உபவாஸம் இருக்க வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறது. ஸகல ஜனங்களுமே அவ்வப்போது ஒரு வேளை லங்கனம் போடுவது நல்லது. பக்ஷத்துக்கு ஒருநாள் பூராவும் பட்டினியிருப்பது விசேஷம் என்று வைத்ய சாஸ்திரம் கருதுகிறது. இதையே ஏகாதசி என்று வ்ரதானுஷ்டானமாகவும் பெற்றிருக்கிறோம். தர்ம சாஸ்த்ரமும், நம் பூர்விக வைத்ய சாஸ்த்ரமும் கைகோத்துக் கொண்டு போகின்றன என்பதற்கு இதுவும் உதாரணம்.

ஆயுர்வேதத்தைப் பின்பற்றக் காரணங்கள்

இந்தியாவிலுள்ள நாம் நம் தேசத்திலேயே ஏற்பட்ட ஆயுர்வேத முறைகளைத்தான் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதற்கு ஒரு காரணம், அப்போதுதான் கூடிய மட்டும் சாஸ்த்ர விரோதமான அனாசாரங்கள் சேராமலிருக்கின்றன என்பது. இன்னொரு காரணமும் உண்டு. அது இயற்கையாக அமைந்தி ருப்பது, அதாவது இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்கி நடத்து கிற ஈச்வரனே ஸஹஜமாக ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிற அமைப்பு களைச் சேர்ந்தது. ஒவ்வொரு தேசத்தில் ஒவ்வொரு விதமான

சீதோஷ்ணமிருக்கிறது. ஒவ்வொரு விதமான பயிர் பச்சைகள் விளைந்து அவற்றை அங்கே உள்ளவர்கள் ஆஹாரம் பண்ணுகிறார்கள். அவற்றை ஒட்டி அவர்களுடைய ஆரோக்யம், வியாதி இரண்டும் ஏற்படுகின்றன. அந்தந்த தேச சீதோஷ்ணமும் அங்கே கிடைக்கிற ஆஹார பதார்த்தங்களுந்தான் ஒவ்வொரு தேசத்தவருக்கும் 'ஸூட்' ஆகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம் அல்லவா? இப்படியே, அங்கங்கேயும் இந்த சீதோஷ்ணம், ஆஹாரம் முதலியவற்றை அனுஸரித்து அனாரோக்கியத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவும் அங்கே உள்ளவர்களுக்கு ஒவ்வொரு வைத்யமுறை தோன்றுமாறு பகவான் புத்தி கொடுக்கிறான்; அந்த வைத்யத்துக்கு வேண்டிய சரக்குகள் அந்தந்த தேசத்தில் கிடைக்கும்படியாகவும் வைத்திருக்கிறான். ஸாத்விகர்களாக வாழ வேண்டிய நம் தேச ஜனங்களுக்கு நம்முடைய சீதோஷ்ணம் ஆஹாரம் முதலியவற்றுக்கு அனுசரணையாகப் பச்சிலை, ரஸ வர்க்கம் என்றிப்படி ஸாத்விகமான மருந்துகளாலேயே வியாதி நிவ்ருத்தி ஏற்படுமாறு அவன் ஏற்படுத்தியிருக்கும் ஸஹஜமான அமைப்பிலே இருக்கிறது. 'கர்ம பூமியிலுள்ளவர்கள் கர்மானுஷ்டானத்துக்கு முதுகெலும்பாயிருக்கிற தர்மசாஸ்திரத்தை மீறாமலே சரீர ரக்ஷை, வியாதி நிவ்ருத்தி, ஆயுர்விருத்தி முதலியவற்றைப் பெறட்டும்' என்றே நம் ரிஷிகளுக்கு ஆயுர்வேதம் ஸ்புரிக்கும்படியாக அனுக்ரஹித்திருக்கிறான். அந்ததந்த தேசத்திலுள்ள ஜனங்களின் பக்வ நிலைக்கு ஏற்ப அவர்களுக்கு தேசாசார, மதாசாரங்களைக் கொடுத்து இவற்றுக்கு அனுஸரணையாகவே வைத்ய முறை முதலியவை அங்கங்கும் தோன்றும்படிச் செய்திருக்கிறான்.

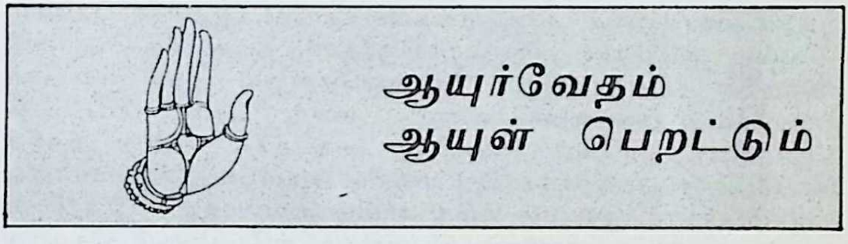
வைத்யம் மட்டுமில்லை, 'சில்பம்' என்று வீடு வாசல் கட்டிக் கொள்கிற முறை, 'க்ருஷி' என்பதான வியவஸாய முறை எல்லாவற்றிலும் இப்படி ஒவ்வொரு தேசத்துக்கும் 'ஸூட்' ஆகிற ஒன்று உண்டு. நாம் வெள்ளைக்கார ஃபாஷனில் வீடு கட்டிக் கொண்டால் நம் அனுஷ்டானங்களையே பண்ண முடியாமல் விட வேண்டியதாகிறது. Japanese method of agriculture பண்ணி நாலு மடங்கு மாசூல் காட்டுவேன் என்று போனால் நம் கையை மீறி அதி வ்ருஷ்டி, அநாவ்ருஷ்டி (பெருமழை அல்லது வறட்சி) என்று ஏற்பட்டு பஞ்ச நிலைமை உண்டாகிறது. 'நேச்சரை' டிஸ்டர்ப் பண்ணக் கூடாது;

அதுவே ஏற்றத்தாழ்வுகளை 'பாலன்ஸ்' பண்ண விடவேண்டும் என்று அறிவாளிகள் ஒரு பக்கம் சொல்கிறார்கள். இது மெடிகல் ஸயன்ஸ் உள்பட எல்லாவற்றிலும் ஆலோசனைக்குக் கொண்டு வர வேண்டிய விஷயம்.

ஆயுர்வேதத்தின் ப்ரமாண நூலான 'சரக ஸம்ஹிதை' யிலேயே இந்த விஷயத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

யஸ்மிந் தேசே ஹி யோ ஜாத:
தஸ்மை தஜ்ஜௌஷதம் ஹிதம்

ஒரு தேசம் என்றால் அதில் பல மனுஷ்யர்கள் உண்டாகிறார்கள். மனுஷர்களைப் போலவே ஒவ்வொரு தேசத்திலும் மூலிகை முதலான மருந்துச் சரக்குகளும் உண்டாகின்றன. ஈச்வர நியதியில் இது ஏதோ குருட்டாம்போக்காக நடப்பதல்ல. இந்த தேசத்துக்காரனுக்கு இந்தச் சரக்கால் பண்ணின ஔஷதம்தான் எடுத்தது என்று இது காட்டுகிறது. இதைத்தான் 'எந்த தேசத்தில் ஒருவன் பிறந்திருந்தாலும் அவனுக்கு அங்கேயே உண்டான சரக்குகளால் ஏற்பட்டதுதான் மருந்து என்று சரகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதே மாதிரி பேதியாக வைப்பது 'ஸ்வேதனம்' என்பது.

இப்போது நம் நிலைமை எப்படி ஹீனமாயிருக்கிறதென்றால், நான் சொல்கிறேனே என்று நீங்கள் இத்தனை பேரும் ஆயுர்வேத வைத்யம் பார்த்துக் கொள்வது என்று ஆரம்பித்தால் இத்தனை பேரையும் 'ட்ரீட்' பண்ண வைத்தியர்களே கிடைக்க மாட்டார்கள்! 'மெடிகல் டிகிரி' என்றாலே இங்கிலீஷ் வைத்தியப் படிப்புதான் என்று வைத்துப் பாடத் திட்டத்தில் ஆயுர்வேதத்துக்கு இடமே தராமல் நெடுங்காலம் நடந்துவிட்டதுதான் இதற்குக் காரணம். சுமார் ஐம்பது வருஷத்துக்குமுன்

நிலைமை கொஞ்சம் மாறும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அப்போது சென்னை மாகாணத்தில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆட்சி உண்டாயிற்று. அவர்கள் ஒரு பக்கம் காங்கிரஸின் ஸ்வதந்திரப் போராட்டத்தை ஆதரிக்காமலிருந்தார்கள்; இன்னொரு பக்கம், எல்லாத் துறைகளிலும் Brahmin Domination (பிராமணனின் ஆதிக்கம்) ஏற்பட்டு விட்டது; இதைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவர்களாக இருந்தார்கள். இப்படியிருந் தாலும் அவர்களிலும் புத்திமான்கள், விஷயங்களைச் சீர் தூக்கிப் பார்த்து நிதானமாகக் காரியம் செய்கிறவர்கள் இருந் தார்கள். அவர்களில் பனகல் ராஜா ஒருத்தர். மாம்பலத்தில் இருக்கிற பார்க் அவர் பேரில் ஏற்பட்டதுதான். (தியாகராஜ நகர் என்று மாம்பலத்தைச் சொல்கிறதுகூட ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டி யைச் சேர்ந்த பிட்டி தியாகராஜச் செட்டி என்பவர் பெயரில் தான்.) பனகல் ராஜா மந்திரியானவுடன் மற்ற விஷயங்கள் ஒரு பக்கமிருந்தாலும், 'வெள்ளைக்காரனிடமிருந்து ஸ்வதேச ஜனங் களான நம்மிடம் கொஞ்சம் அரசாங்கப் பொறுப்பு வந்திருக் கிறது. எனவே ஸ்வதேசியமாக ஏதாவது பண்ண வேண்டும் என்று நினைத்தார். அவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் நல்ல படிப்புள்ளவ ராதலால் நம்முடைய பழைய சாஸ்திரங்களை (சாஸ்திரமென் றால் தர்ம சாஸ்திரமில்லை; பழைய ஸயன்ஸ்கள், கலைகள் ஆகியவை பற்றிய சாஸ்திரங்களைத்தான்) ஆதரிக்க வேண்டு மென்ற அபிப்ராயமுள்ளவராயிருந்தார். நமது தேச ஔஷதி கள்தான் நமக்கு ஒத்துக் கொள்வதென்றும் இதர முறைகள் விபரீதம் பண்ணுவதென்றும் அவர் அபிப்ராயப்பட்டு, 'இப்படி ஆயுர்வேதம் க்ஷீணித்து வருகிறதே!' என்று அதற்கு உயிர் கொடுப்பதற்காக மெட்ராஸில் ஆயுர்வேத வித்யாசாலை ஆரம்பித்தார். இன்னம் சிறிது காலம் அவர் ஆட்சி இருந்திருந் தால் நம்முடைய கணிதம், பௌதிகம், ஜ்யோதிஷம் முதலான சாஸ்திரங்களுக்கு ஏற்றம் கிடைக்கப் பண்ணியிருப்பார். நான் இப்படிச் சொல்வதால் எனக்கு Patriotic Spirit (தேச விச்வாஸ உணர்ச்சி) இல்லை என்று வேண்டுமானாலும் நினைத்து விட்டுப் போங்கள். Patriotism, ஸ்வதேசியம் என்றே சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபின் ஸ்வதேச வித்யைகள், அறிவு (அறிவியல்) சாஸ்திரங்களை உயிர்ப்பிக்க என்ன செய்தி ருக்கிறார்கள்? இங்கிலீஷ்காரர் காலத்தில் இருந்ததைவிட இப்போதுதான் ட்ரெஸ், நடைமுறைகள், out-look என்கிறார்

களே அந்த மனோபாவம் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் ரொம்பவும் இங்கிலீஷ்காரன் மாதிரியே பண்ணிக்கொண்டு வருகிறார்கள்! ஆயுர்வேதம் ஏதோ ஜஸ்டிஸ் ஆட்சியிலாவது கொஞ்சம் கடாக்ஷம் பெற்றுவிட்டதால் அதை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதாக ஆமை வேகத்தில் என்னவோ செய்து G.C.I.M. என்று பட்டம் கொடுக்கிறவரை கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்*. ஆனாலும் மற்ற அனேகச் சின்ன விஷயங்களைத் தடபுடல் படுத்துவது போலன்றி அரை மனஸாகப் பண்ணுவதால் இது ஒன்றும் விசேஷமாகப் பிரசாரமாகவில்லை. ஜனங்களுக்கும் நிஜமான ஸ்வதேசப் பற்று இல்லாததில் பனகல் ராஜா ஸ்வல்பமாக ஆரம்பித்தது நாமே ராஜாங்க உரிமை பெற்றவுடனே எவ்விதம் பிரகாசமடைந்திருக்க வேண்டுமோ அப்படி ஆகவில்லை. இருந்தாலும் வெகு ஸமீப காலமாக அறிவாளிகளிடையே கொஞ்சம் விழிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதால் இப்போது நிலைமை சற்று நல்ல திருப்பமடையலாமென்று தோன்றுகிறது.

மூன்று காரணங்களுக்காக ஆயுர்வேதத்தை ஆதரிக்கலாம். ஒன்று, இதில் அனாசாரம் ரொம்பக் குறைவு. இரண்டு, நம் தேச சீதோஷ்ணம், நம் ஜனங்களின் தேஹ வாகு ஆகியவற்றுக்கு என்றே ஏற்பட்டதாதலால் வேண்டாத விளைவுகளை உண்டாக்காமலிருப்பது. மூன்று, செலவும் குறைச்சல் – இது முக்கியமான காரணம். இன்னொன்றுகூட! வாய்க்கே ஆரோக்கியமாயிருக்கும் ஓமம், திப்பிலி மாதிரிச் சரக்குகளுக்கும் அனேக மூலிகைகளுக்கும் தனி ருசி, மணம், விளக்கெண்ணெய் மாதிரி வயிற்றைப் புரட்டுவது, நிலவேம்பு மாதிரிக் கசப்பாக இருப்பதிலெல்லாங்கூட அனேக அன்னிய பதார்த்தங்களிலிருக்கிற துர்வாடை கிடையாது.

ஆதியில் ரணசிகித்ஸை தெரியாமலிருந்த வெளிதேசங்களுக்கு நம்மிடமிருந்தே அது போயிருக்க, அப்புறம் 'ஆயுர்வேதத்தில் ரணசிகித்ஸை கூட உண்டா?' என்று நாமே கேட்கிற அளவுக்குப் போனது போல எல்லாப் பழைய அறிவு சாஸ்திரங்களையும் நாம் கோட்டை விட்டால் ஸ்வதேசி

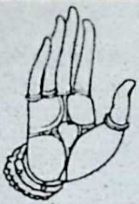
* *1958-ல் இருந்த நிலைமையைக் குறிப்பிடுகிறார்.*

ராஜாங்கம் என்று ஸந்தோஷப்படுவதற்கு எதுவுமில்லாமல் போகும். Tribal Dance (ஆதிவாஸிகளின் நடனத்தை) அன்னிய தேசப் பிரமுகர்கள் வரும்போது ஆடிக்காட்டிவிட்டால் இது தான் ஸ்வதேசிய கலாசாரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பது என்று ஆகியிருக்கிறது!

மெடிகல் ஸயன்ஸுக்கு உரிய பூர்ண லக்ஷணத்தோடு தேஹத்தின் தன்மை, வியாதிகளின் தன்மை, அவை எப்படி ஏற்படுகின்றன, ஏற்படாமலே எப்படித் தடுப்பது, ஏற்பட்டு விட்டால் அப்புறம் எப்படிக் குணப்படுத்துவது, மருந்துச் சரக்குகளின் தன்மை என்ன என்றெல்லாம் தீர்க்கமாய் அலசி உண்டான நம் ஆயுர்வேதம் அவசியம் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய தாகும். தேஹ ரக்ஷையைத் தருகிற அந்தச் சாஸ்திரத்துக்கே வியாதி பிடித்து மெலிய வைக்கக் கூடாது! மெடிகல் ஸயன் ஸாகப் பூர்ண ரூபத்தில் இருப்பதோடு மட்டுமின்றி, மற்ற ஸயன்ஸ்களும் இதில் கலந்திருப்பதை உத்தேசித்தும், இத்தனை ஸயன்ஸ்கள் இருந்தபோதிலும், ஸயன்ஸ் என்றால் ஸமயாசாரத் துக்கு விரோதமாகத்தான் போக வேண்டுமென்றில்லாமல் நம் ஆசாரத்துக்கு ஏற்றதாகவும் ஆயுர்வேதம் இருப்பதால் அதன் ஆயுர் விருத்தியை நாம் உண்டாக்கித் தர வேண்டும்.

'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்', 'சுவரை வைத் துத்தான் சித்திரம் எழுத வேண்டும்' என்ற பழமொழிகள் ஆரோக்யமாயிருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைச் சொல்கிற வையே. கிராம வாழ்க்கையின் ஸுகாதாரமான காற்றோட்ட மும், எளிமையும், அனுஷ்டானங்களும் போய் நகர வாழ்க்கை யின் பலவித நெரிசல்கள் ஏற்பட்டபின் வியாதிகள் அபரிமித மாகப் பெருகி வருகின்றன. வைத்யத்தோடு ஈச்வரனைப் பிரார்த்தித்துதான் ஸரி செய்யணும். தெய்வ ஸம்பந்தமான பாராயண நூல்கள் பலவற்றிலும் 'பலச்ருதி'யில் 'ரோகார்த்தீ முச்யதே ரோகாத்'★ என்பது போல ரோக நிவ்ருத்தியை ஒரு பலனாகச் சொல்லியிருப்பதால் மத ரக்ஷணைக்காகவே தேஹ ரக்ஷணையும் நம் நிலையில் அவசியந்தான் என்று தெரிகிறது. நம்முடைய கலாசாரத்தோடு ஒட்டிப்போகிற நம்முடைய பிராசீன வைத்ய சாஸ்திரப்படியே இந்த ரக்ஷணையைப் பெற்று எல்லோரும் சௌக்யமாய் வாழ வேண்டும்!

★ 'விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம' பலச்ருதி. 'பலச்ருதி என்பது நூற்பயன்களைக் கூறும் பகுதியாகும்.

தனுர்வேதம்: ஏற்படக் காரணம்

ஆயுர்வேதம் சரீர பலத்தைத் தருவதற்காக ஏற்பட்டது. சரீர பலத்தைக் கொண்டு சண்டை போடுவதை ஒரு சாஸ்த்ர மாக விதிமுறைகளில் அடக்கித் தருவது தனுர்வேதம்.

அஹிம்ஸையும் ஸர்வ ஜன ப்ரேமையுந்தான் 'ஐடியல்' என்றாலும் ஸர்வ காலத்திலும், ஸர்வ தேசங்களிலும் ராஜ்யாதி பத்யத்தை விஸ்தரித்துக் கொள்கிற ஆசை அதற்காகப் படை யெடுப்பது, இரண்டு கட்சிகள் யுத்தம் பண்ணிக் கொள்வது என்றெல்லாம் நடந்து வந்திருப்பதால் போர்க் கலையையும் நியதிகளுக்குக் கட்டுப்படுத்தி, ஒருத்தனுக்கு ஆயுதப் பிரயோக முறைகளைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கும், ஆயுதங்களைச் செய்வதற்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கும் ஒரு சாஸ்த்ரம் தேவைப்படுகிறது. இதுவே தனுர்வேதம்!

வேதத்திலேயே தேவாஸுர யுத்தங்களைப் பற்றி வருகிறது. இந்த்ரன் வ்ருத்ராஸுரனை வதம் பண்ணினதுதான் தர்மம் அதர்மத்தை ஜயிப்பதற்குப் பெரிய ரூபமாக வேதத்தில் வர்ணித்திருப்பது. எந்த ஸ்வாமியைப் பார்த்தாலும் அஸுரர் களை ஸம்ஹாரம் பண்ணியே அந்த ஸ்வாமிக்குக் கீர்த்தியும், அதை வைத்தே பெயர்களும் ஏற்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கி றோம். திரிபுர ஸம்ஹாரம், ஜலந்தராஸுர வதம், ஹிரண்யாக்ஷ வதம், மது – கைடப வதம், கஜமுகாஸுர ஸம்ஹாரம், தாரகா ஸுர – பத்மாஸுர வதம், மஹிஷாஸுர வதம், சண்டமுண்ட ஸம்ஹாரம், பண்டாஸுர ஸம்ஹாரம், ராவண வதம், கம்ஸ வதம், நரகாஸுர வதம், கௌரவ ஸம்ஹாரம் என்றிப்படி ஈச்வரன், மஹாவிஷ்ணு, பிள்ளையார், ஸுப்ரஹ்மண்யர், அம்பாள், ராம க்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் என்று எந்த ஸ்வாமி யைப் பார்த்தாலும் அஸுர ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தம் பண்ணி ஜயித்ததுதான் அவர்களுடைய விசேஷப் பெருமையாயிருக் கிறது. புராரி, த்ரிபுராரி, முராரி, மஹிஷாஸுரமர்த்தினி என்று

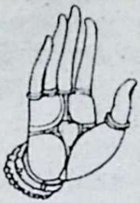
பெயர்கள் ஏற்பட்டிருப்பதும் இன்னாரை சத்ருவாகக் கொண்டு ஜயித்தார்கள் என்பதால் 'ஏற்பட்டதுதான். 'அரி' என்றால் சத்ரு. (த்ரி) புரங்களின் சத்ருவானதால் பரமேச்வரனுக்கு (த்ரி) புராரி என்று பேர். காமாரி, காலாரி, கஜாரி என்றெல்லாமும் ஈச்வரனுக்குப் பேர்கள் – காமன், காலன், கஜாஸுரன் ஆகிய வர்களைக் கொன்றதனால்! (பிள்ளையார் வதைத்தது கஜமுகா ஸுரனை; தாருகா வன ரிஷிகள் ஆபிசார யஜ்ஞத்தில் உண்டாக்கி அனுப்பிய கஜாஸுரனைப் பரமேச்வரனே வதம் செய்தார்) முரன் என்ற சத்ருவைக் கொன்றதால் கிருஷ்ணருக்கு முராரி என்று பெயர். 'மர்த்தனம்' என்றால் அப்படியே தொகையலாக (துவையலாக)ப் பிசைந்த மாதிரி சத்ருவை ஹிம்ஸித்து ஸம்ஹாரம் பண்ணுவது. காளிங்கன் மேல் நர்த்தனம் பண்ணியே இப்படி மர்த்தனம் பண்ணி, அப்புறம் 'பிழைத்துப் போ!' என்று அவனை விட்டிருக்கிறார் க்ருஷ்ண பரமாத்மா. 'மாதவன்' என்பதற்குப் பல அர்த்தங்களில் ஒன்று மது என்ற ராக்ஷஸனைக் கொன்றவர் என்பது. 'மதுஸூதனன்' என்றும் அதனால்தான் பெயர். 'கேசவன்' என்பதற்கும் ஓர் அர்த்தம், கேசி என்ற அஸுரனைக் கொன்றவன் என்பது!

பிற தேச மைதாலஜிகள், 'இலியட்' மாதிரியான பெரிய காவியங்களிலும் யுத்தம்தான் முக்யமாயிருக்கிறது.

'தர்மத்துக்காக யுத்தம் பண்ணு' என்று அர்ஜுனனை ஆண்டியாகப் போகாமல் தடுத்து பகவான் அனுக்ரஹித்த கீதைதான் இன்று ஞான நூல்களிலெல்லாம் சிகரமாயிருக் கிறது.

சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும் சந்த்ரகுப்தன், ராஜராஜன், ஸீஸர், நெப்போலியன் என்று ரொம்பவும் கொண்டாடப்படு பவர்களெல்லாம் பெரிய பெரிய யுத்தங்கள் செய்து ஸாம்ராஜ் யத்தை விஸ்தாரம் செய்தவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

காவியங்களும் இலக்கியங்களும் போற்றுகிற கதாநாயகர் களும் வீரதீரப் பராக்ரமசாலிகளாகவே இருக்கிறார்கள். மஹா வீரனாக ஜயசீலனாக இருக்கிறவனைக் கொண்டாடுவதற் காகவே 'பரணி' என்று ஓர் இலக்கிய வகை ஏற்பட்டிருக்கிறது!

தண்ட நீதி

இந்த வ்யவஹார லோகத்தில் தர்மத்தின் பொருட்டே தண்டநீதியும் அவசியமாகிறது. பிரஜைகள் பண்ணும் தப்பு களைத் தண்டிக்க போலீஸ், அன்னிய ராஜ்யங்களின் படையெ டுப்பைத் தண்டிக்க மிலிடரி என்று இரண்டு விதத்தில் தண்டப் பிரயோகம் செய்ய வேண்டியதாகிறது. 'தண்டம்' என்பது ஒரு குச்சி. உபநயன ஸம்ஸ்காரமுள்ள மூன்று வர்ணத்தாருக்குமே ஆத்மஜயம், இந்த்ரியஜயம், மனோஜயம் செய்து கொள்வதற் காகத் தண்டம் உண்டு. இது உட்பகை. 'ஷட்-ரிபு' என்று உள்ளத்துக்கு ஆறு சத்துருக்கள் – காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், ம்ாத்ஸர்யம் என்று. இவற்றை ஜயிக்கணும். இவற்றைத் தவிர ராஜாவானவன் வெளியிலே தர்மத்தின் பகைவர்களாயுள்ள external enemies என்கிற குற்றவாளிகள், திருடர்கள், கொலைகாரர்கள், அன்னிய தேசத்திலிருந்து படை யெடுக்கிற ஸேனா வீரர்கள், ஆகியவர்களையும் ஜயித்து தர்மத்தை நிலைநாட்ட வேண்டியவனாயிருக்கிறான். இந்த வெளிப்பகையிலேயும் 'உள்', 'வெளி' என்று இரண்டு! ராஜா வின் ஸ்வதேசத்திலேயே கலகம், கொலை முதலியவை செய்கிற வர்கள் 'உட்பகை'. அன்னிய ராஜ்ய ஆக்கிரமிப்புக்காரர்கள் 'வெளிப்பகை'. அவற்றை அடக்குவதற்கு symbol ஆக insignia-வாக. (சின்னமாக) ராஜாவுக்கு ஒரு தண்டம் உண்டு. 'செங்கோல்' என்பது அதுதான். செம்மை என்பது நியாயத் தைக் குறிப்பது. ஆகையால் 'செங்கோல்' என்பது தர்ம நியாய மாகத் தண்டிப்பதையே குறிக்கும். வெறும் க்ரூரத்தனத்தால் தண்டிப்பதையல்ல. தண்டம் என்பதிலிருந்துதான் தண்டனை என்று வந்திருக்கிறது. கண்டித்து அடக்கி வைப்பதைத் தண்டிப்பது என்கிறோம். உட்பகை, புறப்பகைகளைத் தண்டிப் பதில் க்ஷத்ரியனுக்கு என்று தனுர்வேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சண்டையும் ஹிம்ஸையும் வ்யவஹார உலகத்தில் அவசிய

மாயிருக்கிறதென்பதற்காக எல்லாரும் தேஹ பலத்துக்கு முக்யம் தந்து அதையே பெரிசாக வளர்த்துக் கொண்டு யுத்த அப்யா ஸம் பண்ண வேண்டும் என்று நம் பூர்விகர்கள் வைக்கவில்லை. க்ஷத்ரிய ஜாதி என்கின்ற ஒன்றையே இதற்கு அதிகார புருஷர் களாக வைத்தார்கள்!

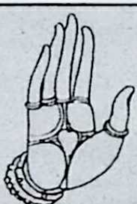
எல்லாக் கலைகளையும், சாஸ்திரங்களையும் கற்றறிந்து அந்தந்த ஜாதியாருக்கு உரியவைகளை அவரவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தது பிராமணன்தான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட ஆறு தொழில்களில் ஒன்று இந்த அத்யாபனம், அதாவது teaching ஆகும். ஆனால் இவன் மற்ற ஜாதியாருக்கு யுத்தம், வியாபா ரம் முதலிய எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொடுக்கலாமே தவிர, தானே யுத்தம் பண்ணப்படாது. வியாபாரம் பண்ணப் படாது. வேதத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதே இவனுக்கான ஸ்வதர்மம். பரசுராமர், த்ரோணர் போலத் தாங்களே யுத்தம் பண்ணின பிராமணர்கள் exception-கள் தான் (விதிவிலக்கானவர்கள்தான்). அவர்களை எதிராளிகள் இதற்காக ரொம்பவும் மட்டம் தட்டிப் பேசியிருப்பதையும் பார்க்கிறோம்!

ஜெர்மனியில் ஸகல ஜனங்களுக்கும் யுத்தப் பயிற்சி தந்ததில் தான் அவர்கள் மதோன்மத்தராகி World War-ஐ (உலகப் போரை) உண்டாக்கி விட்டார்கள். நம் சாஸ்திர ஏற்பாடு இப்படி அல்ல! அதற்காக, அஹிம்ஸை என்று 'ஓவ'ராகப் போய் நம்மை பயந்தாங்கொள்ளிகளாகவும் தோற்றாங்குள்ளி களாகவும் வைக்காமல் க்ஷத்திரியர்களுக்கு என்று தனுர்வேதத் தைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

மற்ற அரசர்களால் தன்னுடைய தேசத்துக்கு ஹிம்ஸை நேரும்பொழுது செய்ய வேண்டிய தண்டோபாயத்தைச் சொல்லுவது தனுர்வேதம். அதன்படி ஓர் அரசனானவன் எப்பொழுதும் சண்டை செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டும். இப்போது ராஜாங்கத்தில் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள் – சீனா, பாகிஸ்தான் யார் வாலாட்டினாலும், 'எங்களிடமும் military preparedness (ராணுவத் தயார் நிலை) இருக்கிறது' என்கி றார்கள். வாஸ்தவமாகவே தயாராயிருப்பது ஒன்று. அப்படி யில்லாவிட்டாலும் எதிரிக்கு தைர்யம் கொடுத்துப் போகக்

கூடாதென்பதற்காகவும், நம் ஜனங்களே demoralise ஆகிவிடக் கூடாதென்பதற்காகவும் தயாராயிருப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்வது இன்னொன்று. இது diplomacy என்ற ராஜதந்திரத்தின்கீழ் வந்துவிடும். இரண்டு விஷயங்கள்: நாம் ஸேனைகளையும், ஆயுத 'ஸ்டாக்'கையும் ரொம்ப ஜாஸ்தி ஆக்கிக் கொண்டாலும் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாது. அப்போது நமக்கு யுத்த வெறி அதிகம் என்று மற்றவர்கள் நினைக்கும்படி ஆகும். அதே மாதிரி, நமக்கு ஸேனாபலம், ஆயுதக் கையிருப்பு போதாவிட்டால் இதையும் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாது. சொன்னால் இது மற்றவர்களைப் படையெடுக்கத் தூண்டி விடுவதாகும். இந்த 'டிப்ளமஸி' ஸமாசாரங்கள் உபவேதத்தில் இன்னொன்றான அர்த்த சாஸ்த்ரத்தில் வருபவை.

தனுர்வேதப்படி ஒரு ராஜாவானவன் எப்போதும் யுத்தத்துக்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். துஷ்ட ராஜாக்கள் தன்னுடைய தேசத்தில் புகுந்து அலங்கோலம் பண்ணாமலிருப்பதற்காக அவன் அப்படி இருக்க வேண்டும். க்ஷத்ரியனான ராஜன் க்ஷத்ரிய வீரர்களைக் கொண்டே தேசத்தை இப்படி ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான்!

'தனுர்' என்பது ஏன்?

ஆயுதங்கள் என்னென்ன, அவற்றை எப்படிப் பிரயோகம் பண்ணுவது என்பதே தனுர்வேதத்தில் முக்யமான விஷயம். இதற்கு ஆயுதவேதம் என்று பேர் இல்லாமல் தனுர்வேதம் என்று ஏன் பேர் என்றால், தனுஸ்தான் ஆயுதங்களுள் முக்ய மானது. தனுஸ் - என்றால் வில் என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும்.

கத்தி, கதை, சூலம் முதலியவற்றைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு எதிரே கிட்டக்க இருப்பவனிடம் மட்டுமே யுத்தம் செய்யலாம். ஈட்டியைத் தூரத்திலிருப்பவனிடமும் எய்து

தாக்கலாமாயினும், அதோடு அந்த ஈட்டியே கைக்குத் திரும்பி வராமல் போனாலும் போய்விடும். தனுஸ் இப்படி இல்லை. அது கையைவிட்டுப் போகிறதில்லை. அதில் எத்தனை அம்பை வேண்டுமானாலும் பூட்டி, எய்து எத்தனையோ தூரத்தில் இருப்பவனையும் அடித்துத் தள்ளலாம். ஈட்டி நஷ்டம் மாதிரி இல்லை அம்பு போவது. அம்பு ஈட்டி போல அத்தனை பெரிசோ, கனமானதோ இல்லை. அது போகிறது பெரிய நஷ்டமில்லை. பலசாலியாக இருக்கிற ஒரு க்ஷத்திரியன் நூற்றுக் கணக்கான அம்புகளைக் கொண்ட அம்பறாத்தூணியை ஈஸியாகத் தோளில் தாங்கிக் கொண்டிருப்பான். 'சரமாரி' என்றே வார்த்தை இருக்கிறது - ஸுலபமாக, ஓர் அம்பு போனால் இன்னொன்று என்று மழை பெய்கிற மாதிரி விட்டுக் கொண்டேயிருக்கலாம். அத்தனை அம்புகளுக்கும் ஆதாரமாகப் பூட்டப்படும் தனுஸ் மாறாது!

அஸ்த்ரம், சஸ்த்ரம் என்று ஆயுதங்கள் இரண்டு வகைப் படும். ஆயுதத்தின் சக்தி, அதைப் பிரயோகிக்கிறவனின் ஸாமர்த்யம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு மட்டுமே சத்ருவை அடிப்பது சஸ்த்ரம். 'எல்லா ஆயுதங்களுமே இப்படிப்பட்டவைதானே?' என்று தோன்றலாம் வாஸ்தவந்தான். தற்காலத்தில் ஆயுதசக்தி, அதைப் போடுகிறவனின் யுத்த தந்த்ரம் இந்த இரண்டு மாத்திரந்தான் யுத்தத்தில் வெளியாகிறது. ஆனால் முற்காலத்தில் இதோடு மந்த்ர சக்தியும் யுத்தத்தில் பிரயோஜனப்பட்டு வந்தது. மந்த்ர சக்தியோடு பிரயோகிக்கப்படும் ஆயுதமே அஸ்த்ரம். பெரிய ரிஷிகளாக அவதாரங்களாக, உத்தம புருஷர்களாக இருக்கப்பட்டவர்கள் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஒரு தர்ப்பையை, புல்லைப் பிரயோகித்தால்கூட அது சத்ருவை ஸைன்யத்தோடே கூண்டோடு அழித்திருக்கிறது. ஆனாலும் பொதுவில் ஆயுதங்களிலேயே மந்த்ரங்களையும் சேர்த்து - அதாவது சஸ்த்ரங்களையே அஸ்த்ரங்களாக்கித்தான் யுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த சஸ்த்ரங்களில் முக்கியமாயிருப்பதும் தனுஸ்தான். பிரம்மாவைக் குறித்த மந்திரசக்தி கொண்ட பிரம்மாஸ்த்ரம், விஷ்ணுவைக் குறித்த மந்த்ர சக்தியுடன் கூடிய நாராயணாஸ்த்ரம், பரமசிவனைக் குறித்த பாசுபதாஸ்த்ரம், இப்படியே தேவதைகளைக் குறித்த வருணாஸ்த்ரம், ஆக்நேயாஸ்த்ரம், கருடாஸ்த்ரம், நாகாஸ்த்ரம் என்கிற

வைகளைப் புராண கதாபாத்ரங்கள் விட்டதாக வரும்போது தனுஸிலே சரத்தைப் பூட்டித்தான் இந்த அஸ்த்ரங்களாக்கி விட்டதாகப் போட்டிருக்கிறது. இப்போது 'ஆட்டம்பாம்(ப்)' போட்டவுடன் எத்தனை உத்பாதம் உண்டாயிற்றோ அதைவிட அதிகமாக இந்த அஸ்த்ரப் பிரயோகங்களின்போது உண்டான தாகப் புராணங்களிலிருந்து தெரிகிறது. 'ஓர் ஆயுதத்தை வீசி னானாம்; உடனே ஆகாசம் வரை புகை எழும்பிற்றாம்! அக்னி ப்ரவாஹம் வந்து ஜலாசயங்கள் வற்றிற்றாம்! பட்சிகள் முதற்கொண்டு செத்து விழுந்ததாம்! கர்ப்பத்திலிருந்த பிண்டம் கூடச் சேதமாயிற்றாம்! 'இதெல்லாம் வெறும் புரளி' என்று புராண வர்ணனைகளை நம்பாமலிருந்தவர்களுக்கும், 'ஆட்டம்பாமி'ன் பவரும் ரேடியேஷனும் புராணத்தில் சொல்லியிருப்பது வாஸ்தவமாக இருந்திருக்கணும் என்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்கியிருக்கின்றன. ஒரு சின்னஞ்சிறிய அணுவைப் பிளப்பதால் பிறக்கும் சக்தியைவிட ஸகல ஸ்ருஷ்டிக்கும் பீஜமான மந்த்ர சப்தங்களைப் பிளப்பதில் உண்டாகும் சக்தி எவ்வளவோ அதிகமாகும்*.

ஓர் அஸ்த்ரத்துக்கு எதிராக இன்னொரு மந்திரத்தால் எதிர் அஸ்த்ரம் விடுவதுண்டு. இப்படி நாகாஸ்த்ரம் 'பவ'ரைக் காட்டாமல் நியூட்ரலைஸ் செய்வது கருடாஸ்த்ரம்; பாம்பை ஜயிப்பது கருடனில்லையா? அதனால். ஆக்நேயாஸ்த்ரத்துக்கு எதிர் வாருணாஸ்த்ரம்.

மந்த்ரசக்தி ஆயுத சக்தியைவிட எவ்வளவோ பெரிது என்பதாகக் காளிதாஸன் 'ரகுவம்ச'த்தில் திலீபன் வாய்மொழி யாக அழகாகத் தெரிவிக்கிறான். குலகுருவான வஸிஷ்டரின் ஆச்ரமத்துக்கு ஸுர்யகுல ராஜனான திலீபன் போகிறான். அவர் அவனிடம் ராஜ்யத்தின் க்ஷேமத்தைப் பற்றி விசாரிக்கி றார். அதற்கு அவன், 'தாங்கள் குலகுருவாக இருந்து ஆசீர்வாதம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது ராஜ்யத்தின் க்ஷேமம் எப்படிக் குறைவுபடும்? என்னுடைய அம்பு ஏதோ நேரே இருக்கிற சிலபேரை அடிக்கிறது என்றால் தங்களுடைய மந்திரமோ எங்கெங்கேயோ இருக்கிற, கெட்ட சக்திகளையெல்

---

* சப்தம் – ஸ்ருஷ்டி குறித்த விளக்கம் அருள் உரை 21, 22-வது புத்தகங் களில் இடம்பெற்றுள்ள வேதம் என்ற உரையில், ஒலியும் படைப்பும் என்ற உட்பிரிவில் உள்ளது.

லாம் அடித்து, என் அம்பையே பிரயோஜனமில்லாமல் பண்ணி விடுகிறது. ராஜ்யம் நன்றாயிருக்கிறதென்றால் அதற்குக் காரணம்; என் க்ஷத்ர பலமில்லை. அந்தப் பலத்துக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற தங்களுடைய பிரம்ம தேஜஸ்தான்' என்கிறான்.

அஸ்த்ரத்தில் சஸ்த்ரம், மந்த்ரம் இரண்டும் சேர்ந்திருக்கிறது. க்ஷத்ரிய பலம், பிரம்மரிஷிகள் கண்டுபிடித்த மந்திரத்தின் சக்தி இரண்டும் சேர்ந்திருப்பதை நினைக்கும்பொழுது ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு ராஜாவும், பிராமணோத்தமர் ஒருவரும் சேர்ந்தாற்போல் ஒரே ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஆட்சி பண்ணினார்கள். அந்த ராஜாவின் பேர் அச்யுதப்ப நாயக். தஞ்சாவூரை ஆண்ட நாயக் வம்ச ராஜாக்களில் இரண்டாவதாக வந்தவன் அவன். அவனுடைய பிதா ஸேவப்ப நாயக். ஸேவப்பன் இந்த வம்சத்துக்கு முதல் ராஜாவாகத் தஞ்சாவூரில் புது ராஜ்யம் ஸ்தாபிப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் கோவிந்த தீக்ஷிதர் என்ற மஹான். அந்த பிராமணோத்தமர் சொன்ன ப்ரகாரமே செய்துதான் ஸாமான்ய தசையில் இருந்த ஸேவப்பன் தஞ்சாவூரில் ராஜ்யம் ஸ்தாபித்து ராஜாவானது. ஸேவப்பனின் ஆயுள் முடிந்த பிற்பாடும் கோவிந்த தீக்ஷிதர் ஜீவ்யவந்தராயிருந்தார். ஸேவப்பனின் புத்ரனான அச்யுதப்பன் அவரைப் பிரதம மந்திரியாக மட்டுமின்றி, 'குல கூடஸ்த புரோஹிதர்' என்று கௌரவம் கொடுத்து, உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்திருந்தான். எத்தனை உயர்ந்த ஸ்தானம் என்றால், 'அர்த்தாஸனர்' என்பதாக அவரை ஸிம்ஹாஸனத்திலேயே தன் பக்கத்தில் உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு கவி சொன்னார்:

த்ரிநாமாத்யந்த நாமாநௌ மஹீக்ஷித் தீக்ஷிதாவுபௌ I
சஸ்த்ரே சாஸ்த்ரே ச குசலௌ ஆஹவேஷு ஹவேஷு ச II

பகவானுக்கு த்ரிநாமா – நாம த்ரயம் என்ற மூன்று பெயர்கள் – முக்யம். அவற்றைச் சொல்லித்தான் ஆசமனம் பண்ணுவது. அச்யுத, அனந்த, கோவிந்த என்பதே அந்த நாமத்ரயம். இதில் ஆதி (முதல்) நாமா 'அச்யுத'; முடிவு (அந்த) நாமா 'கோவிந்த'. ஒரே ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து

கொண்டிருக்கிற இரண்டு பேரில் 'மஹீக்ஷித்' அதாவது பூபாலனம் பண்ணும் ராஜாவுக்கு 'ஆதிநாமம்' – அச்யுதப்ப நாயக்; இன்னொருத்தரான தீக்ஷிதருக்கு 'அந்த' நாமம் – கோவிந்த தீக்ஷிதர். இதிலே முதலாமவன் சஸ்த்ரத்தில் கெட்டிக்காரன்; இரண்டாமவர் சாஸ்த்ரத்தில் கெட்டிக்காரர். அவன் 'ஆஹவம்' என்ற யுத்த தந்த்ரத்தில் பெயர் வாங்கினவன்; இவர் 'ஹவம்' என்னும் யஜ்ஞ அனுஷ்டானத்தில் சிறந்தவர்.

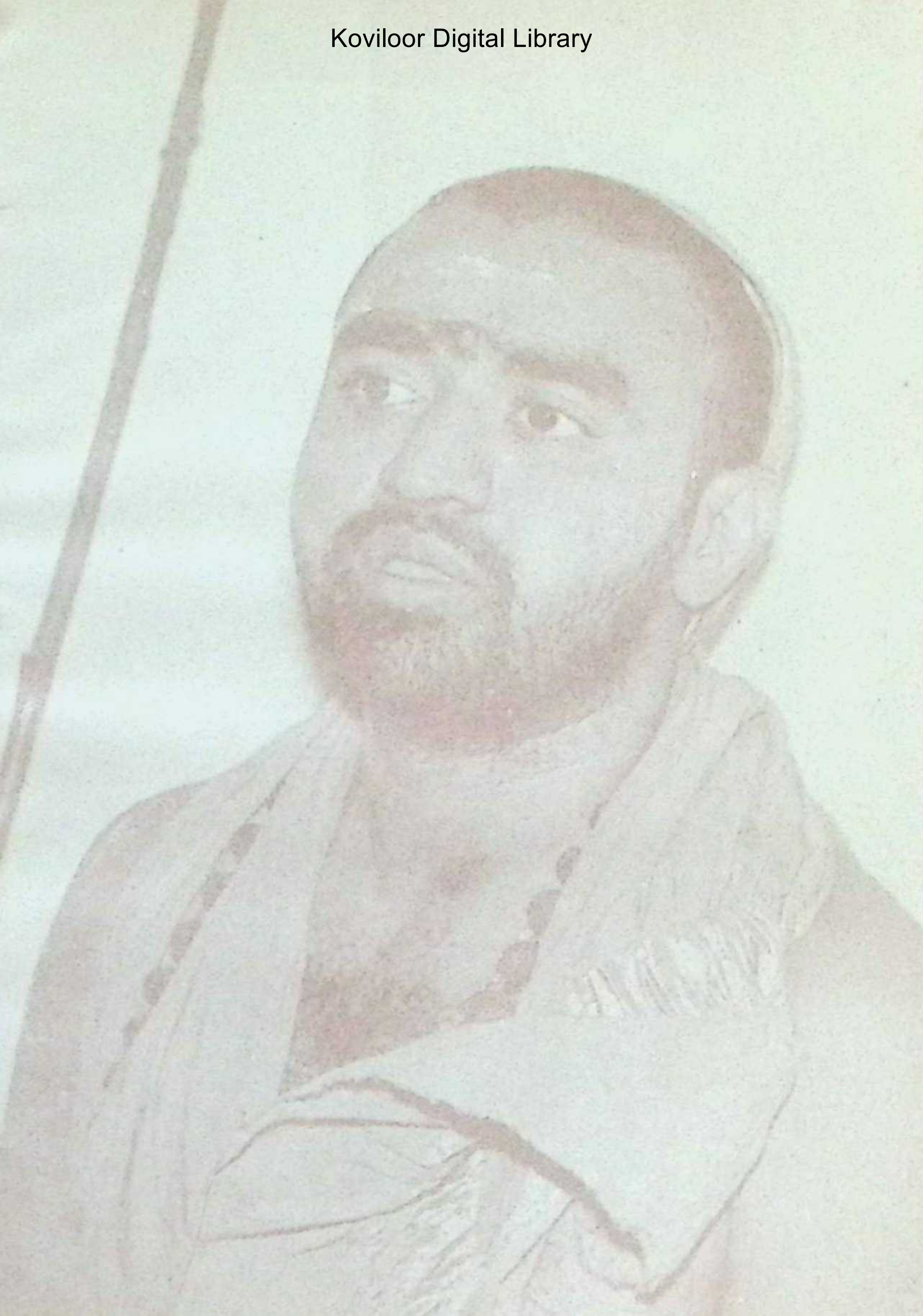
சஸ்த்ரே சாஸ்த்ரே ச குசலௌ ஆஹவேஷு ஹவேஷு ச I

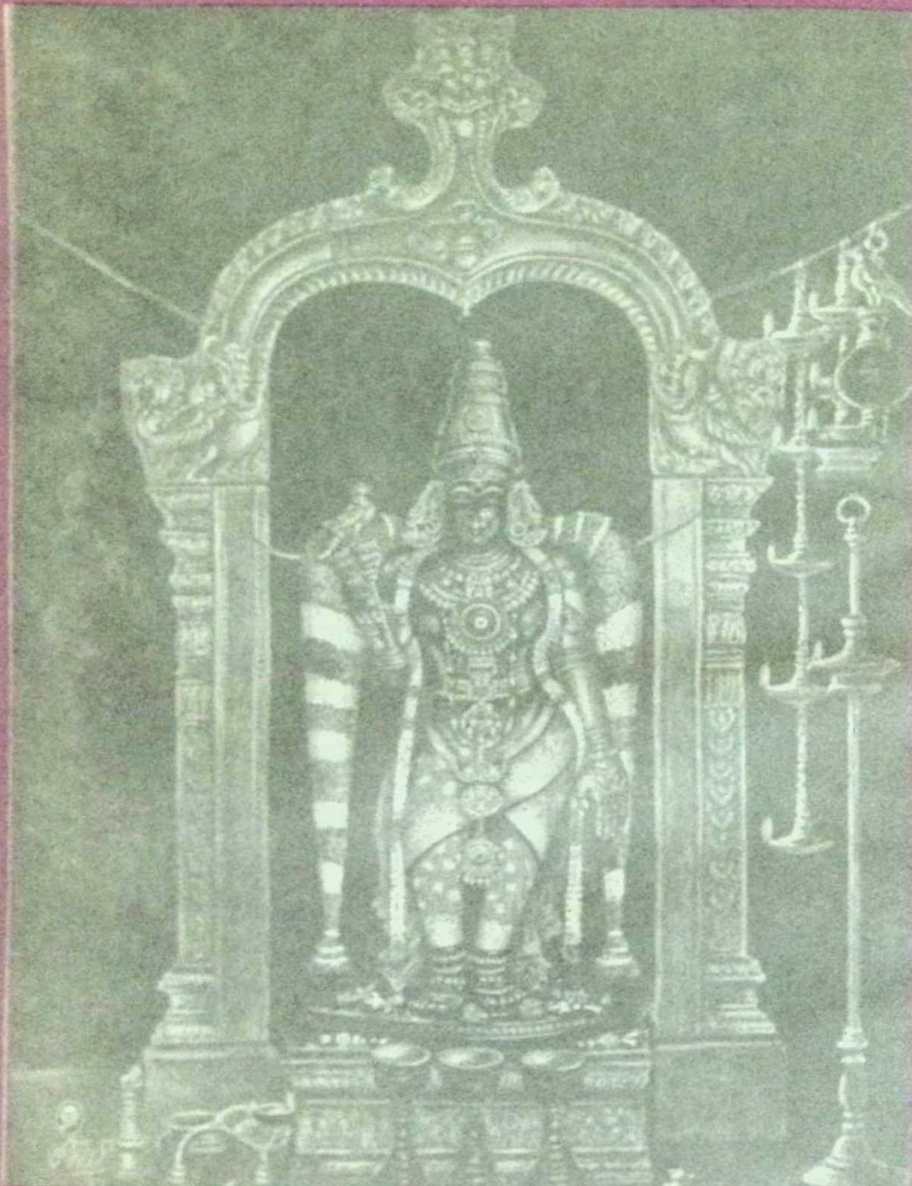
சஸ்த்ரசக்தி வெறும் முரட்டுத் தேஹபலமாய் மட்டுமில்லாமல், த்வேஷ குணத்தையும் கோபத்தையும் மட்டும் காட்டுவதாயில்லாமல் சாஸ்த்ரத்தோடு, தர்ம நெறிகளோடு சேர்ந்திருக்க வேண்டும். தெய்வ சக்தியும், ஞான சக்தியும் கூடிய பிரம்ம தேஜஸையே க்ஷத்ரிய பலம் ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டும். இதெல்லாம் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் வரும் விஷயங்கள். ராஜாவின் புரோஹிதரையும் மந்திரிகளையும் பற்றிச் சொல்லும் போது இந்த விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கும்.

சஸ்த்ரம் என்பது தெய்வபலம் பெற்ற அஸ்த்ரமாவது பெரும்பாலும் தனுர்பாணங்களை வைத்துத்தான் என்று சொன்னேன். எத்தனையோ ஆயுதங்கள் இருக்கிறபோது யுத்த அப்யாஸ வித்யைக்கு ஏன் தனுர்வேதம் என்று பேர் இருக்கிறது என்பதற்குக் காரணம் தனுஸுக்கு உள்ள இப்படிப்பட்ட சிறப்புகள்தான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வைதிக மத அம்சங்கள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

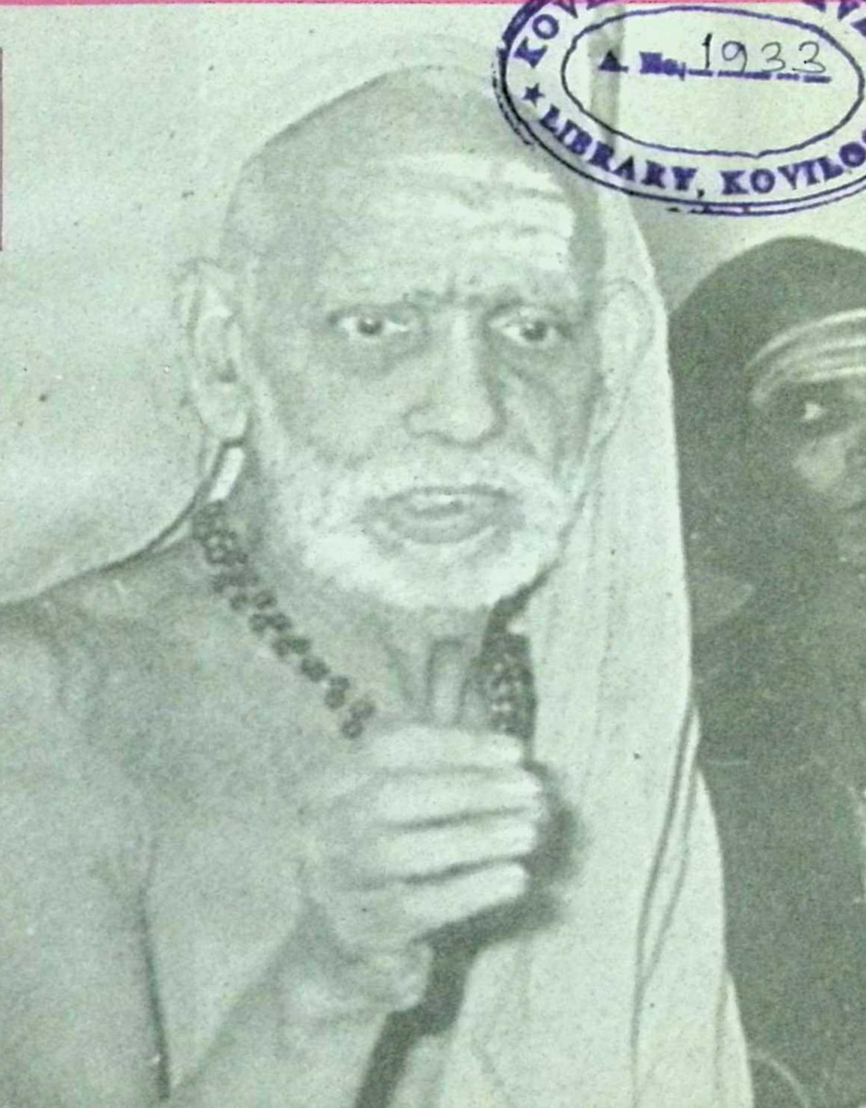

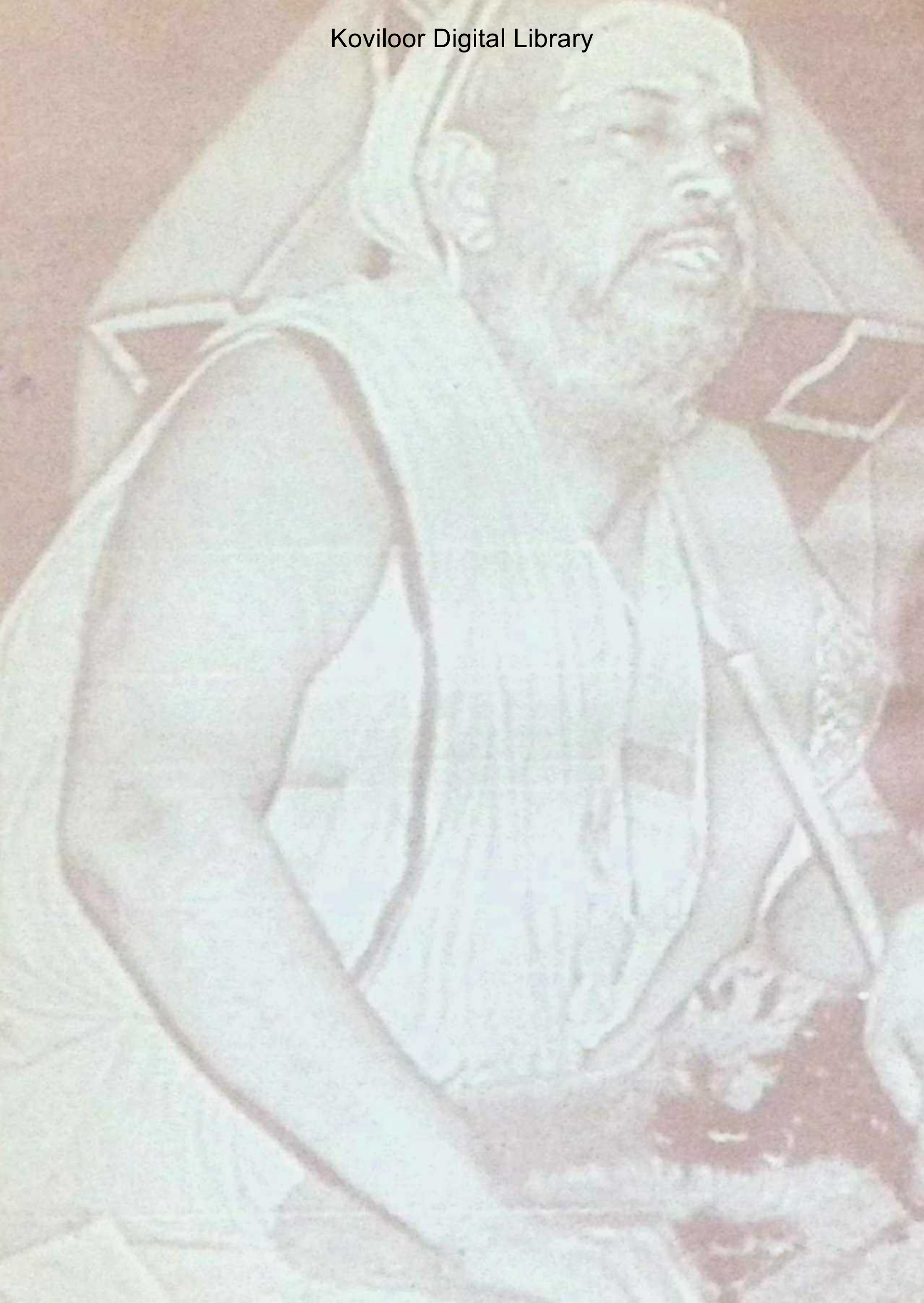

மதுரை - ஸ்ரீ மீனாட்சி அம்மன்

அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

55

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வைதிக மத அம்சங்கள்!

தெய்வங்களின் வில்கள்

எல்லா ஸ்வாமிக்கும் தனுஸ் உண்டு. அந்த தனுஸுக்கு என்று ஒரு தனிப்பெயரும் உண்டு. பரமசிவன் கையில் வைத்திருக்கிற தனுஸுக்குப் 'பினாகம்' என்று பெயர். அதனால் அவருக்கே 'பினாகபாணி' என்று ஒரு பேர். த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்தில் அவர் மேருவையே தனுஸாக வளைத்தார். மகாவிஷ்ணுவுக்கு 'சாரங்கபாணி' என்று ஒரு பேர் சொல்கிறார்கள். பலர் இப்படிப் பேர் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். சீரங்கம் மாதிரி சாரங்கம் என்று நினைத்துக் கொண்டு 'சாரங்கபாணி' என்கிறார்கள். அது தப்பு. இதிலே 'ரங்கம்' எதுவும் இல்லை. 'சார்ங்கம்' என்பதே சரி; சாரங்கம் அல்ல. சார்ங்கம் என்பது மஹாவிஷ்ணுவின் கையில் இருக்கப்பட்ட வில். பொதுவிலே சங்கு-சக்ர-கதா-பத்ம ஆயுதங்களைச் சதுர்புஜங்களில் தரித்தவர் என்று சொன்னாலும், இதுகளைப் போலவே சார்ங்கம் என்ற வில்லும் அவருக்கு முக்யம். 'பஞ்சாயுத ஸ்தோத்ரம்' என்று அந்த நாலோடு இந்த ஐந்தாவதையும் சேர்த்தே ஸ்தோத்ரம் இருக்கிறது.★ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமக் கடைசி ச்லோகத்திலும் சார்ங்கத்தைச் சேர்த்து ஐந்து ஆயுதங்களே சொல்லியிருக்கிறது. தாழாதே சார்ங்கம் உதைத்த சரமழை போல் — நன்றாக வர்ஷிக்கட்டுமென்று ஆண்டாள் திருப்பாவையில் பாடியிருக்கிறாள்.

★ 'பஞ்சாயுத ஸ்தோத்ர'த்தில் பத்மத்துக்குப் பதில் 'நந்தகி' எனப்படும் கத்தி கூறப்படுகிறது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமக் கடைசி ச்லோகத்திலும் சங்கு, நந்தகி எனும் வாள், சக்ரம், சார்ங்கவில், கதை ஆகியனவே கூறப்படுகின்றன.

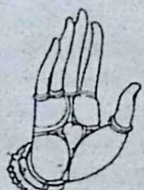
தேவர்கள் மகாவிஷ்ணுவுக்கும் பரமேச்வரனுக்கும் பலப்பரீக்ஷை பார்க்க நினைத்தார்கள்; அவர்களும் சரியென்று விளையாட்டாக உடன்பட்டு தனுர்யுத்தம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்; அப்போது மஹாவிஷ்ணு சிவனுடைய வில்லைக் கொஞ்சம் சேதம் பண்ணிவிட்டார்; கொஞ்சம் பின்னமாய்ப் போன இந்த சிவ தனுஸ் விதேஹ ராஜாக்கள் வம்சத்திலே வந்து கடைசியாக ஜனகரிடம் இருந்தது; இதைத் தான் 'தனுர்பங்கம்' என்று ராமர் உடைத்து சீதையைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டார்; (தனுர்பங்கம் பண்ணின இடம் பிஹாரில் 'தர்பங்கா' என்று இருக்கிறது.) அப்புறம் அவர்கள் அயோத்திக்குத் திரும்புகிற வழியில் பரசுராமர் ஆக்ரோஷமாக எதிர்ப்பட்டு ஒரு வில்லை ராமர் முன்னாடி நீட்டி, 'நீ ஏதோ சொத்தை வில்லை மிதிலையில் உடைத்துப் பெரிய பேர் வாங்கி விட்டாயே! இப்போது இந்த தனுஸை நாண் பூட்ட முடிகிறதா, பார். சிவவிஷ்ணுக்களின் தனுர் யுத்தத்தில் பழுதாகாமலிருந்த நாராயண தனுஸ் இதுதான்' என்றார்; ராமர் அந்தத் தனுஸையும் அலாக்காக நாண் பூட்டி, பரசுராமருடைய அவதார சக்தியையே அதற்கு லக்ஷ்யமாய் வைத்து க்ரஹித்துக் கொண்டுவிட்டார் என்று ராமாயணத்தில் வருகிறது.

ராமசந்திரமூர்த்தி என்று நினைத்த மாத்ரத்தில் கோதண்ட பாணியாகத்தான் தோன்றுகிறது. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வில் வைத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் தன்னுடைய ஆத்ம ஸகாவான அர்ஜுனனுக்கு வில்லாளி என்பதாகவே ஏற்றம் கிடைக்கும்படி அனுக்ரஹித்திருந்தார். 'காண்டீவம்' என்பது அவனுடைய வில்லின் பெயர். 'காண்டீபம்' என்று சொல்வது தப்பு!

ஸாக்ஷாத் பராசக்தியும் ராஜராஜேச்வரியாக இருக்கும் போது இக்ஷுதனுஸ் என்பதாகக் கரும்பு வில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மன்மதனுக்கும் இதுவேதான் ஆயுதம்.

தனுஸுக்கு இப்படி விசேஷமிருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலே, இத்தனை தெய்வங்களாயும் ஆகியிருக்கிற நிர்குணப் பிரம்ம வஸ்துவை அடைவதற்கும் உபநிஷத்திலேயே 'தனுர் வித்தை' அப்யாஸத்தைத்தான் உபமானமாய் சொல்லியிருக் கிறது. சிஷ்யனைப் பார்த்து குரு, 'ஸௌம்யா! உபநிஷத்திலே

யிருக்கிற மிகப்பெரிய அஸ்திரமான, மஹாஸ்த்ரமான வில்லை எடுத்துக் கொண்டு அதிலே உபாஸனையாலே நன்றாகச் சாணை தீட்டிக் கூராயிருக்கிற அம்பைப் பூட்டி, அக்ஷரமான குறியை நோக்கி அதுவாகவே ஆகிவிடும் பாவனையோடு விடு' என்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது.☆ இங்கே உபநிஷத்தி லிருக்கிற மஹா அஸ்த்ரம் என்பது ஓங்காரம். அம்பு என்கிறது ஜீவனையேதான். குறியாகச் சொன்ன 'அக்ஷரம்' என்பதற்கு 'அழிவில்லாதது' என்று அர்த்தம்; பரப்பிரம்மம்தான் அது. ஜீவன் ஸாதனையால் தன் சித்தத்தை ஒரு முகமாகக் கூர் பண்ணி ஓங்காரத்தில் அதைப் பூட்டி, அதாவது ஓங்கார த்யானத்திலே ஈடுபட்டு அப்படியே பிரம்மத்தில் சேர்ந்து, அம்பு லக்ஷ்யத்தில் அப்படியே ஒன்றாய்ப் பதிந்து விடுகிற மாதிரி அத்வைதமாகிவிட வேண்டுமென்று அர்த்தம். இங்கே ஓங்காரம் தனுஸாகவே உவமிக்கப்படுகிறது.

மூவகை ஆயுதங்கள்

சஸ்த்ரம் மூன்று வகைப்படும். முக்தம், அமுக்தம், முக்தா முக்தம் என்பது அந்த மூன்று. விட்டுப் போவது முக்தம். 'முச்' என்ற தாதுவுக்கு விடுதல் என்று அர்த்தம்; அதிலிருந்து வந்தது முக்தம். ஸம்ஸாரத்தை நிரந்தரமாக விட்டுப் போவதுதான் 'முக்தி'. 'மோக்ஷம்' என்பதும் 'முச்' என்பதின் இன்னொரு ரூபமான 'மோச்' என்பதிலிருந்து derive ஆனதுதான். விடுதல் என்பதைச் சொல்வதாலேயே விடுதலை, வீடு என்ற பெயர்கள் தமிழில் முக்தியைச் சொல்கின்றன. சிப்பியிலிருந்து தெறித்து விடுபடுவதாலேயே 'முக்தம்' என்று நவமணிகளில் ஒன்றுக்குப் பேர். முத்து என்கிறோம். முக்தியைத் தமிழ் நூல்களில் முத்தி என்றே சொல்லியிருக்கும். ஆயுதங்களில் கையைவிட்டுப் போகிறவை, அதாவது கையிலிருந்து எறிகிறவை முக்தம்.

☆ முண்டகோபநிஷத்: 2-2-3

கல்லை வீசி அடித்தால் அது முக்தம்தான். பாணங்கள் முக்தமே. அமுக்தம் என்பது கையை விட்டுப் போகாமல் பிடித்துக் கொண்டே அடிப்பது – கத்தி, சூலம், வேல், ஈட்டி இவை இப்படித்தான். ரொம்பவும் உக்ரமான யுத்தத்தில் வேலையும் ஈட்டியையும்கூட அப்படியே தூக்கி எறிந்து தாக்குவதுண்டு. தனுர் பாணங்களில் தனுஸ் எப்போதும் அமுக்தமாகவே இருந்து கொண்டு பாணங்கள் முக்தமாயிருக்கின்றன. பாசம் முதலிய ஆயுதங்கள் உண்டு. பாசம் என்பது நுனியில் சுருக்கு போட்ட கயிறு. அம்பாள் விக்ரஹங்களிலெல்லாம் பாசம், அங்குசம் என்பதில் இது இடதுமேல் கையிலிருக்கும்; பிள்ளையாரின் மேல்பக்க இடக்கையிலும் இருக்கும். இதிலே ஒரு நுனியை கையிலே அழுத்தமாக வைத்துக் கொண்டே இன்னொரு நுனியை ரொம்பத் தூரத்துக்கு முக்தமாக வீசி சத்ருவின் குரல்வளையில் சுருக்குப் போட்டு இழுத்துவர முடியும். இது முக்தாமுக்தம். சில சக்ரங்கள் பண்ணப்பட்டிருக்கும் 'டெக்னிக்'கினாலும் அவற்றை ஒருத்தன் எய்கிற ஸாமர்த்யத்தாலும் சத்ருவை 'அட்டாக்' பண்ணிவிட்டு, போன டைரக்ஷனிலேயே திரும்பி, எய்தவனின் கைக்கே திரும்பி வந்துவிடும். இதுவும் முக்தாமுக்தம்தான். முதலில் விட்டு விட்டான். ஆனால் அப்புறம் கைக்கு வந்துவிடுகிறது Boomerang என்ற ஆயுதம் இப்படித்தான் குறியை அடித்தபின் விட்ட இடத்துக்கே திரும்பிவிடும் என்கிறார்கள்!

மஹா மந்திரங்களை எந்த பாணத்தில் வேண்டுமானாலும் சேர்த்து அஸ்திரமாக்குவது என்றில்லாமல் அதற்கென்றே ஒரு பாணத்தை அஸ்திரமாக அந்த மந்த்ர தேவதையிடமே பெற்ற புராண புருஷர்கள் உண்டு. இவர்கள் இப்படிப்பட்ட திவ்யாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகம் பண்ணும்போது அது லக்ஷ்யத்தை அடைந்து அடித்த பிறகு திரும்பவும் தங்கள் கைக்கே திரும்பி வருவதற்கும் மந்திர உச்சாரணம் பண்ணி வரவழைத்துக் கொண்டு விடுவார்கள். இல்லாவிட்டால் இன்னொருதரம் அந்த அஸ்த்ர ப்ரயோகம் பண்ணுவதற்கு இடமில்லாமல் போய்விடுமல்லவா? விட்ட அஸ்த்ரத்தைத் திரும்ப வாங்கிக் கொள்வதற்கு 'உபஸம்ஹாரம்' என்று பெயர். அது தெரியாதவன் திவ்யாஸ்த்ரங்களை விடப்படாது என்று ரூல். அஸ்திரத்தின் மஹா வீர்யம் தெரியாமல் ஒருத்தன் விட்டுவிட்டு, அது எதிர்பார்த்ததற்கு மேல் உத்பாதம் பண்ணு

கிறதென்றால் அப்போது அவன் அதைத் திரும்ப வாங்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும் என்றே லோக க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து இப்படி ரூல் செய்திருக்கிறது. தற்காலத்தில்தான் இப்படி தர்மக்கட்டுப்பாடுகளே இல்லாமல், 'கண்டத்துக்குக் கண்டம் ஏவுவோம், Inter-Contiental' என்று பயங்கரமான அணுசக்தி குண்டுகளைக் கண்டுபிடித்து ஸ்டாக் பண்ணி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ரத-கஜ-துரக-பதாதி என்று ஸைன்யத்தில் நாலு வகை. இப்படிப் படையானது நாலு அங்கம் கொண்டதாயிருப்பதால் தான் 'சதுரங்க ஸைன்யம்' என்பது. விளையாட்டுகளில் ஒன்றுக்கும் சதுரங்கம் என்று பேர் இருக்கிறது. சொக்கட்டான், Chess என்பதெல்லாம் அதுதான். இதிலும் நால்வகைப் படை மாதிரியே காய்களை வைத்துக் கொண்டு அவற்றை இந்த ரீதியில்தான் நகர்த்தலாம் என்று விளையாட்டு போவதால் 'சதுரங்கம்' என்று பேர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ரத-கஜ-துரக-பதாதி என்பதில் ரதம் தேர்ப்படை, கஜம் யானைப் படை, துரகம் குதிரைப்படை, பதாதி காலாட்படை. ரதத்திலிருப்பவன் ரதத்திலிருப்பவனோடு, இப்படியே ஒவ்வொருவிதப் படையிலுமிருப்பவன் அதையே சேர்ந்த எதிராளியோடுதான் யுத்தம் பண்ண வேண்டுமென்று விதி.

இந்த நாளில் 'ஆர்மி'க்கு டிவிஷன் என்று பிரிவு இருக்கிற மாதிரி அந்த நாளிலும் கணக்கு இருந்தது. இத்தனை அக்ஷௌஹிணி கொண்ட ஸேனை என்பார்கள். ஓர் அக்ஷௌஹிணி* என்றால் நால்வகைப் படையிலும் எத்தனையெத்தனை இருக்கணுமென்று கணக்கு உண்டு.

மஹாவீரர்கள்தான் ரதத்தில் இருந்து கொண்டு யுத்தம் செய்வார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருத்தனாகவே இருந்து கொண்டு பதினாயிரம் பேரோடு யுத்தம் பண்ணும் திறமை பெற்றவனே 'மஹாரதன்' எனப்படுபவன். இந்த விஷயங்கள் மஹாபாரதத்தில் நிறைய வரும்.

யுத்த பூமியில் ஸைன்யத்தை அணிவகுத்து நிறுத்துகிறதில் பலவித டிஸைன்களின்படிச் செய்வார்கள். இவற்றுக்கு

'வ்யூஹம்' என்று பேர். கருட வ்யூஹம், பத்ம வ்யூஹம் என்றெல்லாம் கருடன், பத்மம் மாதிரியான ரூபம் வரும்படி ஸைன்யத்தை அமைத்திருப்பார்கள். உள்ளே போகப் போக ரொம்பச் சிக்கலான அமைப்பாக இருக்கும். இந்த மர்மங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவன்தான் இந்த வ்யூஹங்களைப் பிளந்து கொண்டு உள்ளே போய் யுத்தம் பண்ணி ஜயசாலியாகத் திரும்ப முடியும். அபிமன்யு க்ருஷ்ண பரமாத்மாவிடமிருந்து பத்ம, வஸ்யூஹத்துக்குள்ளே பிரவேசிக்கிற முறையை மட்டும் தெரிந்து கொண்டு, அதிலிருந்து எப்படித் திரும்புகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளாமலே – கௌரவ ஸைன்யத்துக்குள் போய்த்தான் சத்ருக்களிடம் ஜீவனை இழந்தானென்று பாரதத்தில் இருக்கிறது.

நால்வகைப் படை தவிர கடற்படையும், கடல் யுத்த முறைகளும் உண்டு. இது Navy. Air Force என்கிற விமானப்படைதான் நவீன காலத்தைச் சேர்ந்தது. விமானங்கள் முற்காலங்களில் அபூர்வமாக தெய்வீக புருஷர்களாலும் அஸுரர்களாலும் மட்டுமே உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன. த்ரிபுராஸுரர்கள் ஒரு மாதிரி விமானப் படையெடுப்பு செய்தவர்கள்தான்!

இதெல்லாம் யுத்த பூமியைச் சேர்ந்த விஷயம். நாடு, நகரம் முழுவதையுமே படையெடுப்பதிலிருந்து ரக்ஷிப்பதற்காக செய்த முக்யமான ஏற்பாடே கோட்டை கட்டுவது. ரொம்பப் பெரிசாக பலமாகச் செய்வது இது. அதனால்தான் 'என்ன கோட்டை கட்டிண்டிருக்கே?' என்று கேட்கிற வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ராஜஸ்தான ராணாக்கள் சித்தோரில் விசேஷமாகக் கோட்டைகள் கட்டினார்கள். சிவாஜியும் மஹாராஷ்டிராவில் நிறையக் கட்டியிருக்கிறார். அரண் என்று கோட்டை, அகழ் என்று அதைச் சுற்றி ஜலம் இருக்கும்படி வெட்டுவது முதலானவற்றில் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தார்கள். திருக்குறளில் 'அரண்' என்றே பத்துக் குறள் கொண்ட ஓர் அதிகாரமிருக்கிறது. பொதுஜனங்களுக்கு யுத்த அபாயமில்லாமல் பெரிய காப்பாயிருந்தது அரண்தான். அதனால்தான் தர்மத்துக்கு அரண், ஸத்யத்துக்கு

---

* ஓர் அக்ஷௌஹிணி என்பது *21870* தேர்களும், அதே அளவு யானைகளும், அதைப்போல் மும்மடங்கான *65610* குதிரைகளும், ஐந்து மடங்கான *109350* காலாட்களும் கொண்டது.

அரண் என்றெல்லாம் பெரியவர்களைக் கொண்டாடும்போது சொல்கிறோம்.

கோட்டைக்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'துர்கம்' என்று பெயர். 'ஸுலபத்தில் பிரவேசிக்க முடியாதது' என்று அர்த்தம். இஹத்திலும் பரத்திலும் பெரிய ரக்ஷையாக இருக்கிற அம்பிகையை 'துர்கா' என்கிறோம். வடக்கே 'துர்க்' என்று முடிகிற அனேக ஊர்கள், அங்கேயெல்லாம் பூர்வத்தில் கோட்டைகள் இருந்ததைக் காட்டுகின்றன. 'கட்' (gad), 'காடா' (gada) என்று முடிகிற ஊர்களும் இப்படியேதான். தமிழ் தேசத்திலும் ஊத்துக்கோட்டை, புதுக்கோட்டை, செங்கோட்டை, பாளையங்கோட்டை என்று அனேக ஊர்கள் இருக்கின்றன. செஞ்சிக்கோட்டையும் வேலூர்க் கோட்டையும் 'டூரிஸ்ட் ஸென்டர்'களாக இருக்கின்றன. இவற்றிலே எத்தனையோ மர்மங்கள்; பண்டங்களும் மனுஷ்யர்களும் (முக்யமாக ஸ்த்ரீகள்) எதிரிகள் கையில், சிக்காமலிருப்பதற்காக நிலவறை என்று அன்டர்-க்ரவுண்டில் வைத்திருப்பது முதலான பல ஏற்பாடுகள்.

வ்யூஹம் மாதிரியே கோட்டையிலும் பல அமைப்பு முறைகள் உண்டு. கோட்டை நிர்மாணத்தாலேயே நாடு நகரத்துக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்படியாக அவற்றை சாஸ்த்ரவத்தாக, மந்த்ர பூர்வமாகப் பண்ணவும் வழி இருக்கிறது. 'சயனம்' என்பதாக வேதத்தில் யுஜ்ஞங்களில் செய்த கட்டுமானங்களுக்கான ரூல்களின் அடிப்படையிலேயே கோட்டை நிர்மாணம் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்கிறார்கள். மனுஷ்ய ஸாமர்த்யத்தோடு, மந்த்ரங்களாலும், வைதிகமான வடிவமைப்புகளாலும் ஏற்படுகிற தெய்வ சக்தியும் கோட்டை அமைப்பதில் பிரயோஜனமாயிருந்திருக்கிறது. ஸ்ரீ சக்ரம், ஷட்கோணம், ஸுதர்சன சக்ரம் என்றெல்லாம் சொல்பவைகூடச் சிலவித வடிவமைப்பினாலேயே திவ்ய சக்தியைப் பெறுவதுதானே? இப்படி காஞ்சீபுர நகரத்தையே ஸ்ரீ சக்ர ரூபத்தில் ஆசார்யாள் புனர் நிர்மாணம் பண்ணித் தந்தாராம். கோட்டையிலும் இப்படி சக்ராகாரம், பத்மாகாரம் என்று பல டிஸைன்கள். கோவிந்த தீக்ஷிதர் தஞ்சாவூரில் புதிதாக காருடமாக (கருட ரூபத்தில்) கோட்டை கட்டச் செய்தாராம்!

கோட்டை பற்றிய இப்படிப்பட்ட அருமையான தத்வங்·

கள், செய்முறை எல்லாவற்றையும் இப்போது நாம் கோட்டை விட்டுவிட்டு நிற்கிறோம்! பழைய கோட்டை அத்தனையும் relic-ஆக (இடிபாடாக) நிற்கவிட்டிருப்பதுதான் நம் பெருமை யாயிருக்கிறது!

ஜீவனத்துக்குப் பணமும் அவசியந்தான்; வைராக்யம், ஸன்னியாஸம் என்று உபதேசித்தால், நடைமுறைக்குப் பிரயோ ஜனமில்லையென்றே அர்த்த சாஸ்த்ரத்தைக் கொடுத்தாற் போலவே, சரீர பலத்தாலும் ஆயுத பலத்தாலும் ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டியதும் அவசியந்தான் என்றே தனுர்வேதத் தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆயுதமில்லாமலே குத்துச் சண்டை, மல்யுத்தம் முதலியனவும் தன்னுடைய சரீர பலம் ஒன்றை மாத்திரமே கொண்டு செய்வதுண்டு. 'மல்லர்'கள் என்று மல்யுத்த வீரர்களைச் சொல்லுவார்கள். மஹா மல்லன், மாமல்லன் என்றே நரஸிம்ஹ வர்மன் என்கிற பல்லவ ராஜா பட்டப் பேர் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். 'என்ன மல்லுக்கு நிற்கிறே?' என்று கேட்பதிலிருந்து இது பெரிய யுத்த தந்திரமா யிருந்தது தெரிகிறது. க்ருஷ்ண பரமாத்மா சாணூரன், முஷ்டிகன் என்பவர்களோடு மல்யுத்தம் பண்ணிக் கம்ஸ ஸபையில் ஜயித்திருக்கிறார். ஜராஸந்தனோடு பீமஸேனன் மல்யுத்தந்தான் பண்ணி அவனைக் கொன்றான்.

தர்ம ரக்ஷைக்காகவே இப்படிப் பல தினுஸில் சரீரத்தைக் கொண்டும், ஆயுதத்தைக் கொண்டும் தன்னுடைய சரீரத்தை யும், தன் நாட்டு மக்களின் சரீரத்தையும் ரக்ஷித்துக் கொள் வதற்கு தனுர்வேதம் வழி சொல்லிக் கொடுக்கிறது.

எந்தப் போர் முறையானாலும் இன்னின்ன ஒழுங்கு முறை களின்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று அதற்கு வ்யவஸ்தை பண்ணி 'தர்ம யுத்தம்' என்று வைத்திருக்கிறது. இதிலே பெரிய தர்மம் 'ஸேனைக்கும் ஸேனைக்கும்தான் சண்டை, யுத்த பூமியிலேதான் அந்தச் சண்டை நடக்க வேண்டும், மற்றப் பொது ஜனங்கள் எவரையும் தாக்கப்படாது, நாடு நகரங் களைப் பாதிக்கப்படாது' என்று வைத்ததுதான். தற்காலத் திலோ ஸிவிலியன் பாபுலேஷன், குழந்தைகள், ஸ்திரீகள் எவரானாலும் க்ரூரமாகக் கொன்று குவிக்கிற விமானப் படையெடுப்பும், குண்டு போடுவதும்தான் போர்முறை

என்றாயிருக்கிறது.

அத்துமீறிப் பண்ணினவர்கள்தான் முற்காலங்களில் நாடு நகரத்தில் புகுந்து நாசம் பண்ணியும், தீ வைத்தும் ஜலாசயங்களில் (நீர் நிலைகளில்) விஷம் கலந்தும், ஸ்திரீகளை மானபங்கம் செய்தும் யுத்தம் செய்தது. இவர்கள் ரொம்பவும் குறைச்சலே. துருக்கர்கள் முதலான அன்னிய தேசத்தவர்கள் இந்த மாதிரி முறைகெட்ட கார்யங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்த பின்தான் இங்கே இவை சற்றுப் பரவின. அவர்கள் இப்படி அக்ரமம் பண்ணினபோதுகூட சிவாஜி முதலான ஹிந்து ராஜாக்கள் அவர்களைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளுக்குக் கெடுதல் பண்ணாமல், காப்பாகப் பல்லக்கிலே ஏற்றிப் போகவேண்டிய இடத்துக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்!

பாபங்களிலும் பிராயச்சித்தமேயில்லாத சில மஹா பாபங்களுண்டு. இவற்றைப் பண்ணினவர்களுக்கு 'ஆததாயி' என்று பேர். தர்ம யுத்தமாக சரீர-ஆயுத பலங்களை மட்டும் காட்டி ஜயிக்காமல், நெருப்பு வைக்கிறவன், விஷம் வைக்கிறவன், நிராயுதபாணியாக இருப்பவனை ஆயுதத்தால் கொல்பவன், கொள்ளையடிக்கிறவன், நிலத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்கிறவன், பரஸ்திரீயை அபஹரிக்கிறவன் ஆகியவர்களை 'ஆததாயி'க்களின் லிஸ்டிலேயே சேர்த்திருக்கிறது. இதிலிருந்தே தர்ம வியவஸ்தை நம் யுத்த முறையை எப்படிக் கட்டுப்படுத்தியிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

முன்னேயே இன்னார்தான் இன்னாருடன் யுத்தம் செய்யலாம் என்ற கட்டுப்பாட்டைச் சொன்னேன். ஸமபலமுள்ளவர்களே யுத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். சரணாகதி பண்ணுகிறவனை அடிக்கக் கூடாது. பயங்காளியை விட்டு விடணும். ஒரு front-ல் யுத்தத்தில் கலந்துகொள்ளாமல் தேவையின்போது சேர்ந்து கொள்வதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறவன் (stand-by) திடீரென்று புகுந்து ஒருத்தனை தாக்கக் கூடாது. ரொம்ப முடியாமல் சத்ரு கொஞ்சம் ச்ரம பரிஹாரம் செய்து கொள்கிறேனென்றால் அவனுக்கு அனுமதி தர வேண்டும். தீர்த்தம் குடிக்கிறேன்; கவசத்தை ஸரி செய்துகொள்கிறேன்; குதிரையை மாற்றிக் கொள்கிறேன்; புதுசாக ஆயுதம் கொண்டு வரச்செய்கிறேன்' என்றெல்லாம் சொன்னால் அதைச் செய்கிற

வரையில் தாக்கக் கூடாது. ஆயுதம் இழந்தவன், கவசம் உடைந்தவன், கவனக் குறைவாய் இருப்பவன், புறமுதுகு காட்டி ஓடுகிறவன் முதலியவர்களை ஒருபோதும் அடிக்கக் கூடாது. சாரணர்கள் என்று ஒற்றர்கள், வேவுகாரர்கள் இருப்பார்கள்; ஸமாசாரம் கொண்டு வரும் தூதர்கள் இருப்பார்கள்; ஆயுதங்களைக் கொண்டுவந்து தருவதற்காகச் சிலபேர் இருப்பார்கள். உத்ஸாஹமூட்டுபவதற்காக சங்கம், பேரிகை முதலான வாத்யங்களை வாசிப்பவர்கள் இருப்பார்கள்; இவர்களையெல்லாம் தப்பித் தவறியும் தாக்கிவிடக் கூடாது. ராவணனுடைய சாரணர்கள், தூதர்கள் ஆகியவர்களை வானரங்கள் ஹிம்ஸிக்காதபடி ராமர் யுத்த தர்மத்தை அவர்களுக்குச் சொன்னதாக ராமாயணத்தில் இருக்கிறது.

யுத்த பூமியில்தான் சண்டையே தவிர, யுத்தம் முடிந்து திரும்பிப் பாசறைக்குப் போகிறபோது இரண்டு தரப்புக்காரர்களும் அன்போடுதான் பழக வேண்டுமென்றுகூடச் சொல்வார்கள்.

இப்போது ஒரே அதர்ம யுத்தந்தான். Chemical warfare என்று ஜலத்திலும் அட்மாஸ்ஃபியரிலும் விஷத்தைச் சேர்ப்பது, Scorch-earth என்று நிலத்தை சாகுபடிக்குப் பிரயோஜனமில்லாமல் எரித்துவிடுவது எல்லாமே ஸஹஜமாகச் செய்யப்படுகின்றன.

நமக்கு அர்த்தம், காமம் எல்லாமே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் தர்மம், மோக்ஷம் என்ற இரண்டாலும் இவற்றுக்கு இரண்டு பக்கமும், வரம்பு கட்டி தர்ம-அர்த்த-காம-மோக்ஷம் என்று வைத்துவிட்டதால் யுத்தம் உள்பட எல்லாமே அததுவும் லக்ஷ்யமாய் விடாமல், தர்ம வாழ்க்கை-வீட்டுப் பேறு, என்ற லக்ஷ்யங்களுக்கு அனுகூலம் செய்யும் ஸாதனங்களாகவே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. இப்படி தர்மத்தோடு இசைந்து செய்யும்படியாகவே ரிஷிகள் அமைத்துத் தந்த போர்க்கலைதான் தனுர்வேதம். பாரத யுத்தத்தின்போது, ஸந்த்யா வந்தனத்தில் அர்க்யம் தருகிற வேளை தப்பிப்போகிறதேயென்று ஸேனா வீரர்கள், ஜலத்தைத் தேடிக் கொண்டு போக அவகாசமில்லாததால் புழுதியையே எடுத்து அர்க்யம் தந்தார்கள் என்று வியாசர் சொல்வதிலிருந்தே யுத்தம் எப்படி தர்மாசாரங்

களோடு சேர்ந்திருந்தது என்று தெரிகிறது.

தமிழிலே அர்த்த புஷ்டியுடன் 'மறக் கருணை' என்று சொல்வார்கள். லோகத்தில் தர்மம் தழைக்க வேண்டும் என்ற உசந்த லக்ஷயத்துக்காகவே கடுமையாக நடந்து கொள்வதுதான் மறக் கருணை. இந்த அடிப்படையில் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதே தனுர்வேதம்!

காந்தர்வ வேதம்: உபயோகமில்லாததன் உபயோகம்

அர்த்தசாஸ்திரம் இருக்கிறது. அது ஸமூஹத்தில் நாம் இருக்க வேண்டிய ஸ்தானத்தையும், பழக வேண்டிய முறைகளையும் தெரிவித்து daily life-க்கு (அன்றாட வாழ்க்கைக்கு) உபகாரம் செய்கிறது. வயிற்றைக் கழுவிக் கொள்ள வழிகாட்டுவதும் அதுதான். க்ருஷி சாஸ்த்ரம் என்பதாக உழவுத் தொழிலைச் சொல்லும் ஒன்று இருக்கிறது. பாக சாஸ்த்ரம் என்று சமையற் கலையைச் சொல்லிக் கொடுக்கவும் ஒரு சாஸ்த்ரம் இருக்கிறது. இவற்றால் நம் வயிறு நிரம்புகிறது. பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ள யுத்த சாஸ்த்ரமான தனுர்வேதம் இருக்கிறது. சரீரத்துக்கு வரும் கஷ்டத்தை நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ள ஆயுர்வேதம் உபகரிக்கிறது. இப்படியெல்லாம் வயிற்றுக்கும் உபயோகமில்லாமல், பகை, துக்கம் முதலியவற்றை நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ளவும் ப்ரயோஜனப்படாமல் இருக்கிற ஒரு சாஸ்த்ரந்தான் இப்போது ஸப்ஜெக்டாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற காந்தர்வ வேதம்.

நன்றாயிருக்கிறதல்லவா 'இன்ட்ரொடக்ஷன்' (விஷய அறிமுகம்)?

---

* அருள் உரை 8-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பண்பாடு எனும் பிரிவிலுள்ள ஸங்கீத லக்ஷ்யம் சாந்தமே, இசை வழியே ஈச்வரானுபவம், காந்தர்வ வேதம் என்னும் உரைகளைப் பார்க்கவும்.

(இப்படிக் கேட்டபின் ஸ்ரீ பெரியவர்கள் சிறிது பொழுது பேசாமலே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். பிறகு சிரித்துக் கொண்டு தொடங்குகிறார்கள்:)

ஒரு 'யுடிலிடி'யும் இல்லாத ஒன்றைத்தான் விஷயமாய் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று நான் சொல்லிவிட்டு, உங்கள் reaction காகத்தான் கொஞ்சநேரம் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன். இப்படி நான் சொன்ன விட்டும், 'இந்த மாதிரி உதவாக்கரை ஸமாசாரத்தைச் சொல்லவா உங்கள் பொழுதை வீணாக்குகிறீர்கள்? இதற்கு நாங்களும் எங்கள் 'டய'த்தை 'வேஸ்ட்' செய்துகொண்டு உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கணுமா?' என்று உங்களில் யாரும் கேட்கவில்லை; எழுந்திருந்து போகவுமில்லை. ரொம்பவும் ஆர்வத்தோடு, 'அப்படிப்பட்ட யூஸ்லெஸ் ஸமாசாரம் என்னதான் என்று தெரிந்து கொள்ளலாமே!' என்று நீங்கள் உட்கார்ந்திருப்பது உங்கள் முகத்திலிருந்தே தெரிகிறது. 'யூஸ்லெஸ்ஸான ஒன்றுக்கும் ஒரு சாஸ்த்ரம், அதைப்பற்றிச் சொல்லப் போகிறார் என்பதாலேயே, ரொம்ப இன்ட்ரெஸ்டிங்காகப் பொழுது போகும் என்று ஆவலாய் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். என்னைக் கேள்வி கேட்டோ, எழுந்திருந்து போயோ உங்களுடைய உண்மையான ரியாக்ஷனைக் காட்டினால் அது மரியாதைக் குறைச்சலாகுமே என்பதற்காக நீங்கள் உட்கார்ந்திருக்கவில்லையென்று நன்றாகத் தெரிகிறது. அப்போது பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு வேண்டா வெறுப்பாய் உட்கார்ந்திருப்பீர்கள். இப்போதோ உங்கள் முகத்திலேயே 'க்யூரியாஸிடி' எழுதி ஒட்டியிருக்கிறது.

இதிலேயேதான் 'காந்தர்வ வேதம்' என்ற யுடிலிடி இல்லாத விஷயம் எப்படி ஒரு சாஸ்த்ரமாக, உபவேதமென்றே பெத்தப் பெயரிருப்பதாக ஏற்பட முடியும் என்பதற்கு ஆன்ஸர் இருக்கிறது.

'யுடிலிடி' என்பதாக நடைமுறை வாழ்க்கையில் ப்ரயோஜனம் உள்ளதாக இல்லாமலிருப்பதற்கும், மனுஷ்யனைக் கவர்கிற ஏதோ ஒன்று அதில் இருப்பதும் 'இது உபயோகமில்லாத ஸப்ஜெக்ட்' என்று நான் சொன்ன பிற்பாடும் நீங்கள் இதில் ஆர்வம் காட்டுவதிலிருந்தே 'ப்ருவ்' ஆகிறது. இதைப்பற்றிக்

கேட்பதால் உங்களுக்குப் பசி ரொம்பப் போகிறதில்லை, ரூபாய் வரப்போகிறதில்லை, பகையோ வியாதியோ தீரப் போகிறதில்லை. ஆனாலும் 'ஸ்வாரஸ்யமாகப் பொழுது போகும்' என்பதற்காக உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

இதிலிருந்து 'யுடிலிடி' இல்லாததிலிருந்தும் மனுஷ்யனின் அறிவும் மனஸூம் எதையோ ஒன்றைப் பெற்று ஒரு நிறைவை, ஸந்தோஷத்தை அடைய முடியுமென்று தெரிகிறது. ப்ரத்யக்ஷமாக இதோ இத்தனை பேர், இந்த ராத்ரி வேளையில் எத்தனையோ கார்யத்தை விட்டுவிட்டு இதைப்பற்றி அறிகிற தற்காக உட்கார்ந்திருப்பதில் நிரூபித்துக் காட்டிக் கொண்டிருக் கிறீர்கள்!

இரண்டாவது இன்னொன்று தெரிவது, ஸ்வாரஸ்யமான பொழுதுபோக்கு மனுஷ்யனுக்கு அவச்யமாக, அத்யாவச் யமாக இருக்கிறதென்ற உண்மை. 'இது பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டாம்; வயிற்றை ரொப்ப வேண்டாம், பொழுதுபோக உபயோகமாகிறதோ இல்லையோ? அதுபோதும்' என்ற எண்ணம் ஏற்படுவதும் இதனால்தான்.

இப்படிப் பொழுது போக்காக, மனஸூக்கு ஒரு நிறைவை யும் உத்ஸாகத்தையும் தருவதாக உள்ள ஸங்கீதத்தைத்தான் காந்தர்வ வேதம் என்று பேர் கொடுத்துத் தந்திருக்கிறார்கள்.

ஸங்கீதம் என்றால் பாட்டு என்று மட்டும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளாமல், பாட்டு, டான்ஸ், ட்ராமா என்ற மூன்றும் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். கீதவித்யை, ந்ருத்யம், நாடகம் என்று இந்த மூன்றுமே ஆதிகாலத்திலிருந்து அப்யஸிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஸினிமாவும் நாடகம் என்பதன் கீழ் வந்துவிடும். காந்தர்வ வேதத்தில் பெரிய 'அதாரிடி'யாக இருக்கப்பட்ட பரத சாஸ்த்ரத்தில் ஸங்கீதம், நாட்டியம் இரண்டையும் சேர்த்துத் தான் விவரித்திருக்கிறது. ஸங்கீதம் என்று இப்போது சொல்கிற பாட்டுக்கு பரதர்தான் ஆதியில் பூர்ணமாக விவரணம் கொடுத் தவர் என்று சொல்லி ம்யூஸிக் கான்ஃபரன்ஸ்களிலெல்லாம் அவரை நிறைய quote பண்ணுகிறார்கள்; தியாகராஜ ஸ்வாமி கள்கூட தம் கீர்த்தனையில் அவர் பேரைச் சொல்லி நமஸ்

காரம் பண்ணியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அதே ஸமயத்தில் டான்ஸுக்கு 'பரத நாட்டியம்' என்றே பேர் போடுகிறார்கள். நடனக்கலைக்கான ரூல்களைப் பரத சாஸ்திரத்திலிருந்தே காட்டுகிறார்கள். கொஞ்ச காலத்துக்கு முந்திப் பார்த்தோம். 'ஸங்கீத நாடக அகாடெமி' என்று பேர் வைத்துக் கொண்டு அதெப்படி நாட்டியக்காரர்களையும் கௌரவிக்கிறீர்கள்? 'ஸங்கீத-நாட்ய-நாடக அகாடெமி' என்று பெயரை மாற்ற வேண்டாமா?' என்று சிலபேர் கேட்டார்கள். அதற்கு அந்த ஸ்தாபனத்தார் கொடுத்த பதிலில் 'ஸங்கீதம் என்றாலே வாய்ப்பாட்டு, வாத்யம், நாட்டியம் மூன்றும் என்றுதான் பிராசீனமான 'டெஃபனிஷன்' இருக்கிறது'★ என்று காட்டி யிருந்தார்கள்.

நாடகம் என்பதையும் இதே மாதிரி நாட்டியத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாது. 'நட' என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்துதான் நடனம், நாட்டியம் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளும், நாடகம் என்ற வார்த்தையும் வந்திருக்கின்றன. மூவ்மென்ட்டைக் குறிக்கிற வார்த்தை அது. தமிழில் நடப்பது என்கிறோம். 'நடப்பதும், நடிப்பதும், ஆடுவதும், பாடுவதும் எல்லாம் கிட்டத்தட்ட, ஒன்றையொன்று தழுவி இருப்பவைதான். தமிழில் 'கூத்து' என்பது டான்ஸ், ட்ராமா இரண்டையும் குறிப்பவைதான். அம்பலக்கூத்தன், கூத்தபிரான் என்கிறபோது நடராஜா பண்ணுகிற நடனத்தைக் கூத்து என்கிறோம். தெருக் கூத்து என்கிறபோது நாடகம் என்பதைக் கூத்து என்கிறோம். நடிகன், நடிகை என்றால் தமிழில் ஸினிமா, ட்ராமாவில் ஆக்ட் பண்ணுகிறவர்கள் என்று மாத்திரம் நினைத்துக் கொண் டிருக்கிறோம். இதற்கு மூலமாக ஸ்ம்ஸ்க்ருதத்தில் உள்ள 'நடன்' 'நடீ' என்ற வார்த்தைக்கு டான்ஸ் பண்ணுகிறவர்கள், ஆக்ட் பண்ணுகிறவர்கள் என்று இரண்டு அர்த்தமும் இருக்கிறது. டான்ஸில் ஸங்கீதத்தோடு சேர்த்து நவரஸங்களை நடித்துக் காட்டுகிறார்கள்; ஸீன், ட்ரெஸ், வேஷம் இல்லாமலே அப்படிச் செய்கிறார்கள். நாடகத்தில் அதே நவரஸங்களை வசனத்தில் நடித்துக் காட்டுவார்கள். இது யதார்த்தத்துக்கு இன்னம் கிட்டேயிருப்பது. அதனால் ஸீன், தத்ரூபமாக அந்தந்தப் பாத்ரத்துக்கான வேஷம் எல்லாம் போட்டுக்

★ 'கீதம் வாத்யம் நர்த்தனம் ச த்ரயம் ஸங்கீதம் உச்யதே.'

கொண்டு செய்கிறார்கள். இதெல்லாம் டான்ஸில் ரஸிகர்களே பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்படி விட்டிருப்பதே அதன் விசேஷம். கால் கையால் 'மூவ்மென்ட்', இமோஷனல் மூவ்'மென்ட் (உணர்ச்சி அசைவு), ஒரு கதை அங்க அங்கமாய் 'மூவ்' ஆவது என்று நாட்டிய, நாடகங்களில் பலவித மூவ்மென்ட்கள் இருக்கின்றன. பாடுவதை இசை என்றும் வசனமாகப் பேசுவதை இயல் என்றும் சொல்கிறார்கள். 'இயல்' என்றால் இயல்பாக, அதாவது யதார்த்தமாக இருப்பது. இது எத்தனை நன்றாயிருந்தாலும் ஸூக்ஷ்மமான கலாரஸத்தால் இதைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொண்டால்தான் ரஸிக ஹ்ருதயத்துக்கு நிறைவு ஏற்படுகிறது. அதனால்தான் நாடகத்திலும் நடுநடுவே பாட்டு, டான்ஸ் எல்லாம் வருகிறது. டான்ஸிலே பாட்டு வந்தாலும் பேச்சு வருவதேயில்லை. பாட்டிலோ அங்க அசைவான டான்ஸ், பேச்சு இரண்டும் வராமலே அது பூர்ணரஸத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது. ஆலாபனை பண்ணுகிறபோது வார்த்தை, அதற்கான நவரஸ உணர்ச்சி பாவங்கள் இவைகூட இல்லாமலே உள்ளத்தை நிறைவு பண்ணிவிடுகிறது. அதனால் அதற்கு ரொம்பவும் விசேஷமிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

கானம் பண்ணுவது, நடனம், நாடகம் மூன்றும் சேர்ந்து காந்தர்வ வேதம். இதனால் நமக்கும் பணம் வராது. வயிறு ரொம்பாது. இவற்றைக் கச்சேரி, ஸதிர் என்று பண்ணுகிறவர்களுக்கு, நடிக்கிறவர்களுக்கு, நடத்துகிறவர்களுக்குத்தான் வயிறு ரொம்புகிறது, பர்ஸ் ரொம்புகிறது. பார்க்கப்போகிற நாம் நம் வயிற்றுக்காக வைத்துக் கொண்டிருப்பதை அங்கே கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு வருகிறோம். 'யுடிலிடி' என்ற பாயின்டில் இப்படி நஷ்டப்பட்டாலும் மனஸுக்கு மகிழ்ச்சி, உல்லாஸம், உத்ஸாஹம், பொழுதுபோக்கு என்ற லாபம் கிடைப்பதால் இப்படிச் செய்கிறோம். இது மட்டும் 'யுடிலிடி' இல்லையா? கொத்தவரக்காய் வாங்கினால் சாப்பிடலாம். அதே காசுக்குப் பூ வாங்கி flower vase-ல் வைத்தால் சாப்பிட முடியாதுதான். இருந்தாலும் இதைப்பார்த்தால் நேத்ரானந்தமாயிருக்கிறது. மனம் குளிர்கிறது என்பதால் கொத்தவரக்காய் வேண்டாமென்று இந்த 'பொக்கே'யை வாங்குகிறான் என்றால் இதற்கு 'யுடிலிடி' இல்லை என்று எப்படிச் சொல்வது?

அன்றாட அலுவல்களில் பொறுப்புகளில் அனுஷ்டானங் களில் அலுத்துக் களைத்துப் போகாமல் மனஸுக்கு உத்ஸாகம் தர வேண்டியதுதான் என்றே பெரியவர்கள் 'காந்தர்வ வேதம்' என்று உபயோகமில்லாததாகத் தோன்றுகிற பாட்டையும், கூத்தையும் வைத்திருக்கிறார்கள். மற்றவற்றின் உபயோகத்தை நாம் உணர்வதற்கான உத்ஸாகத்தைத் தரும் பெரிய உபயோகம் இவற்றுக்குத்தான் இருக்கின்றன. வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் நமக்கு ஏற்படுகிற பாரத்தை மறந்து கொஞ்ச நேரமாவது இறக்கி வைப்பது என்பதே 'காந்தர்வ வேதம்' செய்யும் பெரிய உபகாரம்!

பெயர்க் காரணம்

'**கா**ந்தர்வ வேதம்' என்று ஏன் பெயர் என்றால் கந்தர்வர் கள்தான் உத்ஸாகம் கொடுக்கும் விஷயங்களிலேயே பொழு தைப் போக்கிக் கொண்டு, ஆடிக் கொண்டும் பாடிக்கொண் டும் இருக்கிறவர்கள். நம் கண்ணுக்குத் தெரியாத அனேக தேவ, அஸுர ஜாதிகளுக்குள் தேவஜாதிகளில் ஒன்றாகக் கந்தர்வர்கள் இருக்கிறார்கள். நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மைக்ரோஸ் கோப்புக்குத் தெரிகிற சின்னஞ் சிறிய க்ருமிகள் பல இருக் கின்றன. மைக்ராஸ்கோப்புக்கும் தெரியாமல் எலெக்ட்ரிஸிடி இருக்கிறது. நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உள்ளேயிருப் பதெல்லாம் எக்ஸ்-ரேயில் தெரிகிறது. அதீந்த்ரிய த்ருஷ்டி, திவ்ய சக்ஷுஸ், ஞானப்பார்வை என்றெல்லாம் சொல்கிற உயர்ந்த பார்வையை உடைய ரிஷிகளுக்கும், யோகிகளுக்கும், ஸித்தர்களுக்கும் நம் கண், மைக்ராஸ்கோப், எக்ஸ்-ரே ஆகிய எதற்கும் தெரியாத கந்தர்வாதி ஜாதிகள் புலனாவார்கள்!

சித்ரங்களில் கந்தர்வர்களைப் போடும்போது அவர்கள் வீணாகானம் பண்ணிக் கொண்டும், புஷ்பம் சொரிந்து கொண்டும் உத்ஸாஹமாயிருக்கிற பிறவிகளாகச் சித்திரித்திருக்

கும். இந்திரிய ஸௌக்யங்களைத் தரும் விஷயங்களுக்கு கந்தர்வர்களையே அதிஷ்டான தேவதைகளாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனதால் இப்படிப்பட்ட இன்பத்தைத் தருகிற சித்ரகலை, கவித்வம், பல பாஷா ஞானம், செஸ் மாதிரி வீட்டுக்குள்ளே விளையாடுகிற விளையாட்டு (in-door games), பந்து, பாட்மிண்டன் மாதிரி வெளியிலே ஆடுகிறவை (out-door games) நாட்டிய நாடகங்களிலேயே ஓர் அம்சமான பொம்மலாட்டம், நிழலாட்டம், கரகாட்டம் இவை எல்லாவற்றையுங்கூடக் காந்தர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்ததாகவே சொல்வதுண்டு.

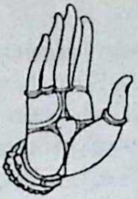

அறுபத்துநாலு கலைகள்

சதுஷ்-ஷஷ்டி கலா அதாவது அறுபத்துநாலு கலைகள் என்று ஒரு கணக்கு சொல்வதுண்டு. இந்தக் கலைகளாகக்கூட அம்பாள்தான் இருக்கிறாளென்பதால் அவளுக்கு ஸஹஸ்ர நாமத்தில் 'சதுஷ்-ஷஷ்டி கலாமயி' என்று ஒரு நாமா இருக்கிறது. இந்த அறுபத்துநாலில் மேலே சொன்ன எல்லாம் வந்துவிடும்.

லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்துக்கு பாஸ்கர ராயர் என்கிறவர் பண்ணின பாஷ்யம் ரொம்பவும் முக்யமானது. அம்பாளுடைய அனுக்ரஹத்தால் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆச்சர்யப்படும்படியான வித்வத் உள்ளவராக இருந்தவர் இந்தப் பாஸ்கர ராயர். இவர் அறுபத்துநாலு கலைகள் என்னென்ன என்று பல புராதன நூல்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் இன்னதென்று வரையறுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். வைதிக மதத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற வேதம், வேதாங்கம், உபாங்கம், உபவேதம் என்கிற பதினெட்டு வித்யா ஸ்தானமுமே இந்தக் கலைகளில் வந்து விடுகின்றன. ஷட்தர்சனங்கள் என்பதைச் சேர்ந்த ஸாங்கியம், யோகம் முதலான ஆத்மார்த்தமான மற்ற சாஸ்திரங்களும் வந்துவிடுகின்றன. யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் இவையும் வருகின்றன.

மந்த்ர சக்தியால் பண்ணுகிற ஆகர்ஷணம், வச்யம், திரஸ்கரிணி என்ற கண்கட்டு வித்தை, இந்த்ர ஜாலம் என்னும் மாஜிக், பித்தளையைப் பொன்னாக்குகிற ரஸவாதம், வைத்யத்தைச் சேர்ந்த நாடி சாஸ்திரம், விஷத்தை இறக்கும் 'காருட சாஸ்திரம்', ரூப லக்ஷணத்தைக் கொண்டே ஒருத்தனின் குணத்தையும் வாழ்க்கைப் போக்கையும் நிர்ணயம் செய்யும் 'ஸாமுத்ரிகா லக்ஷண சாஸ்திரம்', ரத்னப்பரீக்ஷை முதலான பலவற்றை அறுபத்துநாலில் காட்டுகிறார். இதில் அழகுணர்ச்சி, ரஸிக மனஸ், இந்திரிய இன்பம் முதலியவைகளைப் பூர்த்தி பண்ணுவதாகவும் பல இருக்கின்றன. மாலை, வாஸனைப் பொடி, நகை நட்டு முதலியவை செய்வது, பின்னுவது, எண்ணெய் தேய்ப்பது, பக்ஷிகளுக்குப் பேச்சு சொல்லித் தருவது, யௌவனம் உண்டாக்குவது, புதிர் போடுவது, ஒருத்தர் முடிக்கிற வார்த்தையையே இன்னொருத்தர் ஆரம்ப வார்த்தையாய் வைத்து 'அந்தாதி' பாடுவது (அந்த – ஆதி என்பதே அந்தாதி. 'அந்த' – முடிவு; 'ஆதி' – ஆரம்பம்), ஒருத்தர் ஒரு 'ஐடியா'வை ஒளித்துப் பாதி மாத்திரம் சொல்லி விட்டுவிடுவதை இன்னொருத்தர் புரிந்து கொண்டு பாக்கியையும் சொல்லிக் கவிதையைப் பூர்த்தி செய்வதான 'ஸமஸ்யா பூர்ணம்' என்று இந்தக் கலைகளில் பல இருக்கின்றன. இவையும் காந்தர்வ வேதத்தில் வருவதாகவே வைத்துக் கொள்ளலாம். இப்படிப் பார்த்தால் 'ஜர்னலிஸம்' என்று தற்போது பஹுஜன வசீகரத்தோடு இருக்கிற பத்திரிகைத் தொழிலும் இதைச் சேர்ந்ததாக ஆகும். மொத்தத்தில் விசித்ரத்தைக் காட்டுவதெல்லாம் காந்தர்வ வித்தைகள் எனலாம். மாஜிக்தான் விசித்ரம் என்றில்லை. மாந்திரிகம்தான் விசித்ரம் என்றில்லை. வார்த்தை விசித்ரமாய் பேசுவது, எழுதுவது, ஸ்வரதாள விசித்ரமாய் பாடுவதும், ஆடுவதும், ரஸ விசித்ரங்களைக் காட்டி நடிப்பது எல்லாமே விசித்ரந்தான்!

பொழுதுபோக்கும் புலன் கட்டுப்பாடும்

பிரத்யக்ஷத்தில் நாம் பார்ப்பதில் இப்படிப் பொழுது போக்கு, உத்ஸாஹம், Pleasures of the senses என்று இருப்பவை எல்லாமே மனுஷ்யனை ரொம்பவும் இழுத்துக் கொண்டு போகிற சக்தி உள்ளவையாயிருக்கின்றன. 'இழுத்துக் கொண்டு' என்றால் மேலேயா என்றால் அப்படியுமில்லை. பாட்டு, கூத்து, ஸினிமா, ஸ்போர்ட்ஸ், நாவல், பத்திரிகைகள் எல்லாம் சாப்பாடு திகட்டிப் போகாமல் ஊறுகாய் மாதிரி, கர்மானுஷ்டானங்களில் ஸ்ட்ரெயின் ஆகாமல் ரிலாக்ஸ் செய்யவே இருக்க வேண்டும் என்று மட்டும்தான் சாஸ்திரங்களில் அனுமதித்திருப்பது. கடைசி பக்ஷமாகத்தான் இவற்றுக்கு நம் மனஸையும், பொழுதையும், பொருளையும் கொடுக்க வேண்டும். ஆனாலும், ஈச்வர மாயையில் எப்படியிருக்கிறதென்றால் கொஞ்சம் இதுகளில் இறங்கினாலும் இவை சுழலாக நம்மை ஒரேயடியாக இழுத்துக் கொண்டு போய் இவற்றுக்காகவே நாம் ஸகலத்தையும் அர்ப்பணம் பண்ணுகிற நிலைக்குக் கொண்டு நிறுத்துகின்றன.

இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம் தற்போது நமக்குக் கர்மானுஷ்டானம் ரொம்பவும் குறைந்து போயிருப்பதுதான். அனுஷ்டானம் நிறையச் செய்தோமானால் தன்னால் நல்லறிவு, சுத்தமான மனஸ், கட்டுப்பாடு, sense of proportion (எதற்கு என்ன அளவு என்று நிர்ணயமான அறிவு) எல்லாம் உண்டாகி விடும். அதனால் பொழுதுபோக்கையே வாழ்க்கைப் போக்காக, அதிலும் வழுக்கி விடுகிற போக்காக ஆக்கிக் கொள்ளாமல் எந்த அளவோடு ருசித்துவிட்டு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டுமோ அப்படி நிறுத்திக் கொள்வோம். இல்லாமலா இந்தத் தேசம் ஒரே ஸமயத்தில் ஆசார சீலங்களுக்கும் பெயர்

எடுத்து அதே ஸமயத்தில் இத்தனை கலைகளுக்கும் களஞ்சியம் என்ற பெயரையும் பெற முடிந்திருக்கிறது!

விவேகத்தோடு அளவறிந்து இந்தக் கலைகளை அனுபவிக்காமல் அதியாகப் போனால் இவையே நம்மை ரொம்பவும் இறக்கி விடுகின்றன. ஜனரஞ்சகம் என்பதில் ஆடல், பாடல், எழுத்து எல்லாமே ரொம்பவும் கீழ்த்தரமாகி விடுகின்றன. விளையாட்டு மோஹம் மனிதனைப் பைத்தியமே ஆக்கி விடுகிறது. ஸினிமா ஸ்டார்கள் வந்துவிட்டால் பகவானே தர்சனம் கொடுப்பதுபோல ஆவேசமாகி விடுகிறார்கள். 'கூத்தாடி' என்பது திட்டு வார்த்தையாகத் தானிருக்கிறது என்பதிலிருந்தே இந்தக் கலைகளை எப்படித் தப்பாகப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று தெரிகிறது.

அனுஷ்டானமில்லாதபோது இந்திரியம் ஓடுகிறபடி ஓட வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. 'ஜனங்கள் இப்படிப்பட்ட சரக்குதான் கேட்கிறார்கள்' என்று அவர்கள் தலையில் பழியைப் போட்டுவிட்டு, கன்னா பின்னாப் பாட்டுப் பாடுகிறார்கள், புலன் வெறியைத் தூண்டிவிடுகிற ரீதியிலேயே எழுதுகிறார்கள், ஸினிமா எடுக்கிறார்கள், சித்திரம் போடுகிறார்கள். ஜனங்களும் அவர்கள் தலையில் பழியைத் திருப்பிப் போட்டு அவர்கள் இப்படிப்பட்ட சரக்குகளைத்தான் தருவதால் தாங்கள் அதைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளும்படி இருக்கிறது என்கிறார்கள். இதிலே ஜனங்களைவிடக் கலைஞர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களாக இந்தக் கலைகளை அப்யஸித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்குத்தான் அதிகம் பொறுப்பிருக்கிறது. இப்போது கண்டதை எழுதியும், பாடியும், நடித்தும், படம் பிடித்தும் கீர்த்தி, தனம் எல்லாம் ஸம்பாதித்து விடலாம். ஆனால், 'இத்தனை ஜனங்களைக் கெடுத்ததற்கான தோஷத்தையும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஸம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்; நாளைக்கு இதற்காக நாம் ஒருத்தனுக்கு பதில் சொல்லியாக வேண்டும்' என்ற நினைப்பு அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும். மளிகை ஸாமான்களில் கலப்படம் பண்ணினால் குற்றம்; குடிதண்ணீரைக் கெடுத்தால் குற்றம் என்றால் நேரே மனுஷ்யனின் ஆத்மாவையே கெடுப்பது இவற்றைவிடக் குற்றம்தானே? கலப்படத்துக்காகத் தண்டிக்கிறவன் நம் மாதிரி ஒருத்தன்தான். அவனிடமிருந்து

தப்பியும் விடலாம். அல்லது லஞ்சம் கொடுத்து ஸரிப்படுத்தி விடலாம். ஆனால் தன் ஆத்மாவையும் கெடுத்துக் கொண்டு, மற்றவர்கயையும் கெடுத்ததற்காக ஒருத்தனைச் சிக்ஷிக்கிறானே, அவனிடமிருந்து தப்பவே முடியாது! அவனை நாம் வசியம் பண்ணிக் கொள்ளவும் முடியாது; இந்த நினைப்பு இருந்து விட்டால் கலைகளில் ஈடுபட்டவர்கள் தப்பு வழிக்குப் போக மாட்டார்கள். தெய்வ நினைப்பு பயபக்தி அனுஷ்டானம் இவை போனதில்தான் அடக்கம் போய்விட்டது; இந்திரியங்களின் வேகம் குறைவதால் ஏற்படுகிற பக்வம் வராமலே போகிறது. இதோடுகூடக் 'கலைஞர்கள்' என்று தாங்களாகவே தங்களுக்குக் கௌரவம் கொடுத்துக் கொண்டு பொதுஜனங்களும் அதில் மயங்கி இவர்களைக் கொண்டாடி முகஸ்துதி பண்ணுவதில் அஹம்பாவம் ஜாஸ்தியாகிவிடுகிறது. பழைய காலத்தில்போல, வித்வான்களைக் கூட்டி 'அரங்கேற்றம்' என்று செய்து, அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டால்தான் ஒரு புஸ்தகத்தையோ, நாடகத்தையோ பிரசாரம் பண்ணலாம் என்றுமில்லாமல், 'கருத்து ஸவதந்திரம், எழுத்து ஸ்வதந்திரம் பேச்சு ஸ்வதந்திரம்' என்று வேறு ஏற்பட்டிருப்பதால், எதை வேண்டுமானாலும் எழுதலாம், பேசலாம், எப்படி வேண்டுமானாலும் ஆடிப்பாடி ஊரை வளைக்கலாமென்று நடந்து வருகிறது. சின்ன வயதிலிருந்தே மதக் கல்வி, மதானுஷ்டானங்கள் இருந்தால்தான் ஸாத்விகம் ஏற்படும். அப்போதுதான் எத்தனை ஆட்டம், பாட்டம் இருந்தாலும் அதுகளும் முடிவில் உயர்ந்த ஸாத்விக லக்ஷ்யத்தில் சேர்ப்பதாக இருக்கும். முற்காலங்களில் இப்படித்தானிருந்தது. அனுஷ்டான ஸம்பந்தம் துண்டித்துப் போனபின்தான் ராஜஸ, தாமஸப், போக்குகளையே தூண்டிவிடுவதாக இந்தக் காந்தர்வக் கலைகள் ஆகியிருக்கின்றன!

'Fine' art, 'லலித' கலை என்றே இவற்றுக்குப் பெயர் சொல்கிறார்கள். இவை முரட்டுத்தனமான வேகங்களில் கொண்டு விடுமானால் அந்தப் பேரே பொருந்தாது. நிஜமான fine art ஆனால் அது மனுஷ்யனை refine பண்ணுவதாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஸங்கீதம் என்கிற இசையும், நிருத்யம் என்கிற ஆடலும், நாடகமும் காந்தர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்த முக்யமான கலைகள்.

அழகுணர்ச்சி: ஆன்மானுபவம்

நிருத்யம் என்பது உணர்ச்சிகளை அபிநயமாக நடித்துக் காட்டாமல் ஒரு தாளத்துக்கும் சொல்லுக்கட்டுக்கும் ஏற்பக் காலால் ஜதிகளைப் போட்டுக் கொண்டு, கைகளால் பல விசித்திரங்களைச் செய்து காட்டுவதே★ என்றும், நாட்டியம் என்பது ஒரு பாடலுக்கு அர்த்தத்தை விளக்கி அபிநயம் செய்து நடித்துக் காட்டுவது என்றும் பாகுபாடு சொல்வதுண்டு.

வெறும் அங்கசர்யையால், அதாவது சரீர சேஷ்டையால் எப்படி நிருத்யத்தில் ஸந்தோஷம் ஏற்படுகிறது? அதில் ரஸபாவ வெளியீடு எதுவும் இல்லையே! என்றால் இதுதான் மனுஷ்யனின் ஸௌந்தர்ய ரஸனையில் உண்டாகிற ஸௌக்யம் Aesthetic sense என்று சொல்வார்கள். அழகை உணர்ந்து கொள்வதிலேயே ஒரு விதமான ஆத்மானந்தம் உண்டாகிறது. இது அழகு, இது அழகில்லை என்று அந்தராத்மாவுக்குள் எதுவோ ஒன்று எடை போட்டுச் சொல்லி, அழகாயிருப்பதில் நம்மைச் சொக்க வைக்கிறது. ஒரு நாய் குடுகுடு என்று ஓடினால் அது அழகாயிருக்கிறதென்று நமக்கு உள்ளே தோன்றவில்லை. அதுவே ஒரு யானை திம் திம் என்று ஆடி அசக்கிக் கொண்டு, தும்பிக்கையையும் காதுகளையும் அதற்கேற்ப அசைத்துக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்தால் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கணுமென்று தோன்றுகிறது. ஒரு காக்கா தவ்வித் தவ்வி நடந்தால் அதிலே ஒரு மகிழ்ச்சியும் நமக்கு ஏற்படுவதில்லை. ஒரு ஹம்ஸம் ஒய்யாரமாகப் போனால் மனஸ் அதிலேயே ஈடுபட்டு நிற்கிறது. வெறும் அசைவுக்கு இப்படி ஒரு பவர். இப்படித்தான் ஜதிகள் என்று சுத்த நிருத்யத்தில் வெறுமே காலால்

★ 'ந்ருத்தம்' என்பதே இப்படிப்பட்ட வெறும் ஆடல் என்றும், ஆடலுடன் பாவ அபிநயமும் சேர்ந்ததே 'ந்ருத்யம்' என்றும் மற்றுமொரு பாகுபாடு தெரிய வருகிறது.

அடிப்பதும், கையை அசைப்பதும், இடுப்பை ஒடிப்பதும் அதிலுள்ள define பண்ண முடியாததான அழகு என்ற அம்சத் தால் நமக்கு ஆனந்தத்தை உண்டாக்குகின்றன.

இந்த ஆனந்தத்தில் தூய்மையுமிருக்கிறது. அதுவே ஒரு கோமாளி வெறுமே கையையும் காலையும் ஆட்டி, நடித்துக் காட்டினால் அது ஹாஸ்யமாகத்தான் இருக்கிறது. சில ஸமயத் தில் விரஸமென்பதாகச் சித்தவிகாரம் ஏற்படுத்துவதாகவுமிருக் கிறது. ஆகக்கூடி அங்கசர்யைக்கே பலவித உணர்ச்சிகளை உண்டாக்குகிற சக்தி இருக்கிறது. மலையாளக் 'கதகளி'யில் ஒரு தினுஸு பார்க்கிறோம். அதில் வாயால் எதுவும் பேசாமல் எல்லாரும் ஊமைபோலவே ஆடுவார்கள். ஆனாலும் பலவித மான மனோபாவங்களை கை, கால், புருவம், உதடு இவற்றின் அசைப்பினாலேயே தெரிந்து கொண்டு விடுவோம்.

'கதைகளி' என்பதுதான் கதகளி என்று நாம் சொல்வது. களி என்றால் தமிழில் களிப்பு; ஆனந்தம். களிப்பிலே டான்ஸ் ஆடத்தோன்றுகிறது. 'களிக் கூத்தாடுவது' என்கிறார்கள். அதனால்தான் அம்பலக் கூத்தனுக்குத் திருவாதிரை உத்ஸவம் பண்ணி ஸமர்ப்பிக்கிற நைவேத்யத்தைக் 'களி' என்கிறோம். மலையாளத்தில் களி என்றாலே கூத்து என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டார்கள். ஒரு கதையைக் கூத்தாக ஆடிக் காட்டுவதற்குக் 'கதகளி' என்று பேர் வைத்தார்கள்.

மனோபாவத்தை வாயால் சொல்வது, அங்கத்தால் அபிநயித்துக் காட்டுவது, மனோபாவம் இன்னதென்று சொல்ல முடியாமலே போனாலும் வெறும் ராக ஆலாபனை யாலும், தில்லானாவிலும் ஆனந்தத்தை உண்டாக்குவது என்று பலவிதமிருந்தாலும் எல்லாம் 'அழகு' என்ற ஒன்றினால் ஆத்மாவுக்கு நிறைவு ஏற்படுத்துவதைச் சேர்ந்ததுதான்!

வெறும் தாள கதியை லயம் என்கிறார்கள் – ஏன்? அதற்கு நம் மனஸை அப்படியே லயித்திருக்கும்படிச் செய்கிற சக்தி இருக்கிறது. ம்ருதங்கம் வாசிக்கிறபடி வாசித்தால் அந்த ரஸாஸ் வாதத்தில் ஆத்ம லயிப்பு உண்டாகி விடுகிறது. ச்ருதி, ராகம் எல்லாம் இப்படித்தான். வெறும் சப்தம் அதன் பலவிதமான அழகுகளால் ஹ்ருதயத்தில் ஆத்மானந்தத்தை உண்டாக்குகிறது. இப்படிச் சொன்னால் என்ன அர்த்தமாகிறது. ஆத்மானந்தத் தைப் பரமாத்மா தவிர யார் தர முடியும்? அதனால் இந்தக் கலா ஸௌந்தரியமெல்லாம் கடைசியில் ஈச்வராம்சம்தான் என்று தெரிகிறது.

அத்தனை அழகுக்கும் ஆதாரம் ஈச்வரன்தானே? 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' என்றே ஆசார்யாள் அம்பாளின் அழகுப் பிரவாஹத்தைச் சொல்கிறார். இதனால்தான் ஸந்தியா வானத்தைப் பார்த்தால் மனஸில் ஒரு தெய்விகமான இன்பம் உண்டாகிறது. காரணம் கேட்டால் என்ன சொல்வது? புஷ்பத்தைப் பார்த்தால், ஒரு வார்த்தையும் அர்த்தமுமில்லாமல்... குயிலும் கிளியும் கூவுகிறதைக் கேட்டால், சற்றுமுன் சொன்னதுபோல ஒரு மனுஷ்யனே இப்படி ஒரு வார்த்தையும் அர்த்தமுமில்லாமல் ஒரு ராகத்தை ஆலாபனைப் பண்ணிக் கேட்டால் அது நெஞ்சைத் தொட்டு ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. ஆனந்தம் என்றால் சிரிக்கிறது என்று அர்த்தமில்லை. கண்ணிலே ஜலம்கூட வந்தாலும் வந்து விடும். கண்ணன் குழலோசை என்று நினைத்துக் கொண்டாலே ஓர் உருக்கம் உண்டாகிறது. அழுகையானாலும் உருக்கமானாலும் அதிலே சுத்தமாக, சாந்தமாக, பவித்ரமாக எதுவோ ஒன்று ஆத்மாவைக் கவ்விக் கொள்கிறது. அது ஈச்வராம்சம்; அழகு என்பது அதுதான். ஒரே அடுக்காய் ஹிமாலயத்தில் பனி மூடியிருப்பதைப் படத்தில் பார்த்தால்கூட ஆனந்தம்; நமக்கு உள்ளேயும் இப்படி ஐஸ் மாதிரி ஜிலுஜிலுப்பு ஏற்படுகிறது. தாஜ்மஹாலைப் பூர்ணிமை நிலாவில் பார்க்கணுமென்றே தேசம் விட்டு தேசம் வருகிறான் – அழகுக்கு ஆத்மானந்தத்தை உண்டு பண்ணும் சக்தி இருப்பதால்தான் இப்படி. இந்தச் சக்தி அதற்கு எப்படி இருக்கிறதென்றால் அதிலே உள்ள ஈச்வர ஸான்னித்யத்தால்தான்.

(கீதையில்) விபூதியோக முடிவிலே பகவான் இதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். 'விபூதி' என்றால் விபுவின் லக்ஷணம். 'விபு' என்றால் ஸர்வ வியாபி. ஸர்வ வியாபியாகவுள்ளவன் என்றால் எல்லாம் அவனே என்று அர்த்தம். 'ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந்-மயா பூதம் சராசரம். என்னைத் தவிர சராசரத்தில் எதுவாவது ஒன்று உண்டோ என்றால் கிடையவே கிடையாது' என்கிறார். இப்படி எல்லாமாயிருப்பது அவன்தான் என்று ரொம்பவும் ஞானிகளுக்குத்தான் தெரியும். கல்லு மண்ணு, நல்லது மாதிரியே கெட்டது, அழகானது மாதிரியே அவலக்ஷணமானது எல்லாம் அவன்தானென்று அபூர்வமாய் எங்கேயோ ஒரு ஞானிக்குத்தான் தெரியும். மற்றவர்கள் எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? அதற்காகத்தான், தான் ஸர்வ

வியாபியான விபுவான போதிலும் சராசரி மனுஷ்யனுக்கு தன்னுடைய மஹிமை வாய்ந்த லக்ஷணங்கள் எதெது, யாரார் ஸ்ருஷ்டியில் ரொம்ப உயர்ந்தவையாக, உயர்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனவோ, இருக்கிறார்களோ அங்கேதான் பிரகாச மாகத் தெரியும் என்று சொல்லி இப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களை யும் ஆஸாமிகளையும் ஒரு பெரிய லிஸ்டாக 'விபூதி யோகம்' என்ற அத்யாயம் பூரா கொடுத்துக் கொண்டு போகிறார். எல்லாமான அவர் இன்னின்னதில் தாம் விசேஷமாகப் பிரகா சிப்பதாக லிஸ்ட் கொடுக்கிறார். எல்லாவற்றிலும் அவருடைய ஸான்னித்யத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல், கேஷு கேஷு ச பாவேஷு சிந்த்யோ (அ) ஸி பகவந் மயா? – ஏ பகவானே! என்னால் நீ எந்தெந்த வஸ்துக்களில் சிந்திக்கத் தக்கவனாக இருக்கிறாய்?' என்று அர்ஜுனன் கேட்டதையும் ஒட்டி, இப்படித் தன் விபூதி ஸ்பஷ்டமாக வெளிப்படுகிற வற்றை ஒரு லிஸ்ட் போட்டுக் கொடுக்கிறார். 'பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களுக்குள் நான் விஷ்ணு; ஜ்யோதிஸ்ஸுகளுக்குள் ஸூர்யன்; நக்ஷத்திரங்களுக்குள் சந்திரன்; வேதங்களுக்குள் ஸாமம்; பதினோரு ருத்ரர்களுக்குள் சங்கரன்; மலைகளுக்குள் மேரு; ஸேநாதிபதிகளுள் ஸ்கந்தன்; வார்த்தைகளுள் ஓங்காரம்; மரங்களில் அச்வத்தம் (அரசமரம்); தேவரிஷிகளில் நாரதர்; மிருகங்களில் ஸிம்ஹம்; பக்ஷிகளில் கருடன்; ஆயுத பாணிகளுக்குள் ராமன்; நதிகளில் கங்கை, மாஸங்களில் மார்கழி; ரிதுக்களில் வஸந்தம்; விருஷ்ணி (என்கிற யது குலக் கிளை) வம்சத்தினரில் கிருஷ்ணன்; பாண்டவர்களில் அர்ஜுனன்' என்று அந்தக் கிருஷ்ணனே அர்ஜுனனிடம் சொல் கிறார். இன்னும் அனேகத்தையும் சொல்லிவிட்டு முடிவாக ஒன்று சொல்கிறார்:

> **யத்யத் விபூதிமத் ஸத்-த்வம் ஸ்ரீமத் ஊர்ஜிதம் ஏவ வா ।**
> **தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோம்ச ஸம்பவம் ॥**

அதாவது, 'எதெது ஸ்ரீ உள்ளதாக, அதாவது லக்ஷ்மீகரமாக இருக்கிறதோ எதெது மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாக இருக்கிறதோ அதெல்லாம் என்னுடைய தேஜஸின் அம்சமாக உத்பவித்தது என்று தெரிந்துகொள்' என்று முடிக்கிறார்.

'ஸ்ரீ உள்ளது,' 'லக்ஷ்மீகரமானது' என்றால் அழகானது,

மங்களமானது, நல்லது, மனஸுக்குத் தூய்மையான இன்பம் கொடுப்பது என்று அர்த்தம். இங்கே பகவான் தன்னுடைய விபூதி என்கின்ற மஹிமையானது மிகவும் சக்தி வாய்ந்த 'ஊர்ஜித' வஸ்துக்களில் இருப்பதாக மட்டும் சொல்லாமல், அழகு வாய்ந்த 'ஸ்ரீமத்'தான வஸ்துக்களிலும் இருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பது கவனிக்க வேண்டியது. பகவத் விபூதியான இந்த அழகுணர்ச்சியை வைத்துத்தான் காந்தர்வ வேதமானது உபவேதம் என்கிற பெருமைக்கு உரியதாக உண்டாயிருக்கிறது.

கண்ணுக்கு டான்ஸ், காதுக்குப் பாட்டு, மனஸுக்கு நவரஸங்கள் என்பதாக இந்திரிய ஸௌக்யங்களைத் தருவதாகத் தோன்றினாலும் இந்த வித்தைகள் ஸாமவேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உண்டானவை என்பதனாலேயே இவற்றுக்குப் பெருமை ஏற்படுகிறது. வேதங்களுக்குள்ளே தாம் ஸாமமாயிருப்பதாகவும் பகவானே சொல்லியிருப்பதால் இன்னும் பெருமை! ம்ற்ற உபவேதங்களுக்கு அவற்றுக்கு மூல மாயுள்ள வேதத்தோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தைவிட காந்தர்வ வேதத்துக்கு ஸாம வேதத்தோடுள்ள ஸம்பந்தம் இன்னும் நெருக்கமாக எல்லோருக்குமே தெரிகிறது. ஸாமகானத்தின் ஸ்வரங்களிலிருந்துதான் ஸப்த ஸ்வரமும் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று ஸாமகானத்தைக் கேட்கிற எவருக்கும் தெரி கிறது. ஸாம கானம் என்று பெயர் இருப்பதிலிருந்து அதுவே ஸங்கீத வித்யையுடன் சேர்ந்ததுதானென்று தெரிகிறது. லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் '**ஸாம கான ப்ரியா**' என்று அம்பிகைக்கு ஒரு பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. சிவனுக்கான அஷ்டோத்தரத் திலும் 'ஸாம ப்ரியாய நம:' என்று ஒரு பெயரைச் சொல்லி விட்டு, உடனே இது அதன் கான விசேஷத்துக்காகத்தான் என்று தெரிவிக்கிறாற்போல் அடுத்ததாக '**ஸ்வரமயாய நம:**' என்ற நாமாவைக் கொடுத்திருக்கிறது. மஹாவிஷ்ணுவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மை வேதங்களில் ஸாமம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாகவும் பார்த்தோம்.

இதிலிருந்தே ஸங்கீதம் முதலான காந்தர்வக் கலைகளுக் குள்ள தெய்விகத்தன்மை தெரியவரும். உபவேதங்களுக்குள் மனுஷ்யனை ரொம்பக் கீழான கேளிக்கைகளுக்கு இழுத்துச் செல்லக்கூடியது என்று தோன்றுகிற காந்தர்வ வித்யையேதான் அவனை ரொம்ப மேலே இழுத்துக் கொண்டு போய்

அப்படியே ஈச்வரனோடு ஐக்யமாக்குவதற்கும் உதவுகிறது.

ஆக, அது தப்புக்குக் கொண்டு போகிறது என்றால் இதற்கான தப்பு அதனுடையதில்லை. நாம் அதைத் தப்பாகக் கொண்டு போகிறோம் என்றுதான் அர்த்தம். அதைப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்கிறபடிப் பிரயோஜனப்படுத்தாதது நம் தப்புதான். நெருப்பு இருக்கிறது. அதிலே ஆஹாரம் உண்டாக்கிக் கொண்டு சாப்பிடுவதற்காக வீட்டில் உண்டாக்குகிறோம்; ஹவிஸ்களை அர்ப்பணம் செய்வதற்காக மூட்டுகிறோம்; தீபாராதனை பண்ணி பகவானின் மூர்த்தி அழகில் ஈடுபடுவதற்கும் அது பிரயோஜனமாகிறது. நம் ஜாக்ரதைக் குறைவாலோ, புத்திக் குறைவாலோ துணிமணி நெருப்புப் பிடிக்க விட்டால் அல்லது நாமே நெருப்பிலே மாட்டிக் கொண்டால், அல்லது கோயிலில் தீ விபத்து உண்டாக்கிவிட்டால் தப்பு நெருப்புடையதா என்ன?

ஆழப் பதியும் ஆற்றல்

நவரஸங்களை ஈச்வரபரமாகச் சேர்த்து, தர்மத்தோடு சேர்த்து ராமாயணம், மஹாபாரதம், புராணங்களையும், மஹான்களுடைய சரித்ரங்களையும் நாடகமாகப் போட்டால் அதற்கு மனஸிலே புகுந்து வேலை செய்யும் சக்தி அதிகம். 'ஸோஷல் தீம்', அது, இது என்று கெட்டதற்கு நாடகக் கலையைப் பிரயோஜனப்படுத்துவது நம் தப்புத்தான். காந்தி சொல்லியிருக்கிறார், 'ச்ரவண பித்ருபக்தி நாடகம்' என்று சின்ன வயஸில் அவர் பார்த்த டிராமா அவர் மனஸில் ஆழப் பதிந்து விட்டதாம். பித்ரு பக்தி பற்றி எத்தனை வியாஸம் படித்தாலும், உபதேசம் கேட்டாலும் இப்படி ஜீவனுள்ள பாத்ரங்கள் அதை நடித்துக் காட்டுவதில் ஏற்படுகிற மாதிரி deep impression உண்டாக்க முடியுமா?

பாரதக் கதை சொல்வதையும் பாரதக் கூத்தாடுவதையும் தான் பொது ஜனங்களின் தர்மாபிவிருத்திக்கான மிகப் பெரிய பணியாகப் பழைய கால ராஜாக்கள் கருதி அதற்கு ஸகல வசதிகளும், மான்யங்களும் கொடுத்துப் பேணியிருக்கிறார்கள்; பல்வேறு இடங்களை, பல நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுகளைப் பார்த்தாலே தெரியும். காதால் கானத்தோடு கேட்கிறதற்கும் பேச்சையும் எழுத்தையும்விட அதிகம் சக்தி உண்டு. இதைவிடவும் 'Visual art' என்பதாகக் கண்ணாலும் பார்ப்பதற்கு இன்னும் ஜாஸ்தி சக்தி இருக்கிறது. பேச்சு, பாட்டு ஆகியவற்றோடு சேர்ந்த நாடகம், பாட்டோடு மட்டும் சேர்ந்த நாட்டியம் ஆகிய இரண்டு காட்சிக் கலைகளுக்கு இப்படி விசேஷமான சக்தி இருக்கிறது.

'க்ருஷ்ண கர்ணாம்ருத'த்தில் ஒரு ச்லோகம்,

கஸ்தூரீதிலகம் லலாட பலகே வக்ஷஸ்தலே கௌஸ்துபம்
நாஸாக்ரே நவ மௌக்திகம் கரதலே வேணும் கரே கங்கணம் ।
ஸர்வாங்கே ஹரிசந்தநம் ச கலயன் கண்டே ச முக்தாவளிம்
கோபஸ்த்ரீ-பரிவேஷ்டிதோ விஜயதே கோபாலசூடாமணி: ॥

என்று இருக்கிறது. பாலக்ருஷ்ணன் நெற்றியிலே கஸ்தூரிப் பொட்டும் மார்பிலே கௌஸ்துப மணியும், மூக்கு நுனியில் முத்துப் புல்லாக்கும், உள்ளங் கையிலே புல்லாங்குழலும் மணிக்கட்டிலே கங்கணமும், கழுத்திலே முக்தாஹாரமும் ஸர்வாங்கங்களிலும் சந்தனப் பூச்சும் தரித்துக் கொண்டு, இடையர் குலத்துக்கே முடிமணியாக கோபிகா ஸ்த்ரீகள் புடைசூழப் பிரகாசிக்கிறான் என்று இது வர்ணிக்கிறது. இதை வாயால் சொல்லி, காதால் கேட்டு மனக்கண்ணிலே சித்ரமாகக் கொண்டுவந்தால் ஏற்படுகிற ஆனந்தத்தைவிடப் பன்மடங்காக ஒரு தேர்ந்த நடீயானவள் பக்தியுள்ளத்தோடு அபிநயம் பிடித்து ஆடிக் காட்டினால் உண்டாய்விடும். ராதையோ யசோதையோ கிருஷ்ணனுக்கு இப்படித் திலகமிட்டு, சந்தனம் பூசி, கங்கணம், ஹாரம், புல்லாக்கு முதலானவற்றைப் போட்டு விடுவதாக பக்திக் கல்பனையில் அபிநயித்துக் காட்டினால் பரவசமாயிருக்கும்.

புல்லாக்கைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். ஸ்திரீ ரூபங்களில்

ரொம்ப அழகு லலிதாம்பிகை; புருஷர்களில் ரொம்ப அழகு ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தி; இந்த இரண்டு பேரின் அழகும் சேர்ந்து, ஸ்த்ரீ புருஷ ஸௌந்தர்யம் முழுக்க வாய்ந்தவர் கிருஷ்ணர் என்று ஒரு ச்லோகமிருக்கிறது. இப்படி ஸ்திரீ லக்ஷணமும் அவரிடம் இருப்பதால்தான் நகைகளில் புல்லாக்கையும் சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த நகைகளையும், இன்னும் இதில் சொல்லாமல்விட்ட மயில்பீலி, மகர குண்டலம், பீதாம்பரம், தண்டை, கொலுஸு எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டு ஆடிக் காட்டினால், இவற்றைச் சூட்டுகிற ராதையின் ப்ரேமை அல்லது யசோதை யின் வாத்ஸல்யம், அதற்குப் பாத்திரமாகிற க்ருஷ்ணனின் குறும்பு, கருணை முதலான பாவங்கள் ஆகியவற்றையும் அபிநயித்துக் காட்டினால் நாம் அந்த க்ருஷ்ண லோகத்துக்கே போய்விட்ட உணர்ச்சியை உண்டாக்கிவிடலாம். கோபிகா ஸ்திரீகள் மாத்திரமின்றி நாமும் புடைசூழ நமக்கு நடுவிலேயே பகவான் இருக்கிறாற் போன்ற அனுபவத்தை அடைந்து விடலாம். க்ருஷ்ண கர்ணாம்ருதம் நேத்ராம்ருதமாகக் கண்ணுக்கும், ஹ்ருதாயம்ருதமாக உள்ளத்துக்கும் தித்திக்கும்.

நல்லது – கெட்டது இரண்டையும் மனஸில் ஆழப் பதிப் பதற்கு காந்தர்வ வித்யைகளுக்கு சக்தி இருக்கிறது. நாம்தான் புத்திசாலிகளாக இவற்றில் நல்லதை மட்டும் பெறும்படியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆபாஸமாகச் சித்திரம் போடலாம்; சிலை பண்ணி வைக் கலாம். அது மனஸைத் தீவிரமாகக் கலக்கத்தான் செய்யும். இதற்குப் பதில் ஒரு தெய்வ ரூபத்தைச் சித்திரமாகப் போட்டுப் பார்த்தால், ஸாக்ஷாத் அம்பாளுக்கு ஒரு விக்ரஹம் பண்ணிப் பார்த்தால் எவ்வளவு பாராயணம், தியானத்திலும் உண்டா காத பக்தியும் ஆனந்தமும் இதன் தர்சனத்திலேயே பெறலாம்!

ஸௌந்தர்ய லஹரி ச்லோகமிருக்கிறது; தேவாரம், ஆழ்வார் பாசுரம், தாயுமானவர் பாடல் இப்படித் தமிழில் கணக்கு வழக்கில்லாமல் தெய்வ ஸம்பந்தமான அனுபவ வாக்குகள் இருக்கின்றன. இவற்றை வெறுமே படித்தாலே மனஸைத் தொடுகின்றன. ஆனால் பாவமறிந்து, அதற்குப்

பொருத்தமாக ராகம் போட்டு கானம் செய்து விட்டாலோ நம் கல்நெஞ்சுகூடக் கரைந்து போகிறது!

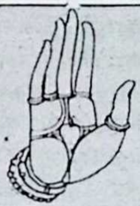

தேவார, திவ்யப் பிரபந்த மரபுகள்

இதனால்தான் தேவாரகர்த்தாக்களான அப்பர், ஸுந்தரர், ஸம்பந்தர் முதலானவர்களே அவற்றைப் பண் என்கிற ராகங்களில் அமைத்து ஈச்வரார்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்கள். இசையே வடிவானவன் என்று ஈச்வரனையே பல விதத்தில் ஸங்கீதத்தில் ஈடுபட்டவனாக வர்ணித்தும் இருக்கிறார்கள். ஒரு பெரிய ட்ரெடிஷன் வேதங்களை ஸ்வரம் மாறாமல் எத்தனையோ யுகங்களாகக் காத்துக் கொடுத்து வந்திருக்கிறது என்றால், தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு பெருமையாக இன்னொரு ட்ரெடிஷனில் ஓதுவாமூர்த்திகள் சுமார் 1,400 வருஷங்களாகத் தேவாரப் பண்களை மூல ரூபத்தில் காப்பாற்றிக் கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். பூஜையிலேயே நீராஜனத்துக்குப் பிறகு ஓர் அங்கமாகப் பிரதேச பாஷைப் பாட்டுக்கள் பாட வேண்டுமென்றிருக்கிறது. அந்தப்படிக் கோயில்கள் தோறும் தேவாரம் ஓதும்படியாக சோழ ராஜாக்கள் மான்யம் கொடுத்து இந்த இசை மரபை வளர்த்து விட்டிருக்கிறார்கள்.

திவ்யப் பிரபந்தங்களும் பண்களில் பாடப்பட்டு வந்தவை தாம்; ஆனால் பிற்பாடு இப்போது சொல்கிற மாதிரி ராகமில்லாமல் ஏதோ ஒரு பிராஸத்தில் சொல்வதாக ஆகிவிட்டது என்று சொல்லி ஆராய்ச்சியாளர்கள் சான்றுகள் காட்டுகிறார்கள். வைஷ்ணவ ஆசார்யர்கள் இந்தப் பிரபந்தங்களைத் தமிழ் வேதம் என்று கொண்டாடினால் மட்டும் போதாது; எப்படி வேதமானது முழுக்கப் பாட்டாக இல்லாமல் இரண்டு மூன்று ஸ்வரங்களில் மட்டுமே ஏறி இறங்குகிறமாதிரி ஓதப்படுகின்றனவோ, கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான் இந்தத் தமிழ் மறையையும் ஓத வேண்டுமென்றே இப்படி

மாற்றி ஏற்பாடு பண்ணியிருப்பார்களோ என்னவோ?

பக்தி உபசாரமாக...

அதெப்படி ஆனாலும் பூஜாபத்ததியிலேயே பகவானுக்குச் செய்கிற அறுபத்துநாலு உபசாரங்களில் ந்ருத்த-கீத-வாத்யங்கள் இவற்றை ஸமர்ப்பிக்கச் சொல்லியிருப்பதாலேயே இவையெல்லாம் தெய்விகமானவை என்று தெரிகிறது. வேத ஸ்வரங்களின் அடிப்படையிலேயே ஸங்கீத ஸப்த ஸ்வரங்களை ஏற்படுத்தியிருப்பதும், மந்த்ர சாஸ்த்ரத்திலுள்ள முத்ரைகளையே பரதநாட்டியத்திலும் வைத்திருப்பதுமே போதும் நம்முடைய காந்தர்வக் கலைகளுக்குள்ள உயர்ந்த தெய்விக ஸ்தானத்தைக் காட்டுவதற்கு.

நம் மனஸ் ரொம்பவும் சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ளதாகையால் தெய்வ ஸம்பந்தமான நூல்களை, ஸ்தோத்ரங்களை நாமே படிக்கும்போதும், சொல்லும்போதுங்கூட மனஸ் கொஞ்ச நாழிக்கு அப்புறம் வேறெங்கேயோ ஓட ஆரம்பிக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சலன மனஸையும் இழுத்து அதிக நாழி தன்னில் தோய்த்து வைத்துக் கொள்ளும் சக்தி கலைகளுக்கு இருக்கிறது. ஓர் அழகான சிற்பம், சித்ரம் என்றால் நீண்ட நாழி அதையே நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படிப் பண்ணுகிறது. 'பால்நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து,' 'குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்', 'பொன்னார் மேனியனே' போன்ற பக்திப் பரவசத்தில் பிறந்த அம்ருதவாக்குகளை நாமாகச் சொல்லும்போது அந்த அம்ருதத்தை அரை நிமிஷம் ஒரு நிமிஷந்தான் ருசி பார்க்க முடிகிறது என்றால் இவற்றையே அத்தன் பாவத்திற்கேற்ப உருக்கமான ரக்தி ராகங்களிலோ, கம்பீரமாயிருக்கிற கன ராகங்களிலோ இழைத்து இழைத்து, பலுக்கிப் பலுக்கிக் கானம் செய்தால் கால்மணி அரைமணிகூட ஒரு விருத்தத்தையே வின்யாஸம் செய்தாலும் அவ்வளவு நேரம் மனம்

அதிலே தோய்ந்திருந்து தெய்வ ஸ்மரணத்தில் விலகாமலிருக்கிறது. அம்ருதத்திலேயே ஒரு தேவஜாதி மாம்பழத்தை ஊறப் போட்டு விட்டால் எப்படி அதை ரொம்ப நாழி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆஸ்வாதம் பண்ணலாமோ அப்படி அம்ருத வாக்கு ஸங்கீதப் பழத்தில் ஊறும்போது ஆகிறது. அதனால், நாம் தப்பாகப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்வதால் கீதமும் நிருத்யமும் சித்த விகாரத்தை உண்டாக்குவதாயிருந்தாலும் வாஸ்தவத்தில் இவை நம்முடைய சலன சித்தத்தை ஈச்வரனிடம் நன்றாக நிறுத்தி, அப்புறம் அந்த லயிப்பில் ஈச்வரன் என்றுகூட ஒன்று தெரியாமல் சித்தமே ஸமாதியில் நிறுத்தப்படுவதற்கு உபயோகமாகிறது. அலைபாயும் சித்தத்தை நிலைபாவ வைக்கக் கலை உதவுகிறது. அதனால் தான் பூஜையின் உபசாரங்களில் இதைச் சேர்த்தார்கள்.

ஜாதி தர்மம்

ஈச்வரனுக்கு நாட்ய உபசாரம் நடக்க வேண்டுமென்பதில் தான் தேவதாஸிகள் என்று ஏற்பட்டது. 'தேவ தாஸி' என்பதற்கு நேர் தமிழ் 'தேவு அடியாள்', ஈச்வரனின் அடிமை என்று அர்த்தம். அவனையே கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டதாகப் பொட்டுக் கட்டிக்கொண்டு அவனுக்கு ந்ருத்யோபசாரம் பண்ண வேண்டியவள். நடைமுறையில் இது வேறு எப்படியோ போய்விட்டது. தேவதாஸி தடுப்புச் சட்டம் என்றே சமீபத்தில் ஸர்க்கார் செய்ய வேண்டியதாகி விட்டது. தேசத்தின் ஒழுக்கத்தைக் காப்பாற்ற இப்படிச் சில கார்யம் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. ஆனாலும் சாஸ்த்ர பூர்வமாக விதித்த ஒரு உபசாரம் ஸ்வாமிக்கு நடப்பதற்கில்லாமல் ஆகி விட்டதே என்றும் இருக்கிறது. தேச ஒழுக்கத்தைக் காப் பாற்றவோ வளர்க்கவோ வேறே செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்ததாகவும் காணோம். 'இழுக்கத்'தைத்தான் தினமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

தேவதாஸி ஒழிப்பு ஒரு பக்கம் பண்ணிக் கொண்டு, இன்னொரு பக்கம் கலை அபிவிருத்தி என்று குல ஸ்திரீகளையெல்லாம் மேடைக்கு ஏற்றி டான்ஸ் பண்ண வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய மனுஷ்யர்கள் வீட்டுப் பெண் குழந்தைகளுக்கு அக்ஷராப்யாஸம் மாதிரி பரத நாட்டிய அப்யாஸமும் ஏற்பட்டு விட்டது. ஸ்திரீ ரூபத்திலே ஒரு ஸதஸிலே மேடை ஏறி, ஆடை அலங்காரங்களோடு நவரஸங்களைக் காட்டி ஆடுகிறதென்றால் அதனால் ஸாதாரண மனுஷ்யர்கள் இருக்கிற ஸ்திதியில்........ நான் சொல்ல வேண்டாம். 'நமக்கு ரூப மிருக்கிறது, ஆடத் தெரிகிறது. ஸபையை வசீகரித்து அப்ளாஸ் வாங்க முடிகிறது' என்றால் அப்புறம் 'ஏன் சினிமாவில் சேர்ந்து இன்னம் ஜாஸ்தி புகழ் வாங்கக் கூடாது?' என்று ஆசை உண்டாகிறது. குல ஸ்திரீகளுக்கு இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் உண்டாகிப் பல பேரோடு நடிப்பது, ஜனரஞ்ஜகம் என்பதற்காக இறங்கிக் கொண்டே போவது என்றெல்லாம் ஆகின்றன. கலையை வளர்க்க வேண்டியதுதான். அதற்காக அதைவிட இந்த தேசப் பெருமைக்கு மூச்சாக இருக்கிற ஸ்திரீ தர்மத்தைப் பலி கொடுக்க வேண்டியதில்லை. இதையெல்லாம் யோசிக்காமல் சமூக சீர்திருத்தம், கலை வளர்ச்சி என்று செய்கிற கார்யங்கள் தேவதாஸிகள் என்று ஒரு ஜாதி மட்டும் தனியாயிருப்பானேன் என்று... ... .. இப்போது எல்லாவற்றையும் 'டெமாக்ரடைஸ்' பண்ணிப் பார்ப்பதாகத்தானே இருக்கிறது? இப்படித்தான் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

எல்லாக் கலைகளையும், தொழில்களையும் ஒழுங்காக வளர்ப்பதற்குத்தான் வர்ணவியவஸ்தை, ஜாதி வியவஸ்தை ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஏதாவது ஒரு ஜாதியில் வியவஸ்தை கெட்டிருந்தாலும் அதைச் சீர்படுத்தி அதற்கான தொழிலை அதனிடமே விட்டு வைப்பதுதான் பொது தர்மம் கெடாமலிருப்பதற்கு வழி. ஒரு ஜாதியில் தப்பு இருக்கிறது என்று ஜாதியை எடுத்து விடுகிறோம் என்றால் அந்தத் தப்பு ஸர்வஜன வியாபகமாக ஆவதில்தான் முடியும். இந்தக் காலத்தில் எதற்கெடுத்தாலும் ஜாதி போக வேண்டுமென்பதே முழக்கமாயிருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் ஸமூஹத்துக்கு அவசியமான ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் என்றே ஒவ்வொரு ஜாதி என்ற ஏற்பாட்டைப்போல பொது ஸமுதாய கார்யம் சீராக நடைபெற ஒரு alternative-ம் இல்லை. தப்பு நடந்தாலும் அதுவும்

ஒரு சின்ன வரம்புக்குள் localise ஆகிவிடும்; அதை ஸரி செய்து விடலாம். ஜாதியில்லை என்று எடுத்தால், கட்டியிலே பிடிக்கிற சீழ் இருந்த இடத்தோடு நிற்கும்படி தடுத்து ஆபரேட் பண்ணாமல் அதைத் தேஹம் பூராவும் ரத்த ஓட்டத்தோடு சேர்த்துவிடப் பண்ணுகிற மாதிரிதான் ஆகிறது.

சாஸ்திரப்படி ஆயுர்வேதத்தை அப்யஸிக்க வேண்டிய வைத்யனுக்கு அம்பஷ்ட ஜாதி என்று பேர். இது எப்படியோ நாவிதனுக்கு சம்பந்தப்பட்ட பேராகப் பின்னாளில் வந்திருக்கிறது. இரண்டு தலைமுறைக்கு முன்கூட நாவிதர்கள் கையில் பட்டுப் போட்டு நாடி பார்த்து மருந்து சொல்லியும் வந்தார்கள். இப்படியே காந்தர்வ வேதத்தை அப்யஸிக்க வேண்டியவர்கள் பரத ஜாதியினர் பரத புத்ரர்கள் என்பவர்கள்.

பரத சாஸ்திரம் எழுதின பரத ரிஷியின் பெயரிலே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜாதி. இதிலே எத்தனையோ தர்ம வியவஸ்தைகள். நாடகத்தில் தம்பதிகளாகவோ பரஸ்பரம் பிரேமை கொண்டவர்களாகவோ இரண்டு பாத்திரங்கள் வருகிறார்களென்றால் அவர்கள் நிஜ வாழ்க்கையிலும் தம்பதியாகவே இருக்க வேண்டும். எவன் வேண்டுமானாலும் எவளோடு வேண்டுமானாலும் நடிக்கலாம் என்ற அநியாயம் கிடையாது. நாடகம் ஆரம்பிக்கும்போது அதை அறிமுகம் பண்ணுபவனும், நடத்தி வைப்பவனுமான ஸூத்ரதாரன் வருவான். இவனுக்கு பெண்டாட்டியாக வருகிற 'நடீ'யைக் கூப்பிடுவான். நிஜ வாழ்க்கையில் இவனுக்கு ஸம்ஸாரமாயிருப்பவள்தான் உடனே டிராமாவிலும் வருவாள். இவனுக்கு அஸிஸ்டெண்ட்டாக 'பாரிபார்ச்வகன்' என்று ஒருவன் வந்தால், அப்போது 'பாரிபார்ச்விகா'வாக அவனுடைய பெண்டாட்டியேதான் வருவாள். நடன், நடி என்ற actor, actress இருவரும் வாஸ்தவத்திலேயே ஸதி – பதிகளாக இருக்க வேண்டுமென்பது நாடக சாஸ்த்ர ரூல்.

ஒரு நாடகத்தில் ச்ருங்கார ரஸம் பிரதானமாக இருந்தாலுங்கூட அதிலே விகாரத்தை உண்டு பண்ணும் சேஷ்டைகளை ஸ்திரீயும் புருஷனும் மேடைமேல் நடித்துக் காட்டக் கூடாது என்பதே விதி. இம்மாதிரி ஸம்பவங்களை கதாநாயகி ஸகியிடம் சொல்வதாகவோ, ஸகி வேறு யாரிடமோ சொல்வ

தாகவோ, அல்லது கதாநாயகனின் தோழனான விதூஷகன், சொல்வதாகவோ வருமே ஒழிய, நடித்துக் காட்டுவதாக வராது.

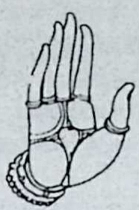
தார்மிகமான இந்த அம்சங்களை எடுத்துக் காட்டி இந்தப் படிதான் இப்போதும், ஸினிமா, ட்ராமாவிலே செய்ய வேண்டுமென்று இளையாத்தங்குடி ஸதஸில் ஒரு தீர்மானம் போட்டோம். ஏதோ என் திருப்திக்குப் போட்டதோடு சரி!

புருஷனே பெண் வேஷமும் போட்டால் தப்பில்லை என்று ஐம்பது அறுபது வருஷத்துக்கு முந்தி நினைத்து அனேகமாக அப்படித்தான் டிராமா நடந்து வந்தது. பிராமண ஜாதியில் பிறந்த பலர் பிரமாதமாகப் பாடி, பேசி ட்ராமாவில் பிராபல்யமாக விளங்கி வந்தார்கள். ஆனால் தர்ம சாஸ்திரத் திலே பெண் வேஷம் போட்ட புருஷன், புருஷன் வேஷம் போட்ட பெண் இரண்டு பேரையும் பார்த்தாலே தோஷம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. வாஸ்தவமாகவே ஸதிபதியாயுள்ள ஆணும் – பெண்ணும் டிராமாவிலே ஜோடியாக வந்தால்தான் அவர்களை ரொம்பவும் ச்ருங்கார சேஷ்டிதமாக நடித்துக் காட்டப் பண்ணுவது பண்புக் குறைவான காரியமென்று கட்டுப் பாட்டில் வைத்திருக்கத் தோன்றும். ஆணே ஆணோடு நடிக்கிறான், அல்லது பெண்ணே பெண்ணோடு நடிக்கிறாள் என்றால் அவர்கள் தொட்டுக் கொள்ளும்படி விட்டால் கூடத் தப்பு ஒன்றுமில்லையே என்று நினைத்து, அப்படி விடத் தோன்றும். இது அவர்களுக்குத் தப்பில்லையானாலும், பார்க்கிற அத்தனை பேருக்கும் மனோவிகாரமுண்டாகத்தானே செய்யும்? இதனால்தான் ஆணே பெண் வேஷம் போடுவது, அல்லது பெண் ஆணாக நடிப்பது இரண்டுக்கும் இடம் கொடுக்கக் கூடாதென்று தர்ம சாஸ்த்ரம் வைத்து விட்டது. அதற்கு ஒரு ஜாதி என்று தொழில்களையெல்லாம் முறை கெட்டுப் போகாதபடி வரம்புக் கட்டிக் காப்பாற்றியிருக்கிறது!

இதன்படி பிராமணனாகப் பிறந்தவன் உள்பட மற்ற எந்த ஜாதியாரும் பாட்டு, நடனம், நடிப்பு முதலியவற்றைத் தொழிலாக நடத்தப்படாது. தன் ஆத்மக்ஷேமத்துக்காக எவன் வேண்டுமானாலும் நாதோபாஸனை, மற்ற கலைகளின் உபாஸனை பண்ணிக் கொள்ளலாம். பக்த ஜனங்களுக்காக நாம கீர்த்தனம் பண்ணலாம். பஞ்சவிருத்தி பஜனை பண்ண லாம். மற்றபடி தொழிலாக வைத்துக் கொண்டு கச்சேரி

பண்ணிப் பணம் வாங்குவது கூடாது. இதை ஜீவனோபாயத் தொழிலாகவே பண்ணி, பணம், பரிசு, பட்டம் எல்லாம் வாங்க அதிகாரமுள்ளவர்கள் பரத ஜாதியினர்தான். நம் சீமையில் மேளக்கார ஜாதி என்று சொல்வார்கள். இப்போது 'இசை வேளாளர்கள்' என்ற வார்த்தை பத்திரிகைகளில் அடிபடுகிறது. அந்த ஜாதிப் பெண்டுகள் கோயில்களில் ஆடினாற் போல, புருஷர்கள் தெய்வ ஸன்னிதானத்தில், உத்ஸவ பவனியில் மேளம் வாசிப்பது முக்யமாய் கருதப் பட்டது. ஸதிர் கோஷ்டிக்கே சின்ன மேளம் என்றுதான் பேர். நாயனம், தவில், ஒத்து, ஜால்ரா கொண்ட கோஷ்டி பெரிய மேளம் என்றும், நாட்யம் பண்ணுபவர்கள், நட்டுவனார், பாட்டுப் பாடுகிறவர், பக்க வாத்தியம் வாசிப்பவர்கள் ஆகியோரைக் கொண்ட ஸதிர் கோஷ்டி சின்ன மேளம் என்றும் சொல்லப்பட்டு வந்தன. இப்படிக் குறிப்பாக இரண்டு மேளத்தில் அந்தக் குறிப்பிட்ட ஜாதி அடங்கி விட்டதால்தான் போலிருக்கிறது, பிராமணன் வாய்ப்பாட்டு, வாத்யங்கள் முதலிய எல்லாம் கற்றுக் கொண்டு தொழில் செய்தாலும், இது தவிர ராஜாங்கம், கம்பெனி, மிலிடரி என்று ஒரு வேலை பாக்கியில்லாமல் எல்லாவற்றுக்கும் போனாலும் மேளம், நாயனம் மட்டும் வாசிப்பதென்று போகவில்லை போலிருக் கிறது! எனக்கே இவன் எப்படி இது ஒன்றை மட்டும் விட்டு வைத்திருக்கிறான் என்று புரியாமல்தானிருந்தது. இப்போது பேசிக் கொண்டு போகிறபோதுதான் இப்படி ஒரு காரணம் இருக்குமோ என்று தோன்றுகிறது.

வாழ்க்கைத் தொழிலாக இன்னார் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று வைத்தது ஸமூஹத்தில் போட்டா போட்டியில்லாம லிருப்பதற்காகத்தான். அதனால் ஒன்று தாழ்ந்தது என்று ஆகிவிடாது. வயிற்று ஸம்பந்தமான 'தொழில்' என்பதோடு சேர்க்காமல் ஆத்ம ஸம்பந்தமாகப் பார்த்தால் கீத, வாத்ய, நிருத்யங்களுக்கு ரொம்ப உயர்ந்த ஸ்தானமுண்டு!

நாத மஹிமை

பரமேச்வரனையேதான் ஸங்கீதத்துக்கு மூலமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. மௌன தக்ஷிணாமூர்த்தி மாதிரியே வீணாதர தக்ஷிணாமூர்த்தி என்று உண்டு; விக்ரஹங்களில் பார்த்திருக்கலாம். 'நாததநும் அநிசம் சங்கரம்' என்று தியாக ராஜ ஸ்வாமிகள் செய்திருக்கிற க்ருதியில் பரமேச்வரனுக்கு நாதமே சரீரம் என்கிறார். 'தனு' என்றால் சரீரம், இதிலே ஈச்வரனின் ஸத்யோஜாதம் முதலான ஐந்து முகங்களிலிருந்தே ஸப்த ஸ்வரங்களும் வந்திருக்கின்றன என்று சரணத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.★ ஐந்து முகத்திலிருந்து ஏழு ஸ்வரமென் றால் எப்படி என்று புரியாமலிருந்தது. வாஸுதேவாச்சார், (காரைக்குடி) ஸாம்ப சிவய்யர், மஹாராஜபுரம், செம்மங்குடி முதலிய இத்தனை பேரையும் விசாரித்துப் பார்த்தேன். முதலில் அவர்களுக்கும் புரியாமல்தானிருந்தது. அப்புறம் ஸங்கீத சாஸ்திரங்களைப் புரட்டிப் பார்த்ததில், ஷட்ஜமும் பஞ்சமும் ('ஸ'வும் 'ப'வும்) பிரக்ருதி ஸ்வரங்கள் என்பதாக ஈச்வரனைப் போலவே ஸ்வயம்புவாக இருப்பவை என்றும், விக்ருதி என்ற செயற்கை ஸ்வரங்களான மற்ற ஐந்துமே பரமேச்வரனின் ஐந்து முகங்களில் ஒவ்வொன்றிலிருந்து ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றின என்றும் அர்த்தம் த்வனிக்கும் படிப் பிரமாணங்கள் அகப்பட்டன.

விக்ருதிகளான ரி, க, ம, த நி-களில் ஒவ்வொரு ஸ்வரத்தி லும் இரண்டு தினுஸு இருக்க ப்ரக்ருதியான ஸ, ப-வில் ஒவ் வொன்றேதான் இருக்கிறது.

ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்யமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்பனவற்றின் முதல் எழுத்துகளை

★ ஸத்யோஜாதாதி பஞ்சவக்த்ரஜ ஸரிகமபதநீ வரஸப்தஸ்வர.

வைத்தே ஸ-ரி-க-ம-ப-த-நி என்பது. ஏழு ஜந்துக்கள் இயற்கையாகப் போடும் சத்தத்தை வைத்தே இந்த ஏழு ஸ்வரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஷட்ஜம் என்பது மயிலின் நாதம். இந்த 'ஸ'வுக்கு அடுத்த 'ரி'யாக வருவது ரிஷபத்தின் கர்ஜனை. 'க'-ஆடு போடும் சத்தம். 'ம்'-க்ரௌஞ்ச பக்ஷியின் கூவல். 'ப'-குயிலின் ஒலி. 'த'-குதிரைக் கனைப்பு. 'நி'-யானையின் பிளிறல்.

சீக்ஷா சாஸ்த்ரத்தில் மூச்சு எந்தெந்த அவயவங்களில்பட்டு வேத அக்ஷரங்கள் உண்டாக வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது போலவே, ஸங்கீத சாஸ்த்ரங்களில் ஒவ்வொரு ஸ்வரமும் அடி வயிற்றிலிருந்து உச்சந்தலைவரை எப்படியெப்படி ச்வாஸ சலனத்தால் உண்டாக வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி ஆறு அவயவங்கள் ஸம்பந்தத்தில் பிறப்பதே 'ஷட்-ஜம்'. நாபி, ஹ்ருதயம், கண்டம், ரஸனம் (நாக்கு), நாஸி ஆகிய ஐந்திலே ஸப்த ஸ்வரத்தின் ஸுந்தர தேவதைகள் பிரகாசிப்பதாக தியாகையர் 'சோபில்லு' க்ருதியில் சொல்கிறார்.

நாதோபாஸனை என்பது ஒரு பெரிய மந்த்ர சாஸ்த்ர, யோக சாஸ்த்ர. ஸாதனை. ஸ்வச்சமான நாதோபாஸனை என்பது ஓம்கார உபாஸனையேயாதலால் இது பரம வேதாந்த ஸாதனையுந்தான். நாதம், பிந்து, கலை, என்று மூன்று பெரிய தத்வங்கள், 'நாத விந்து கலாதீ நமோ நம' என்று திருப்புகழ் பாடுகிறோம். அந்தப் பெரிய விஷயங்களுக்கு நாம் இப்போது போக வேண்டாம். இதிலே நாதம் சிவ ஸ்வரூபம், பிந்து சக்தி ஸ்வரூபம், சப்தத்துக்கு மூலம் நாதம், ரூபங்களுக்கு மூலம் பிந்து – அதாவது ஒலி, ஒளி என்பதில் ஒலிக்கு மூலம் நாதம், ஒளிக்கு மூலம் பிந்து என்ற அளவுக்குத் தெரிந்து கொண்டால் போதும். முடிவில் ரூபங்களும் சப்தங்களிலிருந்து உண்டாகிறவைதான்★. நாதம், சப்தம் என்கிறவற்றுக்கிடையே வித்யாஸமுண்டு. சப்தம் என்பது வெளியிலே வருகிற ஒலிகள்; அவற்றிலே பல உண்டு. நாதம் என்பது எந்த சப்தமானாலும் அதற்கு ஆதாரமாயிருப்பது; அதுவே சப்தம் ஒடுங்குகிற போதும் சேர்கிற ஸ்தானம்.

★அருள் உரை 21, 22-வது புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள 'வேதம்' என்ற கட்டுரையில் 'ஒலியும் படைப்பும்' என்ற உட்பிரிவைப் பார்க்கவும்.

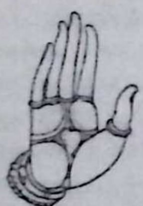
வியாகரண சாஸ்த்ரத்தில் சப்தத்தையே ப்ரம்மமாக நிலை நாட்டியிருக்கிறது. இதற்கு சப்த ப்ரம்மவாதம் என்று பேர். பாஷை இலக்கணத்தைச் சொல்லும்போது இப்படி வையாகரணிகள் (வியாகரண சாஸ்திரக்காரர்கள்) அதைப் பிரம்ம ஸ்வரூபமாகச் சொல்லியிருப்பதையே இன்னொரு விதத்தில் ஸங்கீத சாஸ்திரக்காரர்களும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். ஸங்கீதத்திலே நாதப்பிரம்ம உபாஸனை, நாதோபாஸனை என்கிற இடத்திலும் நாதம் என்பது வெறும் ஆதார சப்தம் மட்டுமில்லை. பாடுகிறவன் ஒரு ஸ்வர ஸ்தானத்தை 'ச்ருதியோடு' சுத்தமாகத் தீர்க்கமாகப் பிடித்து அது பூர்ணமாக ஓங்கி முடிந்து விழுந்து லயிக்கிற இடத்தில் – இதை மூர்ச்சனை என்பார்கள் – அது ச்ருதியோடு கவ்வி அத்வைதமாகக் கரைந்து, நிறைந்து போகிறதே அதைத்தான் நாதம் என்பது. இந்த இடத்திலே பாடுகிறவனும் அதோடு கரைந்து நிறைந்து விடுவான். அவன் மட்டுமில்லை. கேட்கிற ஸஹ்ருதயர்களானவர்களும் அப்படியே சொக்கித் தன்னை மறந்து அந்த நாதத்தில் ஐக்யமாயிருப்பார்கள்.

இதிலே பெறுகிற ஆனந்தந்தான் ஆத்மானந்தம், பிரமானந்தம் என்று மத சாஸ்திரங்களின் உச்ச லக்ஷ்யமாய் சொல்லியிருப்பது. நாதம் பிரம்மத்துக்குக் கொண்டு போகிறது. சப்தம் நாதத்துக்குக் கொண்டு போகிறதென்றால் இதில் ஒன்றின் தன்மை இன்னொன்றுக்கு இல்லாவிட்டால் எப்படி முடியும்? அதனால்தான் சப்தமே பிரம்மம் என்று சொல்வதாக சாஸ்த்ரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சப்த பிரம்ம வாதத்தில் சப்தம் நித்யமானது, பூர்ணமானது என்று இரண்டு லக்ஷணங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. Time என்கிற காலத்துக்குக் கட்டுப் படாமல் இருப்பதுதான் 'நித்யம்'. Space என்னும் இடக் கட்டுப் பாடு இல்லாமல் எங்கும் பரவியிருப்பதுதான் 'பூர்ணம்'. இப்படி எக்காலத்திலும், எவ்விடத்திலுமாக நிறைந்திருப்பது சப்தம் என்று நம் பூர்விகர்கள் சொன்னதை இப்போதுதான் ஸயன்ஸ் நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறது. பதினாயிரம் மைலுக்கு அந்தண்டை பாடுவதை இங்கே நாம் ரேடியோவில் கேட்கிறோமென்பதால், சப்தம் Space-ல் எங்கும் வியாபகமாயிருப்பது Prove ஆகிறது. இதோ இப்போது நான் பேசுவதை ஒருத்தர் டேப்-ரிக்கார்ட் பண்ணுகிறார்; க்ராமஃபோன் என்று ரிகார்ட் பண்ணுகிறார்கள். எத்தனையோ வருஷத்துக்கு

அப்புறம் இந்த ரிகார்ட்களைப் போட்டாலும் சப்தங்கள் மாறாமலே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. என்ன Prove ஆகிறது? சப்தம் காலத்தால் நசிக்காமல் நித்யமாய் இருக்கிறது என்று நிரூபணமாய் விடுகிறதோல்லியோ?

பூர்விகர்களின் அதீந்த்ரிய சக்தியும் போய், நவீன ஸயன்ஸும் வராத காலத்திலே, 'சப்தம் நித்யமானது' பூர்ண மானது, என்றால் 'இதென்ன பேத்தல்? நாம் எழுப்புகிற ஒலி இதோடு தீர்ந்து போனதுதான். இதெப்படி நித்யம்? மிஞ்சினால் அது நூறு, இருநூறு கஜம் போகட்டும். பெரிய இடி இடித்தால்கூட நாலைந்து மைலுக்கு மேல் ஓசை போகிற தில்லை. இதைப் பூர்ணம் என்றால் எப்படி?' என்றுதான் தோன்றியிருக்கும் இப்போது ஸயன்ஸ் வந்து நம் சாஸ்திர அபிப்ராயத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கிறது!

Time-space conceptகளுக்கு அதீதமாக இப்படி நித்யமாயும் பூர்ணமாயும் இருப்பதுதான் விபுத்வம்.

அகண்ட சப்தமும், கண்ட சப்தமும்

ஆதியாய், அனாதியாய், ஸர்வ வியாபகமாய் இருந்து வருவது சப்தமே. நம்முடைய காது என்கிற இந்த்ரியத்தின் குறைபாட்டால்தான் நமக்கு அது புரியாமலிருப்பது அதீந்த்ரிய சக்தி உள்ளவர்களுக்கு அகண்ட ஆகாசம் பூராவும் வியாபித்துள்ள சப்தம் அனுபவ ஸித்தியாகும். இப்போது நமக்குள்ள காதுக்குக் கேட்டாலே சப்தமிருப்பதாகவும், கேட்காவிட்டால் சப்தமில்லை என்றும் நாம் நினைக்கிறோம். நம் பார்வை, நம் கேள்வி இவற்றால்தான் அகண்டமாயுள்ள விஷயங்கள் கண்டிதமாக, குறுக்கப்பட்டதாக, ஆவது. நம் பார்வையை வைத்துத்தான் ஸூர்யன் உதயமானான், அஸ்தமித்தான் என்று சொல்வதுகூட. வாஸ்தவத்தில் ஸூர்யன்

இருக்கிறபடியேதான் இருக்கிறான். பூமி அவனைச் சுற்றி வருவதால் நம் த்ருஷ்டியில்தான் உதயாஸ்தமனங்கள் ஏற்படுவது. இந்தப் பந்தலில் ஒரு த்வாரத்தின் வழியாக ஸூர்ய வெளிச்சம் வந்தால்தான் அது நமக்கு எடுப்பாகத் தெரிகிறது. பந்தலுக்கு வெளியிலே இந்த சின்ன beam (ஒளிக்கற்றை) தானே விஸ்தாரமாகப் பிரகாசிக்கிறது? அங்கே நமக்கு இத்தனை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவதில்லையே! அப்படித்தான் அகண்ட சப்தம் நமக்குப் பிடிபடுவதில்லை; அதைக் கண்டம் பண்ணினால் பிடிபடுகிறது.

இன்னொன்றுகூட, பந்தலிலே த்வாரம் வட்டமாயிருந்தால் உள்ளே விழுகிற வெளிச்சமும் வட்டமாயிருக்கிறது. த்வாரம் சதுரமாய், முக்கோணமாய் இருந்தால் வெளிச்சமும் அந்த வடிவங்களையே எடுத்துக்கொள்கிறது. இதனால் ஒரு குழந்தை என்ன நினைக்குமென்றால், ஒளி என்பதே வட்டமாயோ, சதுரமாயோ, முக்கோணமாயோதானிருக்கிறது என்று நினைக்கும். வாஸ்தவத்தில் ஒளிக்கு ஏது ரூபம்? ரூபம் என்றால் space-ல் கட்டுப்படுவது. ஒலியும் ஒளி மாதிரி இந்தக் கட்டுப்பாட்டைத் தாண்டிப் பூர்ணமாயிருப்பது.

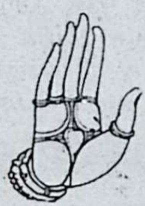
த்வாரத்தின் வழியே 45 டிகிரியில் ஸூர்ய வெளிச்சமும் வருகிறதென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள் – அப்போது நாமும் அந்த டிகிரியில் பார்வையைச் சாய்த்துப் பார்த்தால்தான் ஓட்டை வழியாக ஸூர்யனைப் பார்க்க முடியும். வேறே டிகிரிகளில் பார்த்தால் ஸூர்யன் தெரியாது; நீல ஆகாசம் தான் தெரியும். ஆனால் அப்போது நம் பார்வை யெல்லையிலுள்ள ஆகாசப் பகுதியில் ஒரு கழுகு பறந்தால் அப்போது அதன்மேல் ஸூர்ய வெளிச்சம் தடுக்கப்பட்டு பிரதிபலிப்பதைப் பார்த்து, 'ஒஹோ, அங்கே ஒளி பரவியிருக்கிறது' என்று புரிந்துகொள்வோம். அதாவது அகண்டமாயிருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நமக்கு அது புரிகிற மாதிரி குறுக்கித் தரவும் இன்னொரு உபகரணம் (agency) தேவைப் படுகிறது. உதாரணமாக, ரொம்பவும் புழுங்குகிறது என்று நாம் சொல்லும்போதுகூட நம்மைச் சுற்றி அகண்டமான வாயு இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் விசிறி என்கிற ஒரு உபகரணத்தை, (ஏஜென்ஸியை)க் கொண்டு அதைக் குறுக்கிக் கண்டமாக்கினால்தான் காற்று இருப்பது நமக்கு அனுபவத்தில்

தெரிகிறது. இப்படி அகண்ட ஒளியில் அல்லது காற்றில் கழுகு, விசிறிபோல் ஏதோ ஓர் 'ஆப்ஜெக்ட்' குறுக்கிட்டு அதைத் துண்டித்தே நமக்குப் புரிய வைப்பதற்கு 'அபிகாதம்' என்று பெயர். 'அபிகாதம்' என்றால் அடிப்பது. அகண்டத்தை disturb பண்ணி நாம் புரிந்து கொள்ள வைப்பது அபிகாதம்!

சப்தமும் இப்படியேதான், அதன் அகண்ட ஸ்வரூபம் நமக்குப் புரிவதில்லை. கையை ஒன்றோடொன்று அடித்து 'அபிகாதம்' பண்ணினால் அப்போது நமக்கு சப்தம் கேட்கிறது. இப்படியே நம் தொண்டையிலுள்ள உறுப்புகள் பல தினுசாக அசைந்து காற்றை அடிக்கிறபோது அகண்டக் காற்று கண்டமான சின்ன அலைகளாகி நாம் போடுகிற எல்லா சப்தங்களாகவும் வெளிப்படுகிறது. அகண்ட ரூபத்தில் சாந்த ஸமுத்ரமாக அடங்கியிருக்கிற நித்யமான சப்தத்தில் நம்முடைய தொண்டைக்குள் உள்ள உறுப்புகளாலும், நாக்கு, பல், உதடு ஆகியவற்றாலும் 'அபிகாதம்' உண்டாக்கிப் பலவித ஒலிகளை ஏற்படுத்துவது ஸமுத்ரத்திலே பல குமிழ்களை உண்டாக்குகிற மாதிரியாகும். இதற்கு 'ஸ்போடம்' என்று பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸ்போடம்' என்பதற்குள்ள பல அர்த்தங்களில் ஒன்று கொப்புளம் உண்டாக்குவது. சாந்த சப்த ஸமுத்ரத்தில் பலவித ஒலிக் குமிழ்களை உண்டு பண்ணுவதால் இது ஸ்போடம்.

அபிகாதத்தால் உண்டாகிற சப்தத்துக்கு 'ஆஹத சப்தம்' என்று பெயர். 'ஆஹத' என்றாலும் அடிக்கப்பட்ட என்றே அர்த்தம். இங்கே அடிப்பது, அடிக்கப்படுவது என்று இரண்டு இருந்தாக வேண்டும். அகண்ட சப்தமென்பது இப்படியில்லாமல், தன்னை அடித்து எழுப்ப இன்னொன்று இல்லாமலிருந்தால்தான் 'அகண்டம்' 'பூர்ணம்' என்ற லக்ஷணங்களுக்குப் பொருந்தியதாக இருக்க முடியும். இப்படி, அடித்து எழுப்பாமல், தன்னில் தானேயாய் உண்டாகி இருக்கிற அகண்ட சப்தம் வெளி ஆகாசத்தில் இருப்பது போலவே ஜீவனின் ஹ்ருதயாகாசத்திலும் இருக்கிறது. இங்கே நிலவுகிற பிரணவ சப்தத்தை 'அனாஹத த்வனி', 'அதாவது அடிக்காமலே உண்டாகிற ஒலி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. பேச்சு வாய்ப் பாட்டு, வாத்ய ஸங்கீதம் என்று எதுவானாலும் நாம் ஆஹதமாக ஸ்போடத்தின் மூலமே சப்தம் உண்டாக்குகிறோம்.

க,ங,ச,ஞ என்கிற மாதிரி அக்ஷரங்களாக இருக்கிற பல சப்தங்கள் உண்டாக்குவது ஒருவித ஸ்போடம். ஸப்த ஸ்வரங்கள் என்னும் சப்தங்களை உண்டு பண்ணுவது இன்னொரு வித ஸ்போடம். நாம் பேசும்போது ஸப்த ஸ்வரங்களோடு சேர்க்காமலே க,ங,ச,ஞ முதலிய அக்ஷரங்களை உண்டாக்குகிறோம். ஒரு கீர்த்தனத்தைப் பாடும்போது ஸ்வரங்களோடு சேர்த்து க,ங,ச,ஞ முதலான அக்ஷர ஒலிகளையும் உண்டு பண்ணுகிறோம். வீணை, ஃப்ளூட், பிடில், நாயனம் முதலிய வாத்யங்களில் அக்ஷர சப்தமில்லாமல் ஸ்வர ஸ்தானத்தில் வெவ்வேறு ஒலிகளை மாத்திரம் உண்டாக்குகிறோம். அக்ஷர சப்தங்கள் கொண்ட பேச்சு மனுஷ்ய வர்க்கம் ஒன்றுக்கே உரித்தானது!

ஒலி விஞ்ஞானத்தில் பூர்விகரின் ஞானம்

மேலே சொன்ன வாத்யங்களையும் இன்னும் தாள வாத்யங்களான ம்ருதங்கம், கஞ்ஜிரா, கடம், தவில், ஜால்ரா போன்றவற்றையும் எப்படிப் பண்ணுவதென்று ஸங்கீத சாஸ்த்ர புஸ்தகங்கள் விவரமாகச் சொல்கின்றன. இதற்கு என்ன அர்த்தம்? அதைப் பண்ணினவர்களுக்கு எப்படியெப்படி அபிகாதங்கள், ஸ்போடங்கள் உண்டாகின்றன என்ற ஸயன்ஸ் நுணுக்கம் நன்றாகத் தெரியுமென்று அர்த்தம். வீணைத் தந்திகளின் நீளம் அல்லது பருமன், அதிலே உள்ள மொட்டுக்களுக்கிடையே இருக்க வேண்டிய தூரம், ஒரு நாயனம் அல்லது புல்லாங்குழலின் துவாரங்கள் இருக்க வேண்டிய பரிமாணம், துவாரங்களுக்கு நடுப்பற (நடுவில்) இருக்க வேண்டிய தூரம் முதலியன 'ஸயன்டிஃபிக்'காக இல்லாவிட்டால் அதில் ஸங்கீதத்துக்கான ஸ்வரங்கள் உண்டாக முடியாது. தாள வாத்யங்களில் ஸ்வர பேதங்களை காட்டும் சப்தமுமில்லை; க,ங,ஞ,ச மாதிரி சப்தமுமில்லை; ஆனால் லய வித்யாஸங்களைப் பரிமளிக்கக் காட்டுகிறதாகச் சில விதமான ஸங்கீதாம்சமுள்ள (musical value

உள்ள) சப்தங்கள் அவற்றில் எழுப்பப்படுகின்றன. ஒரு மிருதங்கம் என்றால் அதில் வலது பக்கத்தில் ஒருவிதமான ஒலி இடது பக்கம் வேறு ஒரு விதமானது. அதற்கு எப்படி யெப்படித் தோல்கள் - இருக்க வேண்டும் மருந்து இருக்க வேண்டும், என்றெல்லாம் ரூல்கள் இருக்கின்றன.

மிருதங்கத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் மொத்தமான வாத்யத்துக்கும் எவ்வளவு நீள அகலங்கள் இருக்க வேண்டுமென்றும் திட்டமான கணக்கு இருக்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொரு வாத்யத்துக்கும் இருக்கிறது. நாயனத்தில் இப்போதெல்லாம் ரொம்பவும் வழக்கத்திலிருப்பது இரண்டடிக்கு மேலே நீளமாக இருக்கிறதல்லவா? இதற்கு 'பாரி' நாயனம் என்று பெயர். இன்னொரு தினுஸூம் உண்டு. அது சுமார் ஒரு முழத்துக்கு உட்பட்ட நீளமுள்ளதாகவே இருக்கும். அதற்கு 'திமிரி' நாயனமென்று பெயர். அதிலே ச்ருதி தூக்கலாக இருக்கும். நம் மடத்திலே வாசிப்பது திமிரிதான். 'திமிரி'க்கும் 'பாரி'க்கும் நடுப்பட்டதாக ஒரு தினுசும் (இடைபாரி என்று) உண்டு. இந்தப் பரிமாண நுணுக்கமெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்து ஸங்கீத நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறது.

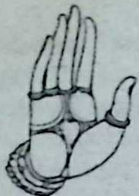
எந்தெந்த வாத்யத்துக்கு என்னென்ன மரம், என்னென்ன தோல், என்னென்ன தந்தி என்றெல்லாம் வரையறை இருக்கிறது. அப்போதுதான் அததற்குரிய ஸூநாதம் உண்டாகும். வீணை, தம்புரா போன்ற வாத்யங்களில் குடமும், (தண்டி என்னும்) மற்ற பாகமும் ஒரே தாய் மரத்திலிருந்து எடுத்துச் செய்ததாயிருக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் அப்போதுதான் வாத்யம் முழுவதன் மர மெடீரியலும் ஒரே வயசுள்ளதாயிருந்து ஒரே சீரான நாதத்தை உண்டாக்கும் என்பது போல வெகு ஸூக்ஷ்மமான விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. யாழைப் பற்றி இத்தனை விவரம் தானென்றில்லாமல் பழந்தமிழ் நூல்களில் இருக்கிறது. அந்த யாழிலும் அடக்க முடியாத ஸங்கீத அம்சங்களைக் கொண்ட 'யாழ்மூரிப் பதிகம்' என்பதைத் திருஞான சம்பந்தர் பாடியிருக்கிறார். அவருக்கு அத்தனை சங்கீத சாஸ்திர ஞானமிருந்திருக்கிறது. ஆசாரியாளுக்கு எத்தனை ஆழமான ஸங்கீத ஞானமிருந்தது என்பது 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யிலுள்ள 'கலேரேகாஸ்–திஸ்ரோ' என்ற

ச்லோகத்திலிருந்து தெரிகிறது.★.

அக்ஷரங்களோடு சேராத சப்த ஸ்போடங்கள் அவற்றை உண்டாக்கக் கூடிய அபிகாதங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய பூரா அறிவும் இருந்தே ஸங்கீத சாஸ்த்ரக்காரர்கள் இந்த வாத்யங்களைப் பண்ணுகிற முறைகளைத் தந்திருக்கிறார்கள். நாம் பேசும்போது அக்ஷரங்களோடு சேர்ந்த ஸ்போடங்களுக்குரிய அபிகாதங்களை இயற்கையாகவே (நாச்சுரலாக) அதன் டெக்னிக் என்ன என்று தெரியாமல் unconscious ஆக நம் தொண்டை, வாய் முதலானவற்றில் உண்டு பண்ணி விடுகிறோம். ஆனாலும் மந்த்ரங்களைச் சொல்லும்போது பரிபூர்ண அக்ஷரசுத்தமிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் கண்டம்போல் தோன்றினாலும் இந்த மந்திரங்கள் அகண்ட ஆகாச சப்தத்திலிருந்தே ரிஷிகளின் திவ்ய ச்ரோத்ரத்தில் கேட்கப்பட்டு அவர்களால் நமக்குத் தரப்பட்டிருப்பவையாகும். அவற்றை உள்ளபடி perfect-ஆக உச்சரித்தால்தான் அந்த அகண்ட சக்தியின் பலனை. அடைய முடியும். இப்படிச் சுத்தமாக அக்ஷரங்களை வரையறுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக இதைப் பற்றிய டெக்னிக்கை ரொம்பவும் ஸயன்டிஃபிக்காகச் சொல்வதற்காகவே வேதத்தின் அங்கங்களில் ஒன்றான சிக்ஷா சாஸ்த்ரம் என்பது ஏற்பட்டிருக்கிறது×. அந்த சாஸ்த்ரம் அடிவயிற்றிலிருந்து ஆரம்பித்து இன்னின்ன மாதிரிக் காற்றுப் புரளும்படிப் பண்ணி, அது இன்னின்ன இடத்திலே பட்டு வாய்வழியாக இப்படியிப்படி வர வேண்டும் என்று அக்ஷரங்களை அப்பழுக்கில்லாமல் அக்யூரேட்டாக நிர்ணயம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆக வைதிக மதத்தின் ஆதாரமான பதினெட்டு வித்யா ஸ்தானங்களில் வேதாங்கமான சிக்ஷா சாஸ்த்ரம் அக்ஷர சப்தங்களையும், உபவேதமான காந்தர்வ சாஸ்த்ரம் அக்ஷரம் கலக்காத ஸங்கீத ஸ்வரங்களையும் பற்றிய லக்ஷணங்களைத் தெரிவிக்கின்றன.

★ அருள் உரை 8-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஸங்கீத லட்சியம் சாந்தமே என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

×அருள் உரை 26-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சிக்ஷை: மூச்சு அவயவம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

புலன் வழியே புலனுக்கு அப்பால்

மந்த்ர சப்தங்களுக்கு எப்படிக் கண்டமாயிருந்து கொண்டே அகண்டத்தில் சேர்க்கிற சக்தியிருக்கிறதோ, அப்படியே ஸங்கீத சப்தங்களுக்கும் (சக்தி) இருக்கிறது. ஸ்வரஸ்தானம் ஒன்றை தீர்க்கமாக (கார்வையாக) ச்ருதி சேர நீட்டியோ, அல்லது கமகமாக நன்றாக இழைத்தோ மூர்ச்சனையின் உச்ச நிலையை ஸ்வச்சமாகத் தொட்டு விடுகிறபோது கண்டமே அகண்டானுபவத்தில் சேர்ந்து விடுகிறது.

இந்த அகண்டானுபவம்தான் அத்தனை வேத, வேதாந்த, யோக, மந்திர, தந்திர, சாஸ்திரங்களுக்கும் லக்ஷ்யமாயிருப்பது. இதை ஸாதித்துத் தரும் ஸ்தானத்தில்தான் ஓசையை, ஒலியை நாதப் பிரம்மம், சப்தப் பிரம்மம் என்று ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகச் சொல்வது. அதை goal-ஆகக் கருதி அதாவது காது என்ற இந்திரியத்தின் மூலம் மனஸின் இந்திரிய ஸுகத்துக்காக இன்றி, ஆத்ம ஸௌக்யத்தை goal- ஆகக் கருதி ஸங்கீத அப்யாஸம் பண்ணும்போது அது 'நாதோபாஸனை' 'நாத யோகம்' என்ற உசந்த பெயரைப் பெறுகிறது!

அடுத்த இதழில்...

வைதிக மத அம்சங்கள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

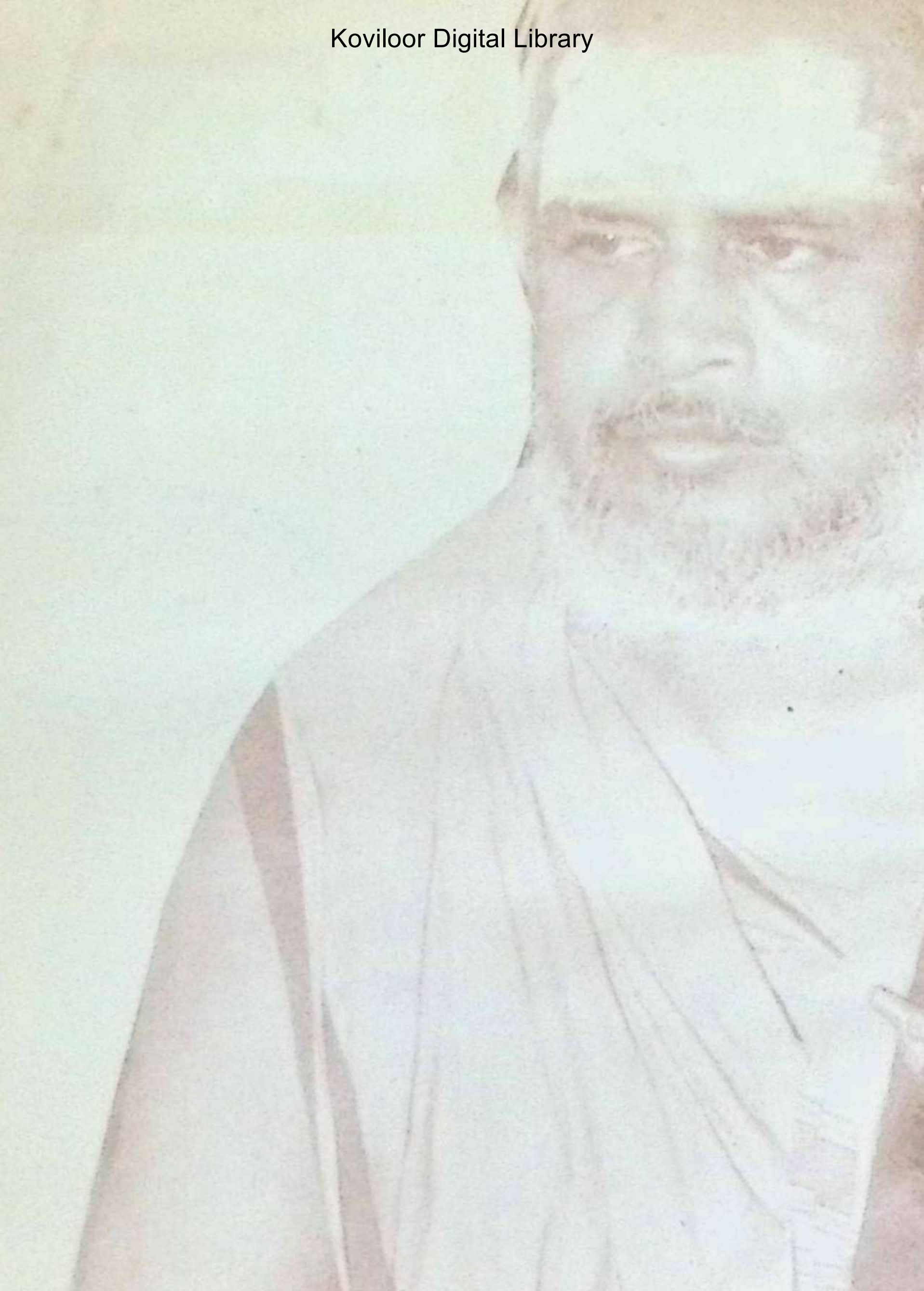

ஸ்ரீ மேரு - திருவிடைமருதூர்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

56

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

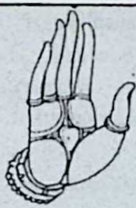
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வைதிக மத அம்சங்கள்!

புலன் வழியே புலனுக்கு அப்பால்

அர்த்தத்தோடு, அக்ஷரத்தோடு கலந்து மனமுருகிப் பாடும் போது பாடுகிறவர்களுக்கும் கேட்கிற ஸதஸ் முழுவதற்கும் பரமாத்மாவிடம் தோய்ந்து நிற்கிற பெரியதான இன்பம் கிட்டுகிறது. ஜபம், தபம், அஷ்டாங்கயோகம், தியானம் முதலானவை இந்த்ரிய ஸம்பந்தமில்லாதவையாகவும் ஸுலபத்தில் அப்யஸிக்க முடியாதவையாகவும் இருப்பவை. ஆனால் அவற்றின் பலனான அதே ஈச்வரானுபவம் இந்த்ரியத்துக்கு ஸௌக்கியமளிப்பதாகவும், ஸுலப ஸாதகமாகவும் உள்ள ஸங்கீதத்தால் கிடைத்துவிடுகிறது.

இந்த்ரிய விஷயங்கள் போல இருப்பவற்றாலேயே இந்த்ரியத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஆத்மானந்தத்தை, ஈச்வர ஸாக்ஷாத்காரத்தை ஏற்படுத்தித் தருவது நம் மதத்தின் ஒரு சிறப்பு அம்சம். பூஜையில் செய்கிற பஞ்சோபசாரம் என்கிற கந்த, புஷ்ப, தூப, தீப, நைவேத்யங்கள் பஞ்சேந்திரிய ஸௌக்யத்தைத் தரக்கூடியவைகளால் ஆனதுதான். உபநிஷத்துகளிலே பரமாத்மாவை ஓம்கார ஸ்வரூபமாக, ரஸ ஸ்வரூபமாக, ஜ்யோதி ஸ்வரூபமாகவெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறது. ஓம்காரம் கேட்கிற இந்த்ரியத்துக்கானது; ரஸம் ருசி பார்க்கிற இந்த்ரியத்துக்கானது; ஜ்யோதிஸ் பார்க்கிற இந்த்ரியத்துக்கானது. இந்த்ரிய ஸௌக்யங்களைச் சிற்றின்பம் என்கிறோமானாலும் பரமாத்ம ஸம்பந்தத்தோடு அனுபவிக்கும்போது இவையே பேரின்பம் தருகின்றன என்பதை உபநிஷத்துகள்

பரமாத்மாவையே இன்பவடிவமாக, ஆனந்த ஸ்வரூபமாகச் சொல்லும்போது நிலைநாட்டி விடுகின்றன.

இந்த்ரிய நுகர்ச்சி வஸ்துக்களாகத் தோன்றுகிறவைகளிலும் ஈச்வர ஸான்னித்யமிருப்பதை பகவானும் விபூதி யோகத்தில் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். ஈச்வரன் இல்லாத இடமில்லை என்றால், இவற்றிலும் அவனுடைய ஸான்னித்யம் இருந்து தானே ஆகவேண்டும்? பகவான் தன் விபூதிகளைச் சொல்லும் போது, 'ஜ்யோதிஸ்களில் நான் ஸூர்யன்' என்னும்போது ஒளியாக இருப்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறார்; இங்கே உஷ்ணமும் அவர்தானென்றாகிறது. அவரே 'மாஸத்தில் நான் மார்கழி' என்கிறபோது பனியாகவும் குளிராகவும் இருக்கிறார். தான் ரிதுக்களுக்குள் இயற்கை இன்பம், இந்த்ரிய ஸௌக்யம் முழுவதும் தரும் வஸந்தமாக இருப்பதாகச் சொல்கிறார். இங்கே 'வஸந்தம்' என்பதற்கு 'குஸுமாகர' என்ற பெயரைப் பகவான் சொல்கிறார். அதாவது 'புஷ்பித்துக் குலுங்கச் செய்கிற ரிது' என்கிறார். புஷ்பத்தைச் சொன்னதால் ஸ்பர் சானந்தம், நேத்ரானந்தம், க்ராணானந்தம் என்னும் மூக்கின் இன்பம் மூன்றையும் சொன்னதாகிவிடுகிறது. பூர்ணத்தை பின்னப்படுத்திப் பார்க்கும்போது நமக்கு எதெல்லாம் சிற்றின் பத்தை மாத்திரம் தந்து பேரின்பத்தைத் தடுக்கின்றனவோ அவற்றாலேயே ஈச்வர உபாஸனை செய்யும்போது அவை பூர்ணத்தில் நம்மைச் சேர்க்கும் பேரின்பத்துக்கு ஸாதனமாகும் என்பதே தாத்பர்யம். சப்தமே பிரம்மம், ரூபமே பிரம்மம், ரஸமே பிரம்மம், கந்தமே பிரம்மம், ஸ்பரிசமே பிரம்மம், என்று இப்போதே நம்மால் முழுதும் தெரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் இதைக் கொஞ்சம் ஞாபகமாவதுபடுத்திக் கொண்டேயிருந்தால் ஒரு நாள் பலன் தெரியாமல் போகாது. இவற்றிலே ஸங்கீதத்தில் மெய்மறந்து போய் துளித்துளி யாவது சப்த ப்ரம்ம அனுபவத்தைப் பெறுவது மற்றதைவிட நமக்கே சற்று நன்றாகத் தெரிவதாயிருக்கிறது.

ஸங்கீதக் கலை என்பது கொஞ்சங்கூட கஷ்டமில்லாமல் மோக்ஷத்தையே வாங்கிக் கொடுக்கக் கூடியது. வீணா வாத்யம் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு ஸ்வர சுத்தியோடு கலந்து வாசித்து ஆனந்தமயமாக இருக்கக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டால் யோகம் பண்ண வேண்டாம், தபஸ் பண்ண வேண்டாம். ஸுலபமாக

மோக்ஷத்தையே அடைந்துவிடலாம். அதோடு யோகி யோகம் செய்தால், தபஸ்வி தபஸ் செய்தால் அவர்களுக்கு மட்டுமே ஆத்மானந்தம் உண்டாகிறது. ஸங்கீதம் ஒன்றில்தான், அதை அப்யஸிக்கிறவர் மட்டுமின்றி கேட்கிற எல்லோருக்குமே அதே அளவு ஆத்மானந்தம் உண்டாகிறது!

வாய்ப்பாட்டு வீணை மாதிரி ஸ்வரங்களோடு சேர்ந்த ஸங்கீதம் தானென்பதில்லை; ம்ருதங்கம், ஜால்ராவில்கூட நல்ல லயசுத்தத்தோடு ஸுநாதம் கலந்து வந்துவிட்டது, அது தெய்வீக ஆனந்தத்தில் நம்மைச் சொருகி விடுகிறது.

வாத்திய, நாட்டிய வகைகள்

வாத்யங்களில் தந்த்ரீ வாத்யம், ரந்த்ர வாத்யம், சர்ம வாத்யம், லோஹ வாத்யம் என்று நாலு வகைகள். தந்த்ரீ என்றால் தந்தி. வீணை, தம்பூர், யாழ், வடக்கத்தி ஸிதார், ஸாரங்கி, மேல் நாட்டிலிருந்து வந்துள்ள பிடில் முதலியவை தந்த்ரீ வாத்யங்கள். ரந்த்ரம் என்றால் த்வாரம். புல்லாங்குழல், நாயனம், வடக்கத்தி ஷெனாய், மேல்நாட்டு க்ளாரினெட் முதலியன ரந்த்ர வாத்யங்கள். மற்ற வித வாத்யங்களில் கை விரலால் மீட்டுவது, கையால் bow போடுவது, தட்டுவது முதலியவற்றால் ஸங்கீத ஒலி உண்டாகிறதென்றால் இந்த ரந்த்ர வாத்யங்களில் மட்டும் வாயினால் காற்றைச் செலுத்தி ஸங்கீதத்தை உண்டு பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. ஹார்மோனியம்தான் கையால் இயக்கப்பட்டும் ஒருவித ரந்த்ர வாத்யமாக இருப்பது. அதிலே வாய்க்குப் பதில் காற்றைக் கொடுக்க bellows (துருத்தி) இருக்கிறது. ஃப்ளூட்டிலும், நாகஸ்வரத்திலும் த்வாரங்களைக் கை விரலால் மூடித் திறக்கிறோமென்றால், ஹார்மோனியத்தில் பில்லைகளை விரலால் அழுத்துவதும் எடுப்பதுமாக இருக்கிறது.

'ப்ரின்ஸிபிள்' ஒன்றுதான். சர்ம வாத்யம் என்பவை தோலைக் கட்டி அடித்து சப்தம் உண்டாக்குபவை. ம்ருதங்கம், தவில், நகரா, பேரிகை, கஞ்ஜிரா முதலியன சர்ம வாத்யங்கள். லோஹ வாத்யம் என்பதில் அதைச் செய்வதற்கு உபயோகப் படும் லோஹம்தான் முக்யம். மோர்ஸிங், ஜால்ரா, சேமக்கலம், மணி முதலானவை இதில் சேர்ந்தவை. இவை ஒரே ஒரு லோஹத்தால் மட்டும் ஆனவையாயிருக்கும்; தந்தி, த்வாரம் எதுவும் இராது. மண்ணால் மட்டுமே ஆனது கடம். பானைதான் அது. களிமண்ணிலேயே ஒரே தினுஸான china clay என்கிற பீங்கானால் ஆன கிண்ணங்களுக்கு ஜலதரங்கம் என்று பெயர். கிண்ணங்களில் ஜலத்தை விட்டு அவற்றின் ஓரத்தில் இரண்டு மெல்லிசான மூங்கில் குச்சியால் தட்டி ஸப்த ஸ்வரங்களை உண்டாக்குகிறார்கள்.

வாத்யங்கள் பலவகை இருப்பதுபோல நாட்டியத்திலும் பல உண்டு. முக்யமாகத் தாண்டவம், லாஸ்யம், என்று இரண்டு. புருஷர்கள் செய்வது, பௌருஷ கம்பீரம் நிறைந்தது தாண்டவம். ஸ்திரீகள் செய்வது, லலிதமாக இருப்பது லாஸ்யம். பரமேச்வரன் செய்வது தாண்டவம். சிவ தாண்டவம், நடராஜ தாண்டவம், ப்ரளய தாண்டவம், ஊழித் தாண்டவம் என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். அம்பிகை ஆடுவது லாஸ்யம். 'லாஸ்ய ப்ரியா', 'லயகரி' என்று 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாம'த்தில் பெயர்கள் வருகின்றன.

தெய்வங்களின் தொடர்பு

ஸங்கீத, நாட்டியக் கலைகளுக்கு தெய்வங்களோடேயே இப்படி ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. நடராஜமூர்த்தி போல லோகத்திலே எதுவும் கிடையாது என்று இன்று லோகத்திலிருக்கிற அறிஞர்களெல்லாரும் சொல்கிறார்கள். நம் தேசத்துக்கு ரொம்ப உசந்த 'ஸிம்பலா'க வெளி தேசத்திலிருக் கிறவர்களுக்கு ஏதாவது 'ப்ரெஸன்ட்' பண்ணுவதென்றால் ராஜாங்கத்தினரே நடராஜ விக்ரஹம்தான் கொடுக்கிறார்கள். அன்னிய தேச ம்யூஸியங்களுக்கு மில்லியன், இரண்டு மில்லியன் டாலர் விலைக்குப் போவது நம் கோயில் களிலிருந்து திருடின நடராஜர்தானென்றால், அந்த நடராஜா வின் சிறப்பு முழுவதும் நடனத்தால் ஏற்படுவதுதான். நர்த்தன கணபதி, காளிங்க நர்த்தன மூர்த்தி, நடன ஸரஸ்வதி என்றெல் லாம் நாட்டிய மூர்த்திகளிருக்கின்றன.

வாத்யங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஒரே தெய்வ ஸம்பந்தந்தான். கலைத் தெய்வம் என்றே சொல்கிற ஸரஸ்வதி கையில் வீணை இருக்கிறது. வீணைதான் நம் ஸங்கீதத்துக்கே ஜீவநாடி என்பார்கள். அதனால் ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் உள்ள வீணைக்கென்று ஒரு பெயர் உண்டு. 'கச்சபி' என்பது ஸரஸ்வதியின் வீணை. 'விபஞ்ச்யா காயந்தீ' என்ற 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' ச்லோகத்தில், ஸரஸ்வதியானவள் அம்பிகையின் ஸன்னிதியிலே சிவலீலைகளை வாயால் பாடிக் கொண்டே விபஞ்சியை வாசிக்கிறாள் என்று ஆசார்யாள் வர்ணித்திருக்கிறார். விபஞ்சி என்பது வீணைக்கு ஒரு பொதுப் பெயர்.

'நாரத கானம்' என்பதாக ஸங்கீதத்தில் பரம உத்க்ருஷ்ட மானதைச் சொல்கிறோம். த்யாகராஜ ஸ்வாமிகளுக்கு ஸங்கீத

சாஸ்த்ர புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து அனுக்ரஹித்தவர் நாரதர் தான். 'நாரத குருஸாமி' என்று அவர் மேலேயே தியாகையர் வாள் பாடியிருக்கிறார். நாரதர் கையிலும் வீணை இருக்கிறது. இந்த வீணைக்கு 'மகதி' என்று பேர். 'எம் இறை நல் வீணை வாசிக்கும்மே' என்பதாக அப்பர் ஸ்வாமிகள் பரமசிவன் வீணாகானம் செய்து கொண்டிருப்பதைச் சொல்கிறார். கைலாஸத்துக்கு அடியிலே மாட்டிக் கொண்ட ராவணேச்வரன் அதிலிருந்து விடுபடுவதற்காகத் தன் சிரஸுகள், நரம்புகள் ஆகியவற்றை அறுத்து வீணை பண்ணி, அதில் ஸாம கானத்தை வாசித்தே ஈச்வரனைப் பிரீதி பண்ணி மீண்டா னென்று கதை.

கிருஷ்ண பரமாத்மா என்றாலே அவரோடு இணை பிரிக்க முடியாததாகப் புல்லாங்குழல் வந்து விடுகிறது. வேணுகோபாலன், முரளீதரன் என்றெல்லாம் அவருக்குப் பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ப்ரதோஷ ஸ்தோத்ரம் என்று ஒன்று உண்டு. அதிலே அத்தனை தெய்வங்களையும், கீத வாத்யங்களோடு ஸம்பந்தப் படுத்திச் சொல்லியிருக்கிறது. ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரன் ப்ரதோஷ காலத்தில் அம்பாளை ரத்ன பீடத்தில் உட்கார்த்தி வைத்துவிட்டு அவளுக்கெதிரே, கைலாஸ மலையிலே நடனம் செய்கிறானாம். அவனுடைய டான்ஸுக்குத்தான் ஆர்க்கெஸ்ட் ராவாக அத்தனை தேவர்களும் வாத்யம் வாசிக்க வந்திருக் கிறார்களாம், வாக்தேவியான ஸரஸ்வதி வீணை வாசிக் கிறாளாம். வீணைக்கு 'வல்லகி' என்று ஒரு பேர். அந்தப் பேரைத்தான் இங்கே சொல்லியிருக்கிறது. இந்த்ரன் புல்லாங் குழல் ஊதுகிறானாம். பிரம்மா ஜால்ரா போடுகிறாராம். லக்ஷ்மி வாய்ப் பாட்டுப் பாடுகிறாளாம். விஷ்ணு ம்ருதங்கம் வாசிக்கிறாராம். நந்திகேச்வரரைத்தான் பொதுவில் ம்ருதங் கத்துக்கு சொல்வது வழக்கம். ஆனால் ப்ரதோஷ தாண்ட வத்தின்போது நந்திகேச்வரர் யஜமானனின் லாவண்யத்தில் தன்னையே மறந்து போய்விட்டார் போலிருக்கிறது.☆

☆ நந்திகேச்வரரின் இருகொம்புகளுக்கிடையேதான் ஈசன் ப்ரதோஷத் தாண்டவம் செய்வது.

அதனால் மஹாவிஷ்ணு ம்ருதங்கம் வாசித்திருக்கிறார். பரமேச்வரனோடு மஹாவிஷ்ணுவுக்கு எத்தனை விதவிதமான உறவுகளிருக்கின்றன என்று நம் ஆசார்யாள் 'சிவானந்த லஹரி'யில் 'பாணத்வம் ரிஷபத்வம்' என்ற ச்லோகத்தில் அடுக்கிக் கொண்டு போகிறபோதும் அவர் சிவ தாண்டவத்துக்கு மத்தளம் கொட்டுவதை 'ம்ருதங்க வஹதா' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ப்ரதோஷ நாட்டியத்தில் அம்பிகையை சிவ தாண்டவத்தை வெறுமே பார்த்துக்கொண்டு ரஸிப்பவளாக மாத்திரம் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஆனந்தத் தாண்டவத்தை மட்டு மின்றிக் கல்பப் பிரளயத்தில் எல்லாவற்றையும் தன்னில் ஒடுக்கிக் கொண்டு ஈச்வரன் ஸம்ஹார தாண்டவம் செய்யும் போதும் அம்பாள் ஒருத்தி மட்டும் அழிந்து போகாமல் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று லலிதா ஸ்ஹஸ்ர நாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது:

மஹேச்வர மஹா கல்ப மஹா தாண்டவ ஸாக்ஷிணீ.

அந்தப் பரதேவதையையே ஸங்கீத தேவதையாகச் சொல்லும்போது ராஜ மாதங்கி, ராஜ ச்யாமளா என்று பெயர். 'மீனாக்ஷி மே முதம் தேஹி... ராஜ மாதங்கி' என்று தீக்ஷிதர் பாடியிருக்கிறபடி மதுரையிலே நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற மீனாக்ஷியானவள் பராசக்தி ஸங்கீதத்தின் அதி தெய்வமாக இருக்கப்பட்ட அவஸரம்(கோலம்)தான். காஞ்சீபுரத்தில் காமாக்ஷி கோயிலிலும் இவளுக்குத் தனி ஸன்னிதி இருக்கிறது. 'ச்யாமளா தண்டகம்' இப்படி ஸங்கீத மூர்த்தியாக இருக்கப்பட்ட பராசக்தியைப் பற்றியதே. 'நவரத்னமாலா' என்பதாக 'ஓம்கார பஞ்ஜ்ர சுகீம்' என்று ஆரம்பிக்கிற ஸ்துதி ஒன்றைக் காளிதாஸன் செய்திருக்கிறான். அதுவும் இந்த ச்யாமளா தேவியைப் பற்றியதுதான். அதிலே இவளும் ஸரஸ்வதியைப் போலவே கையில் வீணை வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது: 'வீணா ஸங்க்ராந்த காந்த ஹஸ்தாம்:' நிறத்தில் மட்டும் அவளுக்கும் இவளுக்கும் நேர் வித்யாஸம். ஸரஸ்வதி நல்ல வெளுப்பு. இவளோ சாம்பல் கறுப்பு. அதனால்தான் 'ச்யாமளா' என்று பெயர்.

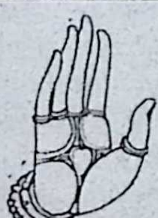
இவளுடைய லாவண்யம் நிறைந்த கையின் நுனிவிரல் வீணையின் தந்திகளில் எப்போதும் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. அவள் இப்படி இருக்கிறாளென்றால் நாமும் ஸங்கீத உபாஸனையால் அவளைப் பிடித்துவிடலாம் என்று அர்த்தம். நிறைய சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணி, யோகாதிகளால் சித்தத்தை நிறுத்தி வசப்படுத்த முடியாத நாமும் ஸ்வரங்களில் லயிப்பதால் மனஸை நிறுத்தி அவளுடைய சரணார விந்தத்தில் அதைக் கிடத்தி விடலாம். ஸுலபமாக அவள் கடாக்ஷத்தைப் பெற்றுவிடலாம்!

'ப்ரதோஷ ஸ்தோத்ர'த்தைப் போல அந்த ப்ரதோஷ கால நடராஜ தாண்டவத்தை வர்ணிப்பதாக 'சம்பு நடன அஷ்டகம்' என்று ஒன்று உண்டு. இது பதஞ்சலி பண்ணின ஸ்தோத்ரம். இவர் ஆதிசேஷன் அவதாரம். அவரைப் போலவே நடராஜாவோடு ஸதா இருக்கும் வ்யாக்ர பாதர் புலிக்கால் பெற்றவர். பாம்பு, புலி முதலான க்ரூர ஜந்துக்களையும் ஸங்கீத நாட்யங்கள் ப்ரேமையாய், சாந்தமாய் பண்ணி விடுகிறதென்று அர்த்தம். இந்த 'அஷ்டக' ச்லோகங்களின் சொல்லமைப்பாலும், ஜதியாலும் சொல்கிறபோதே ஏதிரே நாட்டியம் நடக்கிறது போன்ற ப்ரமை தட்டும். இதை ப்ரதோஷ பூஜையில் நிருத்யோபசாரம் பண்ண வேண்டிய இடத்தில் வாஸ்தவமாகவே சந்த்ர மௌளீச்வரருக்கு நாட்டியமாக அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையாயிருந்தது. மடத்திலே ஸ்திரீகள் ஆடுவதற்கு இடமில்லை. அதனால், த்ரவ்யத்தையோ கீர்த்தியையோ முன்னிட்டதாயில்லாமல் பூஜாங்கமாக ஈச்வரனுக்கு ஸமர்ப்பணமாவதுதானே என்பதால் நம்முடைய ஆஸ்தான (ஸங்கீத) வித்வானையே★ இந்த ஸ்தோத்திரத்துக்கு அபிநயம் பிடிக்கும்படி சொன்னேன். அவர் முதலில் பயந்தேபோய்விட்டார். 'எத்தனையோ வருஷம் நாட்டிய சிக்ஷை சொல்லிக் கொண்டால்தானே இது வரும்? தமக்குப் பாட்டில் உள்ளது போல டான்ஸில் பரிசயமில்லையே' என்பதால் பயப்பட்டார். நான்தான் 'ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம் நடராஜாவை நினைத்துக் கொண்டு, குயவன் களி மண்ணைத் துவைக்கிற மாதிரி காலாலே பண்ணிக் கொண்டு, சொல் போகிற போக்கில் கையைக் காட்டிக் கொண்டு போ. ஸரியாய் வந்துவிடும்' என்று

★ *ஸ்ரீ வாஞ்சியம் ராமச்சந்திரய்யர்.*

தைரியம் கொடுத்தேன். அப்படியே நன்றாக அமைந்தது. சிதம்பரத்திலே சுத்த மத்தளம் என்கிற 'ஸ்பெஷல் டைப்' மத்தளம் நடராஜாவுக்கு வாசிக்கப்படுகிறது. அதனால் இந்த சம்பு நடன அபிநயத்தின் போதும் இங்கே சுத்தமத்தளம் வாசிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தது. சங்க நாதத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டது. இதனால் பூஜையிலேயே ஸான்னித்யம் கூடுதலாகி விட்டாற்போல இருந்தது.

இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தமென்றால் ச்ருதி – லய ஸங்கீதம், ந்ருத்யம் எல்லாமே உபாஸனையாக அப்யஸிக்கப் பட்டால் நம்மை ஈச்வர ஸன்னிதானத்திலேயே கொண்டு போய் நிறுத்திவிடும். முடிவிலே அந்த ஸன்னிதானம் எங்கே இருக்கிறது? நம் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளேயேதான். அதற்குள்ளே அடங்கி ஆத்மானந்தத்தை அடைய ஸங்கீதம் ஒரு வழி!

இசையால் அன்பும் அமைதியும்

வேதாந்தத்திலேயே எல்லாம் உள்ளத்துக்குள்ளே ஹ்ருதய குஹையில் சாந்தத்தில் ஒடுங்கிவிடுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த சாந்தத்திலே சேர்க்கத்தான் ஸங்கீதம் ஏற்பட்டிருக் கிறது.☆ சியாமளா என்று ஸங்கீத மூர்த்தியாகப் பராசக்தி இருக்கிறபோது அவளுடைய உள்ளம் அப்படியே குழைந்திருக் கிறது *(ம்ருதுள ஸ்வாந்தாம்)*; அவள் பரம சாந்தையாக இருக்கிறாள் *(சாந்தாம்)* என்று காளிதாஸன் 'நவரத்னமாலா' வில் சொல்கிறார். உள்ளக் குழைவு என்பது ப்ரேமை, கருணை. ஸங்கீதத்தினாலே ஆத்ம சாந்தம் உண்டான பிறகு, ஸகலமும் அந்த ஆத்மாவே என்பதால் எல்லாவற்றிடமும் அன்பு பொங்குவதைத்தான் சாந்தாம், ம்ருது ஸ்வாந்தாம் என்று கவி சொல்கிறார். இந்த்ரிய இன்பமாயில்லாமல் ஆத்மானந்தத்தில்

☆ அருள் உரை 8-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ஸங்கீத லக்ஷியம் சாந்தமே என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

சேர்ப்பதாலேயே ஸங்கீதம் இப்படிப்பட்ட ப்ரேமை உள்ளத்தை உண்டாக்குகிறது.

நினைத்துப் பார்த்தாலே மனம் குளிர்கிறது: அம்பிகை வீணையில் சப்த ஸ்வரங்களையும் மீட்டியபடி, அந்த ரீங்காரத்திலேயே சொக்கிப் பரம சாந்தையாக இருக்கிறாள்; அவளுடைய ஹ்ருதயம் புஷ்பம் மாதிரி மிருதுளமாக ஆகிக் கருணை மதுவைப் பொழிகிறது. இதை நினைக்கும்போது பக்தர்களுக்கும் மனம் குழைகிறது. பக்தியும், அன்பும், சாந்தமும் தன்னால் ஏற்படுகின்றன. வர்ணனாதீதமான சாந்தத்தில், ஆனந்தத்தில் முழுகியிருக்கிற ஸங்கீத அம்பிகை நமக்கும் சாந்தம், ஆனந்தம், அன்பினால் குழைந்த மனம் முதலியவற்றை அனுக்ரஹிக்கிறாள். 'ஸங்கீத மூர்த்தி' என்கிற போது அவளுடைய உத்தேசம் இது. அதாவது deliberate-ஆக அவள் இப்படிச் செய்கிறாளென்று தோன்ற வில்லை. ஸப்த ஸ்வரங்களில் ரமிக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் அவள் வீணை மீட்டுவதாகத் தெரிகிறது. 'ஸரிகமபதநி ரதாம்' என்று ஸப்தஸ்வரானந்தப்படுபவளாகவே ச்லோகத்தில் ஆரம்பித்திருக்கிறது. அவள் அப்படி ஆனந்தப்பட்டால், லோகம் பூரா அவளுக்குள் இருப்பதால் லோகமும் ஆனந்தப் படுகிறது. இப்படி லோகம் ஆனந்தப்படுவதற்காகத்தான், லோகத்தில் ஆனந்தத்தை ஊட்டும் ஸங்கீதக் கலைக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்காகத்தான் ஸப்த ஸ்வரங்களில் ரஸித்து அவளும் ஆனந்திக்கிறாள்.

இங்கே 'ஸரிகமபதநி'யில் களிப்பவள் என்று காளிதாசன் சொல்லியிருக்கிறாற்போலவே தியாகையர்வாளும் ஈச்வரனை 'நாத தநும் அநிசம்' கீர்த்தனத்தில் 'ஸரிகமபதநி வர ஸப்த ஸ்வர வித்யாலோலம்' என்கிறார். நாம் உத்தேசிக்காவிட்டா லும் ஸப்தஸ்வரத்தில் ஹ்ருதயம் லயித்து இருந்துவிட்டால் சாந்தரஸம் தானாக உண்டாகிவிடும். 'சாந்தாம்' என்று காளிதாஸன் சொன்னதையேதான் தியாகையர் க்ருதியில் 'விமல ஹ்ருதய' என்று சொல்லியிருக்கிறது. விமல ஹ்ருதயம் என்பது அதில் சாந்தி; ப்ரேமை இரண்டும் அடங்கி யிருப்பதைக் குறிக்கிறது. அதாவது காளிதாஸன் 'ம்ருதுள ஸ்வாந்த' என்பதில், சொன்ன அன்பும், 'விமல ஹ்ருதய' என்பதில் வந்துவிடுகிறது. ஸ்வாந்தம் என்றால் 'ஹ்ருதயம்'

ஷ்தான். ஸங்கீதத்தால் சாந்தம் வரும். அதேபோல சாந்த ரஸத்திலே ஸங்கீதம் தானாக நிறைந்துவிடும். இதனால்தான் ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திராள் போன்ற மஹாஞானிகள் கூடப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

ஸங்கீதத்துக்காகவே ஸங்கீதம், அல்லது ஆத்மாவுக்காக ஸங்கீதம் என்று பாடிக் கொண்டிருந்தால்தான் நிறைந்த சாந்தம் அதிலேயே ஏற்படும். 'ஸங்கீதம் அப்யஸித்தும் அசாந்தமாயிருக்கிறதே' என்றால் மனஸ் வேறு எதையோ ஆசைப்படுகிறது என்று அர்த்தம். ஸங்கீதத்தைக் கொண்டு திரவியமோ புகழோ வேண்டும் என்ற ஆசையிருந்தால் பூர்ணபலன், அதாவது நிறைந்த சாந்தம் ஏற்படாது. அப்போதும்கூட சில சில ஸமயங்களில் சாந்தம் உண்டாகும் தேன் எடுத்தவன் புறங்கையை நக்கிக்கொண்டு ஏதோ கொஞ்சம் ருசி பார்ப்பது மாதிரி. பாக்கி தேனை அவன் ரஸாஸ்வாதம் பண்ணுவதில்லை. அது கடைக்கு விலைக்குப் போகிறது. இப்படி ஸங்கீதத்தை விலை பண்ணுவது, அதனால் புகழ் எடுப்பது என்கிறபோதுகூட வித்வான்கள் அவ்வப்போது தன்னை மறந்துபாடுகிறார்கள்; நம்மையும் 'தன்னை மறக்க'ப் பண்ணுகிறார்கள்.

இதிலே கொஞ்சம் சாந்தம், ஸந்தோஷம் அடைகிறோம். தியாகையர் மாதிரி ஹ்ருதய பூர்வமாக அதிலேயே ஈடுபட்டு வேறு பிரயோஜனம் வேண்டாமென்று இருந்துவிட்டால் நிறைந்த சாந்தம், பேரானந்தம் எல்லையில்லாமல் கிடைத்து விடும். நல்ல நாதோபாஸகர்களானால் ஹ்ருதயம் புஷ்பம் போல் ம்ருதுவாகிவிடும். தியாகையர், கோபாலகிருஷ்ண பாரதி போன்றவர்களிடம் பழகினவர்கள், அவர்களுடைய ஹ்ருதயம் கருணையோடு மிருதுவாக இருந்தது என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் உத்தமமான பாகவதர் களிடம் பழகுகிறவர்கள் அவர்களுடைய மென்மையான மனஸைப்பற்றி சொல்கிறார்கள்.

Music therapy - ஸங்கீதத்தால் வியாதி குணமாகிறது. பாடினால் பயிர் விளைச்சல் ஜாஸ்தியாகிறது என்றால் அதிலே அம்பாளின் ப்ரேமாம்ருதம் கலந்திருப்பதுதான் காரணம்.

நாத - நாட்டியங்களிலிருந்தே முக்தியும் ஸ்ருஷ்டியும்

சக்தி, சக்தி என்று சொல்லப்படுகிறவளே இப்படி அடங்கின ஸமுத்ரமாக சாந்தமாயிருக்கிறாற்போல, வேதாந்த சாந்த விசாரமாக இல்லாமல் ப்ராணசக்தியின் விழிப்பையும் எழுச்சியையும் நமக்குள் பூர்ணமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன் மூலமே முடிவில் அத்வைத சாந்தத்தில் சேர்க்கிற ஒரு மார்க்கம் உண்டு. குண்டலினீயோகம் என்று அதற்குப் பெயர். அதைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்வதானால்; முதுகெலும்பின் அடியிலுள்ள மூலாதாரம் என்பதிலிருந்து உச்சந்தலைவரையில் ஒரு முக்யமான நாடி இருக்கிறது. மூலாதாரத்தில் இருக்கிற பிராணசக்தியை இந்த நாடி மூலம் உச்சந்தலையில் சேர்த்து விட்டால் அத்வைத முக்தி ஸித்திக்கும். இந்த நாடியில் ஆறு சக்ரங்கள் இருக்கின்றன. பிராணாயாமம், மந்த்ரம், தியானம் முதலானவற்றால் எல்லாவற்றுக்கும் கீழேயுள்ள மூலாதாரச் சக்ரத்திலிருந்து மேலே உள்ள ஒவ்வொரு சக்ரமாகக் 'குண்டலினீ' என்கிற ப்ராண சக்தியை ஏற்றிக் கொண்டு போக வேண்டும். இவற்றில் ஹ்ருதயத்துக்கு நேரே இருக்கிற சக்ரத்தில் பிராணனையும் மனஸையும் நிறுத்தும்போது அங்கே தானாகவே 'அநாஹதமாக' ஒலிக்கிற பிரணவ சப்தத்தைக் கேட்க முடியும், அதனால் இதற்கு அநாஹத சக்ரம் என்றே பெயர். ஒவ்வொரு சக்ரத்திலும் சிவ-சக்தி தம்பதி ஒவ்வொரு ரூபத்திலிருப்பார்கள். அந்தந்தச் சக்ரத்தில் அதற்கான ரூபத்தில் பரமேச்வர பராசக்தியைத் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

இந்த விஷயங்களை 'ஸௌந்தர்யலஹரி'யில் நம் ஆசார்யாள் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது மூலாதாரச் சக்ரத்தில் அம்பாள் – ஈச்வரன் இரண்டு பேருமே நடனம் செய்பவர்களாக விளங்குகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்.★

★ 'தவாதாரே மூலே' என்று தொடங்கும் 41-வது ச்லோகம்.

லாஸ்யம் என்ற பெண்களுக்கான நடனத்தைச் செய்யும் 'ஸமயா' என்னும் ரூபத்தில் அம்பாள் இருக்கிறாளாம். நவரஸ மஹா தாண்டவம் – தாண்டவம்தான் புருஷர்களின் நடனம் என்று முன்னேயே சொன்னேன் – அதைச் செய்கிற ஆனந்த பைரவர் என்ற மூர்த்தியாக ஈச்வரன் இருக்கிறாராம். இங்கே அவர் ஆடுவது ஊழிக்கூத்து என்ற ஸம்ஹார நடனமல்ல. ஊழியில் அழிந்த லோகத்தை மறுபடி ஸ்ருஷ்டி செய்வதற்காக வேதான், ஜனக-ஜனனியாக, அம்மா-அப்பாக்களாகத் தாங்களிருவரும் ஸகல லோகங்களையும் பெற்றெடுக்க வேண்டு மென்றேதான் இங்கே பரமேச்வரனும் பராசக்தியும் நர்த்தனம் செய்கிறார்களாம். தாயின் அன்பு மிளிர்கிற லாஸ்யத்தை அம்பிகையும், தகப்பனாக உலகை அடக்கி ஆளுவதற்குரிய காம்பீர்யம் நிறைந்த தாண்டவத்தை சிவபெருமானும் மூலாதாரச் சக்ரத்தில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனந்த பைரவி என்று ஒரு ராகத்தின் பேர் சொல்கிறோமே, இங்கே ஆனந்த பைரவரின் சக்தியாக இருக்கப்பட்ட ஸமயா தேவியின் இன்னொரு பெயர்தான் அது!

நாதம், நடனம் இவற்றிலிருந்தே ஸ்ருஷ்டி என்று சொல்வதிலிருந்து இந்தக் காந்தர்வ வித்யைகளின் பெருமை தெரிகிறது. Vibration-களிலிருந்தே creation (அதிர்வுகளிலிருந்தே படைப்பு) என்கிற ஸயன்ஸ் கொள்கையும் இதுவும் ஒன்றுதான். அதிர்வு (வைப்ரேஷன்) என்பதே ஆட்டம்தானே? சப்தத்தின் பலவிதமான ஆட்டம் ஸங்கீதம்; ரூபத்தின் பலவிதமான ஆட்டம் நாட்டியம். பூமி, ஸூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்ரம், கிரஹம் எல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி ஆடிக்கொண்டுதானிருக்கின்றன. சின்னதற்கெல்லாம் சின்னதான அணுவுக்குள்ளும் எலெக்ட்ரானும், ப்ரோடானும் நம்ப முடியாத வேகத்தில் நாட்டியம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நாட்டியம் நடக்கா விட்டால் அவை அணு என்ற ரூபமே பெற முடியாது.

ஸ்ருஷ்டி இதிலிருந்துதான் பிறக்கிறது என்பதாலேயே ஸ்ருஷ்டியிலிருந்து விடுபடுவதற்கும் இதன் மூலத்துக்குப் போக வேண்டும் என்றுதானே ஆகிறது? அதனால்தான் கீத, வாத்ய, ந்ருத்யங்களையே மோக்ஷ மார்க்கமாக அப்யஸிக்கச் சொல்லியிருக்கிறது!

கலைப் பெரியார்கள்

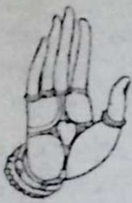
இதில் ஸித்தியடைந்தவர்கள் காந்தர்வ வித்யை குறித்து அனேக சாஸ்திரங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள்; அனேகம் ஸாஹித்யங்களையும் மற்றவர்கள் பாடுவதற்குத் தந்திருக் கிறார்கள். பரத ரிஷியை முக்யமாகச் சொன்னாலும் வேறு அனேக ரிஷிகள், தெய்விக புருஷர்களும் இவர்களில் இருக் கிறார்கள். நாரதர், அகஸ்தியர், மதங்கர், ஆஞ்ஜநேயர், நந்தி கேச்வரர் போன்றவர்களை ஸங்கீத உபாஸகர்களாகவும், சாஸ்த்ரகாரகர்களாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஹனும தோடி' என்றே தோடி ராகத்துக்குப் பெயர். (கல்யாணி, சங்கரா பரணம், பைரவி, ஷண்முகப்ரியா, ராம்ப்ரியா, கரஹரப்ரியா★ என்றே தெய்வ ஸம்பந்தமாக அனேக ராகப் பெயர்கள் இருக்கின்றன.) நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற சுவடி களிலிருந்து சார்ங்க தேவர், ஸோமதேவர், ராமாமாத்யர், மந்திரியாகவும் அத்வைத சாஸ்த்ரத்தில் கரைகண்டவராக வுமிருந்த கோவிந்த தீக்ஷிதர், அவருடைய புத்ரரான வேங்கடமகி முதலியவர்கள் சங்கீத சாஸ்த்ரத்துக்கு லக்ஷணங் கள், விவரணங்கள் கொடுத்து உபகரித்திருப்பது தெரிகிறது. மஹேந்தரவர்மன், ரகுநாத நாயக் போன்ற ராஜாக்களும் இப்படி உபகரித்திருக்கிறார்கள். குடுமியா மலையில் (புதுக்கோட்டைப் பக்கம்) சங்கீத சாஸ்த்ரம் பற்றி மஹேந்த்ர பல்லவனின் சம்ஸ்ருதக் கல்வெட்டு இருக்கிறது. தற்போது நடைமுறையிலுள்ள வீணைக்கு 'ரகுநாதவீணை' என்று நாயக் ராஜா பெயரை வைத்துத்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பலபேர் – சங்கீதத்தில் நிறைந்த ஞானம், அனுபவம் பெற்றவர்கள்!

★ கரஹரன்: கரன் என்ற அரக்கனை வதைத்த ஸ்ரீராமன்

பூர்வத்தில் தேசம் பூராவுக்கும் ஒரே சங்கீத முறைதான் இருந்ததென்றும் முகலாய ஆட்சியில் வடக்கே எல்லாத் துறைகளிலும் foreign influences (விதேச அளாவல்கள்) அதிகமானபின் அங்கே ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதமென்றும், தக்ஷிணத்தில் கர்நாடக சங்கீதமென்றும் பிரிந்ததாகவும் தெரிகிறது.

மெட்டமைத்து சாஹித்யம் செய்திருப்பவர்களில் சரித்ர காலத்திலே எண்ணூறு வருஷத்துக்குமுன் 'கீத கோவிந்தம்' இயற்றிய ஜயதேவரை முதலாவதாகச் சொல்கிறார்கள். அப்புறம் முக்யமாகச் சொல்வது புரந்தரதாஸ். 'கர்நாடக' சங்கீதம் என்றே அவரால்தான் பெயர் உண்டானதாக ஓர் அபிப்ராயம். இவர்கள் இருவரும் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவைப் பாடியவர்கள். நாராயண தீர்த்தரும் 'க்ருஷ்ண லீலா தரங்கிணி' என்றே பாடியிருக்கிறார். ஊத்துக்காடு வேங்கடசுப்பையர் தமிழில் பண்ணியுள்ள க்ருஷ்ணகானம் இப்போது பிரபலமாகி வருகிறது. பத்ராசல ராமதாஸ் முழுக்க ராமபரமாகவே கீர்த்தனைகள் செய்திருக்கிறார். நம் சங்கீதத்துக்கே முக்ய புருஷர்களாகத் 'திரிமூர்த்திகள்' எனப்படுகிறவர்களில் தியாகையரும் விசேஷமாக ராமார்ப்பணமாகவே பாடியிருக்கிறார். சிவன், அம்பாள் முதலானவர்கள் மீதும் சிற்சில க்ருதிகள் செய்திருக்கிறார். முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர் ஐயனார், மாரியம்மனிலிருந்து ஆரம்பித்து ஒரு ஸ்வாமி விடாமல் அத்தனை தெய்வங்களையும் பாடியிருக்கிறார். சியாமா சாஸ்திரிகள் அம்பாள் ஒருத்தியையே பாடியிருக்கிறார். கோபாலக்ருஷ்ண பாரதியாரும், முத்துத்தாண்டவர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை முதலியவர்களும் சிவனையே அதிலும் முக்யமாக நடராஜாவையே பாடினவர்கள். அருணாசலக் கவிராயர் 'ராம நாடகம்' என்று செய்திருக்கிறார். கிறிஸ்துவரான மாயவரம் வேதநாயகம் பிள்ளை சர்வமத சமரசமாக ஏக பரமாத்மாவைக் குறிப்பிடும் படியான வேதாந்தப் பாடல்கள் பாடி வைத்திருக்கிறார். நம் காலத்திலும் பாண்டித்யம் பக்தி உள்ள சாஹித்ய கர்த்தாகள் இல்லாமலில்லை.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை யாராயிருந்தாலும் தெய்வத்தைக் குறித்துத்தான் பாடல் இயற்றுவதென்றும், 'செக்யூலர் தீம்' என்னும் லௌகிக விஷயமாக இயற்றுவதில்லையென்றும் இந்த மரபு வளர்ந்து வந்திருக்கிறது!

நாடு – தொழில் – வாழ்க்கைப் – பாடல்கள்

நாட்டுப் பாடல்கள் என்று ஒரு பிரிவு. இப்படியே நாட்டு மக்களுக்கென்று கூத்தும், பலவிதமான நடனங்களும் இருக்கின்றன. கரகம், காவடியாட்டம், பொய்க்கால் குதிரை, எதுவானாலும் ஈச்வர சம்பந்தம் எப்படியாவது வந்து சேர்ந்து விடும். தெம்மாங்கு, காவடிச் சிந்து, நொண்டிச்சிந்து முதலானவை நாட்டுப் பாடல் வகைகள். உழுகிறவன், ஏற்றம் இறைக்கிறவன், படகு ஓட்டுகிறவன், பாரம் இழுக்கிறவன், தயிர் சிலுப்புகிறவள், நெல்லு குத்துகிறவள் எல்லாருமே பாடிக்கொண்டே தொழில் பண்ணுகிறார்கள். வேலையின் பளு நெரிக்காமல் வேலையை மனஸுக்குப் பிடித்த மாதிரி மாற்றித் தருகிற மருந்தாகப் பாட்டு இருக்கிறது. பலபேர் பாடி ஆடிக்கொண்டு வேலை செய்கிறபோது ஜாஸ்தி வேலையும் நடக்கிறது. இந்தப் பாட்டுகளிலும் கொஞ்சமாவது தெய்வ சம்பந்தம் தொட்டுக் கொள்ளாமலிராது!

மனசுக்கு உத்ஸாஹத்தைக் கொடுத்து அதனாலேயே சிரமமான சரீர உழைப்பையும் சுலபமாக்கித் தருகிற ஆற்றல் இசைக்கு இருப்பது போலவே, எந்த உணர்ச்சியானாலும் அதை நன்றாகக் கிளறிவிட்டு நம் மனஸை விட்டுக் கொட்டும் படிப் பண்ணி, இதனால் அப்புறம் சாந்தியை உண்டாக்கும் ஆற்றலும் அதற்கு இருக்கிறது. சாந்தம் தரும் சக்திக்குத் தாலாட்டை த்ருஷ்டாந்தம் காட்டினால் போதும். எத்தனை துஷ்டத்தனம் பண்ணுகிற குழந்தையானாலும் காலில் போட்டுக்கொண்டோ, தூளியில் போட்டோ தாலாட்ட ஆரம்பித்து விட்டால் அப்படியே மயங்கித் தூங்கிப்போய் விடுகிறது. ஸர்ப்பம்கூட சங்கீதத்தில் கட்டுப்பட்டு லயித்து நின்று விடுகிறது. ஆரம்பத்தில் தாலாட்டிலிருந்து அந்திமத்தில் பிலாக்கணம் வரையில் பலவிதமான பாட்டுகள். அனேகமாக

இதெல்லாம் ஸ்திரீகளின் சொத்தாகவே இருக்கிறது. பாட்டிலேயே புராணக் கதைகளைச் சொல்லித்தான் தாயார்க் காரி குழந்தைகளை நல்வழியில் கொண்டுபோவது முன் கால வழக்கம். குழந்தை எழுந்திருக்கிறதற்கு முந்தியே அம்மாக்காரி 'ஷிஃப்டு'க்குப்போய் விடுவதுதான் புது நாடகம்! கல்யாணம் கார்த்திகை என்றால் ஊஞ்சல் நலங்கு என்று ப்ாட்டுகள். மங்கள காரியம் எதுவானாலும் மேளம் - நாயனமில்லாமல் இல்லை. அதற்கு மங்களவாத்யம் என்றே பேர் ஏற்பட்டிருக் கிறது. யுத்தத்துக்கும் ரணபேரி, துந்துபி, 'மார்ச்' பண்ணுவதற் கென்று பாட்டுகள். National Song, தேசிய கீதம் என்று ரொம்ப வும் மரியாதை கொடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஸ்வதந்த்ரப் போராட்டத்தில் ஜனங்களுக்கு ஸ்வதேச உணர்ச்சி மூட்டுவதற்கே தேசிய கவிகள் என்கிறவர்களின் பாட்டுகளைத் தான் முக்யமாகப் பாடிப் பிரசாரம் பண்ணினார்கள். சந்தோஷம், துக்கம், வீரம் என்று எந்த உணர்ச்சியானாலும் பாட்டில் வெளிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் முடிவாக சாந்தத்தில் சேர்க்கவே சங்கீதம். பரம சௌக் யத்தை சங்கீதத்தின் மூலம் அடைவதற்கே வழிகாட்டிய தியாகையர்வாள் 'சாந்தமுலேக சௌக்யமு லேது' என்று பாடினதால் சாந்தம்தான் சங்கீதத்தின் நிறைவான குறிக்கோள் என்று தெரிகிறது. ஈச்வர ஸ்மரணம்தான் அப்படிப்பட்ட நித்ய மான சாந்தத்தைக் கொடுக்க வல்லதாகையால் சங்கீதம் பர்மாத்மாவை மையமாகக் கொண்டதாகவே நம்முடைய உயர்ந்த சம்பிரதாயத்தில் நெடுங்காலமாகவே வந்திருக்கிறது!

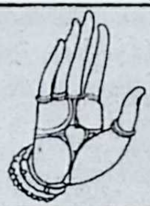

தேச கௌரவத்தை உயர்த்தும் கலை

இந்த லக்ஷ்யம் நமக்கு எந்நாளும் மறந்து போகக் கூடாது. இப்போது வெளி தேசங்களிலெல்லாம் நம்முடைய ஸங்கீதமும் நாட்டியமும் பரவி வருகிறது. அங்கே யுனிவர்ஸிடிகளில் இவற்றைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய உலக ஸ்தாபனங்களில் நம்முடைய ஸங்கீதக் கச்சேரி வைத்துப் புகழ்மாலை சூட்டுகிறார்கள். இதிலே நமக்கு ஓர் ஆறுதல். என்ன ஆறுதலென்றால், ஆதியில் நமக்கு லோகத்தில் எதனால் பெரிய கௌரவம் இருந்ததோ அந்தப் பாரமார்த்திகமான பெருமை இப்போது ரொம்பவும் எடுபட்டுப் போய், மற்ற தினுஸிலும் பெருமை இல்லாமல் எல்லா தேசங்களிடமும் நாம் கப்பரை நீட்டுவதாகவும் அதிலே போட்டு உபகரிப்பவர்களிடமும் நம் ஸ்தானத்துக்கு மீறி 'உபதேசம்' பண்ணி அவர்கள் நம்மை நன்றியில்லாதவர்கள் என்று மட்டமாய் நினைக்கும்படியாகவும் காரியங்கள் நடந்து வருகின்றன. இப்படியிருக்கிறபோது நம்முடைய ஸங்கீத, நாட்டியக்காரர்களை அவர்கள் ரொம்பவும் கொண்டாடி, 'இந்தியாவில் உள்ள இந்தக் கலைகளைப்போல எங்கேயுமில்லை' என்று கற்றுக்கொள்வதற்கு முன்வருவதைப் பார்க்கும் போது, 'நாம் பிக்ஷாபாத்ரம் நீட்டுபவர்களாக மட்டுமில்லாமல் அவர்களுக்குப் போடுபவர்களாக இருக்கிற கௌரவம் இது ஒன்றால் தானே நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது' என்று ஆறுதல் ஏற்படுகிறது.

கலை என்பதற்காகவே பரவட்டும்; பரப்பட்டும்; சந்தோஷம்தான். ஆனாலும் ஆதியிலிருந்து இந்தக் கலைகளுக்கு எது லக்ஷ்யமாயிருந்ததோ அது மறந்து போகுமாறு விட்டுவிடக் கூடாது. ஈச்வரனிடம் கொண்டு நிறுத்துவதற்காகத்தான் இவை ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்ற நினைப்பு போகக் கூடாது.

சரபோஜி போன்ற ராஜாக்கள் கேட்டுக் கொண்டால்கூட, ராஜஸதஸில் போய்ப் பாடுவதில்லை. 'நிதி வேண்டாம்; ஈச்வர ஸன்னிதிதான் வேண்டும்' என்று வைராக்யமாயிருந்த தியாகையர்வாள் போன்ற மஹான்களின் 'ஐடியல்' எப்போதும் நினைவில் இருக்க வேண்டும். சாந்த ஸௌக்யத்தைத் தானும் அடைந்து, மற்றவர்களும் அடைவிக்கப் பண்ணுவதாகவே காந்தர்வ வேதத்தை அதற்கான உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்துக் காத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

அர்த்த சாஸ்திரம்

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்கிற நாலில் தர்மத்துக்கு அடுத்தது அர்த்தம். 'அர்த்தம்' என்பதற்கு இங்கே அர்த்தம், நடைமுறை வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் பிரயோஜனமாகிற பொருட்கள் என்பதே. வாழ்க்கை நடப்பதற்கு வீடு, வஸ்திரம், ஆஹார தானியம் முதலிய என்னவெல்லாம் வாங்குகிறோமோ அவையெல்லாம் 'அர்த்த'த்தில் சேர்ந்தவைதான். இப்படி வாங்குவதற்காக நாம் சம்பாதிக்கிற பணத்துக்கும் 'அர்த்தம்' என்று பெயர். நடை முறை வாழ்க்கை வாழ்ந்து என்றைக்கோ ஒரு நாள் செத்துப்போய் விட்டு, மறுபடி இதேமாதிரி பிறந்து கொண்டிருப்பதற்கே இந்த 'அர்த்தம்' என்று ஆக்கிக் கொண்டுவிட்டோமானால் அப்போது அது அனர்த்தந்தான். 'அர்த்தம் அநர்த்தம் பாவ்ய நித்யம்' என்பதாக இந்த உண்மையைத்தான் எப்போதும் நினைவூட்டிக் கொள்ளும்படி ஆசார்யாள் உபதேசிக்கிறார்★. 'இதில்லாவிட்டால் வாழ முடியவில்லை; ஆத்மாவை, பரமாத்மாவைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக எல்லாரும் ஸன்னியாஸியாகப் போய்விட்டால் யார் அவர்களுக்கு பிக்ஷை பண்ணுவது? அதனால் சம்பாதித்துத்தான் ஆகவேண்டும்' என்பதற்காகவே 'அர்த்த'த்தில் ஈடுபட வேண்டும். சாதாரண மனுஷ்யர்களாக

★ 'பஜ கோவிந்த'த்தில்

இருக்கப்பட்ட எல்லாருக்கும் இருக்கக்கூடிய நியாயமான ஆசைகளை மிஞ்சி அதியில் போகும்படிவிடாமல் அளவோடு அந்த ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகவும் 'அர்த்த'த்தை நாடிச் சேர்த்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இங்கே 'அர்த்த-காமம்' என்பது அதற்கு அடுத்ததாக வரும் 'காம'த்துடன் சேர்கிறது. ஆனால் அதோடேயே நின்றுவிடக் கூடாது. முடிவாக உள்ள புருஷார்த்தமான 'மோக்ஷ'த்தை மறந்து 'அர்த்தம்' என்பதிலேயே தலை தெறிக்கப் போய் விழப்படாது. இதற்கெல்லாம் அடிப்படையாக முதலில் வரும் 'தர்ம'த்தில் ஆரம்பத்திலிருந்தே பிடிப்பு இருக்க வேண்டும்!

முதலில் தர்மத்தைச் சொன்னதற்குக் காரணம், இந்த லோக மாகிற மாயா நாடகத்தில் அர்த்த – காமங்கள் இல்லாமலிருக்க முடியாதென்றாலும், இந்த மாயை என்றைக்காவது ஒரு நாளா வது விலகிப்போய் ஞானமும் மோக்ஷமும் ஏற்பட வேண்டு மென்றால் அப்போது அர்த்தகாமங்களிலும்கூட அதர்மத்தைச் சேர்த்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான். 'பல பல காமத்த ராகி' என்கிறாற்போல எத்தனையோ காமங்களிருந்தாலும் இப்படி ஏதோ ஒரு பொருளிடம் ஆசை இருக்கிறதென்றால், அந்த ஆசையையே தீய்த்துக் கொள்கிற வைராக்யமில்லா விட்டாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் அந்தப் பொருளைத் திருடிப் பெறக் கூடாது; இன்னொருத்தனை வஞ்சித்துப் பெறக் கூடாது. ரதிஸுகம் தர்மபத்னியுடன் அனுபவிக்கலா மாயினும் நிஷேத தினங்களில் (சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்ட நாட்களில்) கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும்; பர ஸ்திரீ களை மனஸாலும் நினைக்கப்படாது. பண ஸம்பாத்யம் பண்ணலாமாயினும் அதற்காக லஞ்சம் வாங்கக் கூடாது; இன்னொருத்தன் வயிற்றில் அடிக்கக் கூடாது. இப்படியெல் லாம் அர்த்த காமங்களுக்கும் தர்ம வேலி போட்டால்தான் என்றைக்கோ ஒரு நாளாவது ஞானப்பழம், மோக்ஷப் பழம் பழுக்க முடியும்!

'அர்த்தம்' தமிழில் 'பொருள்' எனப்படுகிறது. தர்ம – அர்த்த – காம – மோக்ஷங்கள் அறம் – பொருள் – இன்பம் – வீடு எனப்படுகின்றன. திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் அறத்துப் பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் மூன்றையும் மூன்று பகுதிகளில் சொல்லியிருக்கிறார். மோக்ஷத்தைப் பற்றித் தனியாக இப்படிப் பெரிய பகுதி இல்லாவிட்டாலும், அறத்

துப்பாலிலேயே 'இல்லற இயல்' என்பதற்கு அப்புறம் 'துறவற இயல்' என்று சில அதிகாரங்கள் பண்ணி, அதில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட குறள்களில்★ மோக்ஷம் ஸித்திப்பதற்கான வழிகளைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதிலே, 'மோக்ஷ லோகம் போவதற்கு அருள் ரொம்ப அவசியம்; எவ்வளவு அவசிய மென்றால் இந்தப் பூலோகத்தில் வாழ்வதற்குப் பொருள் எவ்வளவு அவசியமோ, அவ்வளவு' என்று சொல்லி, லோக யாத்திரைக்கு அர்த்தம் எப்படி இன்றியமையாதது என்பதைப் புரிய வைக்கிறார்!

அருளிலார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை – பொருளிலார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு.

வெயில், மழையால் உபத்ரவப்படாமலிருக்க வீடு வேணத் தான் வேண்டும். சரீரத்துக்குப் பசி முதலிய துன்பம் ஏற்படாம லிருக்க ஆஹாரம் வேணத்தான் வேண்டும். மானத்தை ரக்ஷித் துக்கொள்ள வஸ்திரம் வேணத்தான் வேண்டும். இப்படிப் பட்ட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள பணம் வேணத் தான் வேண்டும். அதனால் மனுஷ்யாளுக்கு இதற்கான வழி களைச் சொல்லித் தரத்தான் வேண்டும். அதுதான் 'அர்த்த சாஸ்திரம்' என்கிற நான்காவதான உபவேதம்!

ஆனால் அர்த்த சாஸ்திரத்தைப் பார்த்தால் அதில் பொரு ளாதாரத்தை, எகனாமிக்ஸைவிட அதிகமாக ராஜநீதியை, ஸ்டேட்-க்ராஃப்ட, பாலிடிக்ஸ் ஆகியவற்றையே சொல்லியிருக் கும். திருக்குறளிலும் பொருட்பாலில் எடுத்தவுடனேயே அரசாட்சியைப் பற்றித்தான் வருகிறது. அப்புறம் பல அதிகாரங்களில் செங்கோல். ஆட்சியின் தன்மை, கொடுங் கோன்மை, நீதியோடு கூடிய தண்டனை முறை, அமைச்சர்கள் – ஒற்றர்கள் – தூதர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய முறைகள், படைமாட்சி, கோட்டை கொத்தளங்களின் அவசியம், யுத்த தந்திரங்கள், வரி போட வேண்டிய நீதிகள் என்று ராஜாங்க விஷயங்களைப் பற்றியே நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார்!

ஏனிப்படி என்றால், ஒரு மனுஷ்யன் ஆஹாரம், வஸ்திரம், வீடு, வயல், பணம் முதலிய 'அர்த்த'ங்களால் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்னும்போது அவனுக்கு இந்தப் பொருள்,

---

★ அறத்துப்பால் 25-37 அதிகாரங்களிலுள்ள 130 குறட்பாக்கள்.

களை எல்லாம் தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ள முடியாததால், ரக்ஷித்துத் தருவதற்கென்றே ஒரு பெரிய ஸ்தாபனம் தேவையாயிருக்கிறது. தேசமென்றிருந்தால் துஷ்டர்கள் இருக்கத்தான் இருப்பார்கள். அவர்கள் தாங்களாகப் பாடுபட்டு ஸம்பாதனம் பண்ணாமல் இன்னொருத்தனை அடித்துப் பிடித்து, கொலை கூடப் பண்ணி அவனுடைய உடைமையைக் கவரப் பார்ப்பார்கள். அப்படி விடக்கூடாது. அவனவனுக்கும் உடைமையைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கச் சக்தி வாய்ந்த ஒரு ஸ்தாபனம் தேவை. பலிஷ்டர்கள் பலஹீனர்களை இப்படியெல்லாம் கஷ்டப்படுத்தாமல், ஸாதுக்கள் நிம்மதியாக வாழ்க்கை நடத்த முடியாதபடி கொலை, கொள்ளை, பெண்களை மானபங்கம் செய்வது என்றெல்லாம் செய்யாமல் தடுப்பதற்கு ஓர் அமைப்பு வேண்டும்.

அன்னிய தேசத்தினர் ஒரு தேசத்துக்குக் கூட்டமாக வந்து அதன் ஜனங்களைக் கஷ்டப்படுத்தி, அவர்களுடைய 'அர்த்தம்', மதம், கலாசாரத்தைச் சிதைத்துச் சேதம் பண்ணாமலும் தடுக்க வேண்டும். தடுத்து; இந்த உள்நாட்டு – வெளிநாட்டு துஷ்டர்கள் கைவரிசையைக் காட்டிவிட்டால் அவர்களைத் தண்டித்து சிக்ஷை பண்ணுவதற்கும் அந்த அமைப்புக்கு அதிகாரமும், செல்வாக்கும், ஆள் பலமும் இருக்க வேண்டும். ஜனங்களுக்கு அர்த்தத்தை சேகரம் பண்ணிக் கொள்வதற்கும், லௌகிக ரீதியில் ஜீவனம் நடத்துவதற்கும் அதிகம் சொல்லித் தர வேண்டியதில்லை. Self-interest-ல் அவர்களே கொஞ்சம் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் இந்த . விஷயங்களில் விருத்தி பண்ணிக் கொண்டு விடுவார்கள். பிறன் interest-ஐக் கெடுக்காமல், தங்களுடைய சாச்வதமான interest–ஐயும் கெடுத்துக் கொள்ளாமல் அவர்களை இவ்விஷயங்களில் கட்டுப்படுத்தவே சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அது தர்ம சாஸ்த்ரத்தின் காரியம்.

அர்த்தசாஸ்த்ரம் என்று வருகிறபோது, இப்படி தனித் தனிப் பிரஜைகள் அர்த்தத்தை சேர்த்துக் கொள்வதைவிட, அத்தனை பிரஜைகளுமாகச் சேர்த்ததை ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதற்கான, ஸ்தாபனத்தைப் பற்றித்தான் நிறையச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதோடு அவர்களுடைய லௌகிக வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றித் தருவதோடு அவர்

களுடைய அத்யாத்ம வாழ்க்கை, கலாசாரம் இவற்றையும் பேணிக் காத்துத் தரும் ஸ்தாபனமாயும் இதுவே இருந்து விட்டால், அது இத்தனை பெரிய கார்யங்களை, ஒரு பெரிய தேச ரீதியில் இதற்காக நடத்த வேண்டிய நிர்வாஹங்களை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றித்தானே விஸ்தார மாகச் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கும்? ராஜாங்கம் என்பது இப்படிப்பட்ட ஸ்தாபனம்தானே? ஒவ்வொரு தேசத்திலும் இப்படித்தானே எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தியே ராஜாங்கம் என்பதை ஏற்படுத்தி, ஜனங்கள் முறை யான வழியில் தங்கள் 'அர்த்தம்' தேடுவதற்குக் குந்தகம் இல் லாமலிருப்பதற்காகவும், தேடிப் பெற்ற அர்த்தத்தையும் அதோடு தங்கள் ஜீவனையும் உள் சத்துருக்களிடமிருந்தும் வெளி சத்ருக்களிடமிருந்தும் ரக்ஷித்துக் கொள்வதற்காகவும், தங்களுடைய தேசிய கலாசாரம், மதம் முதலியவற்றைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகவும் வழி கண்டிருக்கிறார்கள்?

பின்னாடி பல ஸித்தாந்தங்கள் வந்து ஜனநாயகம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ராஜாங்கமே மெஜாரிட்டியாயிருக்கிற பலிஷ்டர்களின் பக்கமே இருந்து கொண்டு துர்பலர்களாயிருக் கிற மைனாரிட்டிகளின் உடைமைகளை நியாயாநியாயம் அவ்வளவாகப் பார்க்காமல் பறிப்பதாகவும், தேசாசாரங் களைச் சிதைப்பதாகவும் ஆனாலுங்கூட வாயளவில், எழுத் தளவில் இப்படிப்பட்ட ராஜாங்கமும் ஸர்வஜனங்களையும் தர்மப்படி ரக்ஷிப்பதற்காகவும், தேச தர்மத்தையும், இப்படியே போஷித்துத் தருவதற்காகவும்தான் இருப்பதாகப் பிரகடனம் பண்ணிக் கொள்வது வழக்கமாயிருக்கிறது. இங்கே ஐடியாலஜி, கொள்கை என்பவை வந்து மோதுகிறபடியால் ஜெனரலாகச் சொல்கிறேன். அர்த்தசாஸ்த்ரத்தில் ராஜாங்கத் துக்கு, ஆட்சி முறைக்கு முக்யமான இடம் கொடுப்பதற்குக் காரணம் ராஜாங்கம்தான் தேச ஜனங்களின் 'அர்த்த'த்தை தர்மப்படி ரக்ஷித்துத் தருவதற்காக ஏற்பட்ட அமைப்பு என்ப தால்தான்!

அர்த்த சாஸ்திரமும் தர்ம சாஸ்திரமும்

இந்தப் பெரிய ரக்ஷணையைச் செய்வதற்குத்தான் அது அனேகச் சட்டங்களைப் போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறது. இப்படி அர்த்த சாஸ்த்ரம் சட்டம் போடுவதற்கு முந்தியே உபவேதத்தைவிட உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் கருதப்படும் வேத உபாங்கங்களிலேயே உள்ள தர்ம சாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதியைப் பற்றி நிறையச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனு, யாஜ்ஞவல்கியர் மாதிரியானவர்களின் ஸ்ம்ருதிகளில் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை விவரிக்கும்போது க்ஷத்ரிய தர்மம், ராஜ தர்மம் என்பவற்றில் தேசப் பரிபாலனத்துக்கான சட்டங்களும். வந்துவிடுகின்றன. மனுதர்மப்படி ஆட்சி நடத்துவதாகத்தான் எந்த ராஜாவும் – ஆதிகாலத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டு அரசர்களும் சொல்லிப் பெருமைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பின்னாடி வந்த அர்த்த சாஸ்திரத்தைவிட முன்னாடி வந்த தர்ம சாஸ்திரப்படி போவதைத்தான் முக்யமாகக் கருதி ஆட்சி முறை நடந்து வந்திருக்கிறது. ஏனென்றால் உபவேதங்கள் எல்லாமே கண்ணுக்குத் தெரிகிற இந்த லோக வாழ்க்கைக்கு எது லாபம் என்பதைத்தான் கருத்தில் கொண்டவை. பரலோக சிரேயஸ் என்ற நித்ய ஸௌக்யத்தைக் கருத்தில் கொண்டு ஆத்மாவின் மேம்பாட்டுக்கு வழி சொல்வது வேத உபாங்கங்களில் உள்ள ஸ்மிருதிகளும் தர்ம சாஸ்திரங்களும்தான்!

அர்த்த சாஸ்திரம் முதலான உபவேதங்களும் வேத தர்மத்தின் ஆதாரத்தில் எழுந்தவைதான். ஆனாலும் பூராவும் அந்தத் தர்மப் பிரகாரமே போகும் என்று சொல்ல முடியாது. வைத்யம், அர்த்தம், பொழுதுபோக்குகள் என்று ஏதோ ஒரு ஸப்ஜெக்டை 'ஸ்பெஷலைஸ்' பண்ணுவதாக இவை அமைந்திருக்கின்றன. அதனால் இந்தக் கால இங்கிலீஷ் வைத்தியத்தில் ஸ்பெஷலைஸேஷனைப் பற்றிச் சொல்கிற டிஃபெக்ட்

உபவேதங்களுக்கும் வந்து விடுகிறது. காதுக்கு ஒரு வைத்தியர்; தொண்டைக்கு ஒரு வைத்தியர்; மூக்குக்கு ஒருவர்; 'ஹார்ட்டை' மட்டும் பார்க்க ஒரு டாக்டர்; லங்க்ஸை மாத்திரம் பார்க்க இன்னொரு ஸ்பெஷலிஸ்ட் என்று இருப்பதால் மொத்த கான்ஸ் டிட்யூஷனைப் பார்க்காமல் இப்படி ஒரே பிரிவில் ஸ்பெஷலைஸ் பண்ணி வைத்தியம் பண்ணுகிறபோது அந்தப் பிரிவிலுள்ள வியாதிக்கு மட்டும் மருந்து கொடுத்துக் குணம் பண்ணுகிறபோது வேறொரு பிரிவில் புது வியாதி வருகிறது; மொத்தத்தில் கான்ஸ்டிட்யூஷன் பாதிக்கப்படுகிறது என்கிறார் கள். இதுமாதிரிதான் அர்த்தத்தை மாத்திரம் அபிவிருத்தி பண்ணுவது, ஆட்டம்-பாட்டு முதலியவற்றை மட்டும் வளர்ப் பது என்று உபவேதங்கள் செய்கிறபோது இந்த எல்லாம் எதற்கு அங்கமாயிருக்க வேண்டுமோ அந்தத் தர்ம வாழ்க்கை என்ற பூரண விஷயத்தில் கவனக் குறைவு ஏற்பட்டு அதற்குப் பாதகமாகக்கூடப் போகும்படியான ஹேதுக்கள் உண்டாகிவிடு கின்றன.

அதனால்தான் ராஜாக்கள் அர்த்த சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றுவதைவிட மனு தர்ம சாஸ்த்ராதிகளை அனுஸரிப் பதையே பெருமைக்குரிய விஷயமாகச் சொல்லிக் கொண் டார்கள். முடிவில் பார்க்கப் போனால் அர்த்த சாஸ்த்ரத்திலும் அது வேத தர்மத்தை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு, அதை நிலை நாட்டவேதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் சொல்லி யிருக்கும்!

தர்ம சாஸ்திரங்கள் மட்டுமின்றி உபாங்கங்களில் வருகிற புராண இதிஹாஸங்களிலும் ராஜநீதியைப் பற்றி நிறைய இருக்கிறது. இங்கெல்லாமும் தற்காலிகமான 'அர்த்த'த்தை விட, சாச்வதமான தர்மத்துக்குப் பிராதான்யம் கொடுத்தே அரசாட்சி முறை சொல்லப்பட்டிருக்கும்.

தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவே வியாஸ மஹரிஷி அனுக்ரஹித்த மஹாபாரதத்திலும், 'தர்ம விக்ரஹவான்' என்றே கியாதி பெற்ற ராமசந்திரமூர்த்தியின் கதையான ராமாயணத்திலும் ராஜநீதிகள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. மஹாபாரதத்தில் யுத்தத்துக்கு அப்புறம் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக் கொண்ட தர்மபுத்ரருக்கு பீஷ்மபிதாமஹர் சாந்தி

பர்வா, ஆனுசாஸனிக பர்வா என்ற இரண்டு பெரிய பர்வங்களில் பண்ணுகிற உபதேசங்களில் ராஜதர்மத்தைப் பற்றி ஏராளமாக வந்துவிடுகிறது. காட்டுக்குப் போன ராமரைத் திரும்ப அழைத்து வருவதற்காக பரதன் சித்ரகூடத்துக்குப் போனபோது, எப்படி ராஜாங்கம் நடத்த வேண்டும் என்று ராமர் அவனுக்கு நிறைய உபதேசித்த விஷயம் ராமாயணத்தில் வருகிறது. ராமராஜ்யம் என்ற தர்ம ராஜ்யத்தின் விதிகளையே இங்கே ராமர் சொல்லியிருக்க வேண்டும்!

இப்படித் தர்மத்துக்காக ஏற்பட்ட நூல்களில் சொல்லியுள்ள ஆட்சி முறைக்கு அப்புறம்தான் 'அர்த்த சாஸ்த்ரம்' என்று உள்ளதை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்போது அர்த்த சாஸ்த்ரம் என்றால் சாணக்யன் எழுதின ஒரு புஸ்தகந்தானென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அர்த்த சாஸ்த்ர புஸ்தகங்கள் பலவற்றில் ஒன்றுதான் அது. அதற்கு சாணக்ய நீதி அல்லது சாணக்ய தந்தரம் என்றே பெயர். இப்படியே சுக்ர நீதி என்று சுக்ராசாரியார் செய்த அர்த்த சாஸ்த்ர நூல் ஒன்றும் இருக்கிறது. தர்மத்துக்கென்றே ஏற்பட்ட நூல்களின் அளவுக்கு அர்த்த சாஸ்திர புஸ்தகங்களில் ஸத்யம், தர்மம் நியாயம், நேர்மை ஆகியவற்றை எதிர்பார்க்க முடியாது. ராஜ தந்த்ரம், ஸமயோசிதம் – diplomacy, expediency என்றெல்லாம் சொல்கிறார்களே, இவற்றைத் தவிர்க்க முடியாத கட்டங்களில் தர்ம நூல்களிலேயே கொஞ்சம் அனுமதித்துத் தானிருக்கும். அர்த்த சாஸ்த்ரத்திலோ இவற்றுக்கு அதிக இடம் கொடுத்திருக்கும். சில ஸந்தர்ப்பங்களில் அரசாங்கம் உள்ளதைச் சொல்லாமல் மறைக்கலாம் என்ற அளவுக்கு தர்ம நூல்கள் போகுமென்றால், அர்த்த சாஸ்திரமோ உள்ளதை இல்லையென்றே மறுக்கலாம். இல்லாததை உள்ளதாகச் சொல்லலாம் என்றுகூடச் சொல்லிவிடும். இப்படி அஸத்ய ஸம்பந்தம் வருவதால்தான், பாக்கி உபவேதங்களுக்கு ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம் என்று பெயரிருக்க இதற்கு அர்த்தவேதம் என்றில்லாமல் இது ஒரு சாஸ்த்ரம் என்றே பெயர் இருக்கிறது. 'சாஸ்திரம்' என்றால் எந்த ஸப்ஜெக்டைப் பற்றியும் விதிகள் கொடுப்பதுதான்.

தர்ம சாஸ்திரத்தோடு உபவேதங்களில் வரும் ஸப்ஜெக்ட்கள் எது மாறுபட்டாலும் நாம் இதைத் தள்ளிவிட்டு தர்ம

சாஸ்திரத்தைத்தான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆயுர்வேத வைத்யர் எவராவது தம் சுவடியிலிருந்து மேற்கொள் காட்டி சிராத்த தினத்தில்கூட ஒரு வியாதிக்கார பிராமணன் பூண்டு லேஹ்யம் சாப்பிடலாம் என்று சொன்னால், அதைக் கேட்காமல், உயிர் போனாலும் போகட்டும் என்று தர்ம சாஸ்திரப் படி அதை அன்று ஒதுக்கத்தான் வேண்டும். இப்படியே அர்த்த சாஸ்த்ரக்காரர் தர்மத்தைவிட்டு ஒரு ராஜா தன்னை ஸ்திரப் படுத்திக் கொள்ளச் சில செய்யலாமென்றால், இவற்றை 'டிப்ளமஸி' என்ற பெயரில்கூட தர்ம சாஸ்திரம் சொல்கிற ராஜ தர்மம் ஒப்புக் கொள்ளாத இடத்தில் நாம் அர்த்தசாஸ் திரத்தைத் தள்ளி தர்ம சாஸ்த்ரத்தைத்தான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆரோக்யம், யுத்த ஜயம், கண்ணுக்குக் காதுக்கு இன்பம், அதிகாரம் என்று இந்த உபவேதங்களின் பலன் பிரத்யக்ஷத்தில் உடனே தெரிந்தால், தெரிந்துவிட்டுப் போகட்டும். தர்மாதர்மங்களின் பலன் அப்படித் தெரியாமல் அத்ருஷ்டமாக இருந்தாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அதற்காக நிரந்தரமானதை விட்டுத் தற்காலிகமானதைப் பிடித்துக் கொள்வார்களா? சரீரத்தைப் பல விதங்களில் ரக்ஷித்து ஸந்தோஷப்படுவதற்கு உபவேதங்கள் வழி சொன்னாலும், இந்தச் சரீரத்தை இப்படியே என்றைக்கும் ஸந்தோஷமாகக் காப்பாற்றித் தர அவற்றால் முடியுமா? சரீரம் போனவிட்டு தர்மாதர்மங்களுக்குத்தானே நாம் பதில் சொல்லியாக வேண்டும்?

உபவேதங்கள் தருகிற த்ருஷ்ட லாபங்களைவிட தர்ம சாஸ் திரங்கள் தரும் அத்ருஷ்ட லாபம்தான் உயர்ந்தது என்பதற்குப் பொதுஜன வசனமே அத்தாட்சியாயிருக்கிறது. நடைமுறை வாழ்க்கையில் த்ருஷ்டமாகவே அதாவது, கண்ணால் பார்க்கும் படியாகவே ஒரு பெரிய லாபம் கிடைத்துவிட்டால் 'அத்ருஷ்டம் அடிச்சுது' என்றுதானே சொல்கிறோம்? ஆகையால் த்ருஷ்டத்தைத் தரும் அர்த்த சாஸ்த்ரம் முதலானதுகளும் அத்ருஷ்டத்தைத் தரும் தர்ம சாஸ்த்ரத்தின் காலில் விழ வேண்டியவைதான். 'தர்மார்த்த காம மோக்ஷம்' என்பதில் அர்த்தம் பெரும்பாலும் காமம் என்ற தற்கால ஸுகத்தைத் தருவதோடு முடிவதே. தர்மம்தான் நித்ய ஸுகமாயுள்ள மோக்ஷத்துக்கு உபாயம். அந்த தர்மத்தில் போவதற்கு அனுகூலமாகவே அர்த்தத்தைப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நான் இப்படிச் சொல்வதால், தற்காலத்தில் சிலர் நினைக்கிற மாதிரி சாணக்ய தந்திரம் முதலானவற்றில் ஜனங்களின் நன்மையையும், ஸத்யம் – தர்மம் ஆகியவற்றையும் புறக்கணித்து ராஜாங்கத்துக்கு யதேச்சாதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறது என்று தப்பாக நினைத்து விடக் கூடாது. தற்போது உலகத்தில் 'மானார்க்கி' (முடியரசு) உள்ள நாடுகள் உள்பட எல்லாத் தேசங்களிலும் யதேச்சாதிகாரம் இல்லாமல் ஸர்வ ஜன அபிப்ராயப்படி, ஸர்வ ஜன க்ஷேமத்துக்காகத்தான் அரசாட்சி நடத்தப்படுவதாக ஜனநாயக கொள்கை என்பதாக ஒன்று பேசப்படுகிறது. ஆனாலும் தினமும் ஒரு 'Coup' வருவதாகவும், கொஞ்ச காலத்திலேயே இந்த ராணுவ ஆட்சியும் போய் இன்னொரு மிலிடரி ஸர்க்கார் வருவதாகவும் தானிருக்கிறது. ஜனங்கள் நலனை முந்தி இருந்த ராஜாங்கம் கவனிக்கவேயில்லையென்றும், ஜனப் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் ஸத்ய தர்மங்களை அடியோடு விட்டு விட்டு லஞ்சம், கையாலாகாத்தனம் இவற்றால் தேச வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விட்டதாகவும் புது ஆட்சி ஏற்படுத்துபவர்கள் சொல்கிறார்கள். இப்போது நடக்கிற இத்தனை யதேச்சாதிகாரமோ, இப்போது பார்க்கிற இத்தனை inefficiency-யோ, அர்த்த சாஸ்திரங்களில் அனுமதிக்கப்படவேயில்லை.

இப்போது வாயினால் உசந்த ப்ரின்ஸிபிள்களைச் சொல்லிக் கொண்டே கார்யத்தில் ரொம்பவும் வேறு விதமாகச் செய்வதாக இருக்கிறது. அர்த்த சாஸ்த்ரங்களில், இப்படி வாயினால் ஒரேயடியாகத் தர்ம ஜோடனை பண்ணாமல், ஒரு ராஜாங்கம் நடத்துவதென்றால் அதில் ஒரு ராஜ்யத்தையே மேய்த்துக் கட்ட வேண்டியிருப்பதை முன்னிட்டும், மேலும் அன்னிய ராஜ்யங்களில் மோதல்களைச் சமாளிக்க வேண்டியிருப்பதை முன்னிட்டும், அனேக விஷயங்களை ரஹஸ்யமாகத்தான் வைத்திருக்க வேண்டும். சில விஷயங்களைக் கொஞ்சம் வேறே மாதிரித் தெரிகிற விதத்தில்தான் காட்ட வேண்டும் என்ற practical necessity-யால், ரொம்பவும் ஸத்ய-தர்மம் பார்த்து முடியாது என்றே சில அம்சங்களில் காம்ப்ரமைஸ் பண்ணிக் கொண்டு போகும்படியாகச் சொல்லியிருக்கும். வார்த்தையில் ரொம்பவும் தர்ம ஜோடனை பண்ணாவிட்டாலும், கார்யத்தில் அதில் சொல்லியிருக்கிற

அளவுக்கே ராஜாக்கள் விட்டுக்கொடுத்து ராஜ்ய பாரம் பண்ணினதால், இக்காலத்தில் கார்யத்தில் நடக்கிற அதர்மமும் யதேச்சாதிகாரமும் அப்போதெல்லாம் நடந்ததேயில்லை!

சாச்வதச் சட்டமும் தற்காலிக மாறுதல்களும்

எடுத்ததற்கெல்லாம் தன்னிஷ்டப்படிச் சட்டம் செய்ய இடமுள்ளபோதுதான் யதேச்சாதிகாரத்துக்கு இடம் கொடுத்துப் போகும். பழைய காலத்தில் 'மானார்க்கி'தான் நடந்ததென்றாலுங்கூட ராஜாக்களுக்கு இப்படி நினைத்த மாதிரியெல்லாம் சட்டம் செய்ய 'அதாரிடி' இருக்கவில்லை என்பது தெரியாததால்தான் 'க்ரிடிஸைஸ்' செய்கிறார்கள். க்ரிடிஸைஸ் செய்பவர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயமென்னவென்றால், அடிப்படைச் சட்டங்கள் யாவும் தர்ம சாஸ்திரத்திலும், அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் எழுதி வைக்கப்பட்டவையாகவே இருந்துவிட்டன. சாச்வத வாழ்க்கைக்கு ஒரு துணை உபாயமாக இந்தத் தார்மிகச் சட்டங்கள் இருப்பதால் இவையும் சாச்வதம் தான் என்ற நம்பிக்கையும் பிடிப்பும் எல்லா ராஜாக்களுக்கும் இருந்தன.

வைதிகத்தையும் ஆஸ்திக்யத்தையும், தர்மத்தையும் விருத்தி செய்வதே ராஜாவின் பொறுப்பு என்று சின்ன வயஸில் குருகுல வாஸத்திலேயே அரச குமாரர்களுக்கு ஆழமாகப் போதிக்கப்பட்டிருந்தது. 'இந்தச் சாச்வத ஸத்யங்களைப் பழைய சாஸ்திரங்களின் சட்டங்களையே சாச்வதமாகப் பின்பற்றினால்தான் அடைய முடியும்; கொஞ்சமும் ஸ்வயநலம் கலக்காமல், லோகத்தின் நிரந்தர க்ஷேமத்திற்கென்றே ரிஷிகள் கொடுத்துள்ள விதிகளை அவர்களுடைய நிலைக்கு எவ்வளவோ கீழே உள்ள நாம் மாற்றப்படாது' என்று ஒரு ராஜா வித்யாப்யாஸத்தின்போதே 'கன்வின்ஸ்' பண்ணப்பட்

டிருப்பான். அதனால், இந்த சாஸ்திரங்கள், நடைமுறைத் தேவைகள் இரண்டையும் நன்றாயறிந்த மந்திரிகளின் துணையுடன் அவன் ஆட்சி பண்ணும்போது கால, தேச, வர்த்தமானங்களின் நிர்ப்பந்தத்தினால் சாஸ்திரச் சட்டங்களில் எங்கே மாறுதல் தேவைப்படுகிறதோ அங்கே மட்டும் கொஞ்சம் பண்ணிப் புது 'ரூல்' போடுவான். மாறுதல் என்றால் முழுக்க change பண்ணமாட்டான்; கொஞ்சம் modify மட்டும் பண்ணுவான். சாஸ்திரத்திலேயே அவ்வப்போது வருகிற ராஜாவின் discretion-க்கு (ஸமயோசித புத்திக்கு) என்று விட்டிருக்கிற இனங்களில்தான் சட்டம் போடுவான். 'தேர்ச் சக்ரம் பாதையை விட்டுக் கொஞ்சங்கூட விலகாத மாதிரி திலீபன் மனு தர்மத்தை விட்டு விலகாமலே ஆட்சி பண்ணினான்' என்று காளிதாஸன் சொல்வது★ அக்காலத்தில் பொதுவாக எல்லா ராஜாங்கத்தின் நடைமுறையையும் reflect பண்ணுவதுதான்!

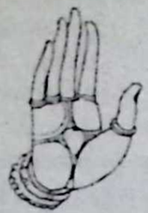
'ஸெக்யூலரிஸம்' என்பதை இப்போது நடத்துகிற மாதிரி நடத்துகிறபோது சாச்வத தர்மத்தைப் பற்றி நினைக்க இடமேயில்லை. மாறிக்கொண்டேயிருக்கிற நடைமுறை வாழ்க்கை நலனை, மாறி மாறிப் பலவிதமாக நினைக்கிறவர்கள் ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதே ராஜாங்கம் என்று ஆகிறபோது, சட்டங்களும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. தார்மிகச் சட்டங்கள் எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்கள் இந்த தேசத்தில் மாறாமல் பின்பற்றப்பட்டிருக்க, 'அர்த்தம்' என்கிற தற்காலிக விஷயத்தையே லக்ஷ்யமாகக் கொண்ட இன்றைய ஜனநாயக அரசாங்கங்களின் சட்டங்கள், அவ்வப்போது ஆட்சிக்கு வருகிறவர்களின் இஷ்டப்படி தினம்தினம் மாறுகின்றன!

புரோஹிதர், குலகுரு, மந்திரி - அமாத்யர் - ஸசிவர் என்கிற பலவிதமான ஆலோசகர்களைக் கலந்து கொண்டும், ஒவ்வொரு ஸமுதாயத்துக்குமான பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஸபைகளின் அபிப்ராயங்களைக் கருத்தில் கொண்டும், ஏற்கெனவே ஏற்பட்டுள்ள ராஜநீதி சாஸ்திரச் சட்டங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டும்தான் ராஜாக்கள் ஆண்டார்களே தவிர, யதேச்சாதிகாரம் பண்ணவேயில்லை. ஸ்தல ஸ்தாபன

★ ரகுவம்சம் *1.17*

ஆட்சி என்று இப்போது வார்த்தையில் சொல்கிறபடி நிஜமாக அங்கங்கே பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் நடந்தது பழங்காலத்தில் தான். ஸூபர்வைஸர் மாதிரிதான் ராஜா மேற்பார்வை பார்த்து வந்தான். யுத்தம் – ராணுவ ஸமாசாரத்தில்தான் மத்ய ராஜாங்கத்துக்கு அதிகாரம் நிறைய இருந்தது. கோயில் குளம் கட்டுவது, சிஷ்டர்களையும் வேத வ்யுத்பன்னர்களையும், பல கலைகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் மானியம் தந்து ஆதரிப்பது முதலானவையே 'ஸிவில்' விஷயங்களில் ராஜாவின் முக்ய கார்யமாயிருந்தது. மற்ற 'ஸிவில்' விஷயங்கள் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் ஆலோசனைகளை முக்யமாகக் கொண்டே கவனிக்கப்பட்டன.

அவ்வப்போது ஆட்சி செய்யும் ராஜாக்கள் பழைய ஆதாரச் சட்டத்தை அனுஸரித்தே அவசியமான இடத்தில் புது ரூல் போடலாம் என்பது அக்காலத்தில் பின்பற்றிய முறை. அவ்வப்போது ஆட்சியதிகாரத்திலிருப்பவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமானபடி, தங்களுக்கு அனுகூலமானபடி எப்படியெல்லாம் அபிப்ராயப்படுகிறார்களோ, அப்புறம் இந்த ஐடியாலஜியையும் எப்படியெல்லாம் மாற்றிக் கொள்கிறார்களோ அதன்படி 'லா'க்கள் பண்ண வேண்டும் என்பதற்காக, இதற்கு அனுகூலமாக ஆதாரச் சட்டத்தையே மாற்றிவிட வேண்டுமென்பது இப்போதைய நடைமுறை! வருஷா வருஷம் கான்ஸ்டிட்யூஷனுக்கு அமென்ட்மென்ட்! இது ஜனநாயகம்! பழைய முறை யதேச்சாதிகாரம்!

அரசனுக்கிருந்த கட்டுப்பாடுகள்

விஷயம் தெரியாமலே குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். அப்பனுக்குப் பின் பிள்ளைக்குப் பட்டம், அதிலும் தலைப்பிள்ளைக்குப் பட்டம் என்று law of primogeniture-படி ராஜ்யாதிகாரம் போனதால் தகுதிக்கோ, பிரஜைகளின் ஸம்மதத்துக்கோ இடமில்லாமலே அக்கால முடியரசு நடந்தது என்று இப்போதைய குடியரசுவாதிகள் சொல்வதும் இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுதான். இப்போதுதான் வயஸு ஒன்றைத்தவிர ஜனநாயகப் பிரதிநிதிகளுக்கு எந்தத் தகுதியும் வைக்காமல் விட்டிருக்கிறது. நம்முடைய கான்ஸ்டிட்யூஷனை (அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தை) நிறைவேற்றிய ஸபைக்கு அக்ராஸனராயிருந்த ராஜேந்திரப்பிரஸாதே இதை ஆக்ஷேபித்துப் பார்த்தார். 'சட்டத்தைப் பற்றி வாதிக்க வேண்டிய வக்கீல்களுக்கும் தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டிய ஜட்ஜ்களுக்கும் அனேகக் க்வாலிஃபிகேஷன்கள் வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் அந்தச் சட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றுகிற எம்.எல்.ஏ-க்களுக்கும் எம்.பி-க்களுக்கும் ஒன்றும் வேண்டாமென்றால் கொஞ்சங்கூட ஸரியாயில்லையே' என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். ஆனாலும் அவர் சொன்னதற்கு கான்ஸ்டிட்யூவென்ட் அஸெம்ப்ளி ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

பழைய நாளில் ராஜாக்களுக்கு நிரம்ப யோக்யதைகளை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. குருகுலவாஸம் பண்ணி ஸகல சாஸ்திரங்களையும் தெரிந்து கொள்வார்கள்; தனுர்வேத அப்யாஸம் பண்ணுவார்கள்.

தர்மத்திலும், பண்பிலும் உயர்ந்தவர்களாகவும் அவர்கள் இருக்க வேண்டும். ராஜாவாகி வெளி சத்ருக்களை ஜயிப்பதற்கு முந்தி அவன் காமம், க்ரோதம் முதலான ஆறு உள் சத்ருக்களை

யும் ஜயித்திருக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்திரம்.

தகுதி எதுவும் போதாமல் துன்மார்க்கத்தில் போன அஸமஞ்ஜன் மாதிரியான ராஜகுமாரர்களையும், ராஜாவான பிறகும் யதேச்சாதிகாரமாகத் தன் மனஸூப்படி பண்ணின வேனன் போன்றவர்களையும் ஜனப் பிரதிநிதி ஸபையினர் ஒழித்தே கட்டியிருக்கிறார்கள்!

Primogeniture (தலைப் பிள்ளைக்குப் பட்டம்) என்பதால் அவனுக்கு யோக்யதாம்சமில்லாவிட்டாலும் அப்படிக் கட்ட லாமென்று அர்த்தமில்லை. எவனைவிட யோக்யதையுள்ளவர் இருக்க முடியாதோ அப்படிப்பட்ட ராமச்சந்திர மூர்த்திக்கே பட்டம் கட்டுவதற்கு முன்னால் தசரதன் ஸபையைக் கூட்டி அப்படிப் பண்ணலாமா என்று அபிப்ராயம் கேட்டிருக்கிறான்!

சூரபத்மன், மஹிஷாஸூரன், ராவணன், துர்யோதனன் மாதிரியானவர்கள்கூடப் பேருக்காவது மந்த்ராலோசனை என்று ஒன்று நடத்தித்தானிருக்கிறார்களென்று புராணங்களி லிருந்து தெரிகிறது. ஸாக்ஷாத் ராமர் வானரங்களைக் கலந்தா லோசித்து விட்டுத்தான் சரணாகதி என்று வந்த விபீஷணனை அங்கீகாரம் பண்ணியிருக்கிறார்.

காளிதாஸனின் ரகுவம்சம் ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டால் போதும். வரிசையாக ஸூர்ய வம்ச ராஜாக்களைப் பற்றிச் சொல்கிற அந்தக் காவியம் தர்ம சாஸ்திரம் மட்டுமின்றி அர்த்த சாஸ்திரக் கொள்கைகளும் பெருமளவுக்கு அமலுக்கு வந்து விட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டதுதான். அதனால் அதில் சொல்லியிருப்பவை பிற்கால ராஜ தர்மக் கருத்துக்களே எனலாம். சிலது இப்போது நினைவுக்கு வருவது சொல்கிறேன்:

வண்டானது எப்படிப் புஷ்பத்துக்கு வலி தெரியாமல் தேனை எடுத்துக் கொள்கிறதோ, அப்படித்தான் ராஜா பிரஜை களுக்குக் கொஞ்சங்கூடச் சிரமம் தெரியாமல், அவர்களுடைய மலர்ச்சி குன்றாமலே வரி வசூலித்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது சாஸ்திரம். இதை இன்னொரு உவமையால் இன்னும் அழகுபடுத்திச் சொல்லியிருக்கிறான் உவமைக்கே பெயர் பெற்ற காளிதாஸன். 'ஸூர்யன் எப்படி முதலில் பூமியி

விருந்து ஜலத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டு அப்புறம் அதை பூமிக்கே மழையாய் பொழிகிறானோ அப்படி திலீபன் பிரஜைகளிட மிருந்து வரி வசூலித்ததைப் பிறகு அவர்களுடைய நலனுக்கே யான காரியங்களில் செலவிட்டான்' *(1.18)* என்கிறான். லோகத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுமில்லாமல் எங்கேயோ ஸமுத் ரத்தில் இருக்கிற உப்பு ஜலத்தை ஸூர்யன் இழுத்து, அப்புறம் உலகுக்குப் பயனாகிற சுத்த ஜலமாக அதை வர்ஷிக்கிறா னல்லவா? இப்படித்தான் ஸமுதாய க்ஷேமத்துக்கு வராத செல்வத்தை ராஜா வரியாய் வசூல் செய்து, பிறகு அதன் க்ஷேமத்துக்கே செலவிட்டான் என்று அர்த்தம்.

தங்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகனாக இருக்கப்பட்ட ராஜாவிடம் எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஒரு மரியாதை இருந்தால்தான் அவனு டைய சட்டத்துக்குக் கட்டுப்படுவார்களென்றே அவனுக்குப் பொதுக் கண்ணோட்டத்தில் அந்தஸ்தை ஏற்படுத்தித் தருவதற் காக அரண்மனையும், 'ராஜபோகம்' என்கிற ஸௌகர்யங் களும், யானை குதிரைகளும் ஆபரணங்களும் கொடுத்திருப் பது. ஆனால் இப்படிச் சொந்தச் சொத்தை விருத்தி செய்து கொள்வதற்காகவே அவன் வரி போட்டான் என்று நினைத் தால் அது தப்பு. 'Welfare State – கருத்து' அப்போதும் உண்டு என்று மேலே சொன்னதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

'ரகு' வம்சம் என்றே பெயர் ஏற்படச் செய்த ரகுவைப் பற்றிக் காளிதாஸன் சொல்கிறான்: உள்நாடு, வெளி நாடுகளை யெல்லாம் ஜயித்து ஏராளமான செல்வக் குவியலோடு திரும்பிய ரகு 'விச்வஜித்' என்ற யாகம் செய்து அத்தனை செல்வத்தையும் தக்ஷிணையாகவும் தானமாகவும் கொடுத்து விடுகிறான். ஏராளமாக ஈட்டிய நிதிகளால் தன் சொந்தச் சொத்தை அவன் ஜாஸ்தி பண்ணிக் கொள்ளாதது மட்டு மில்லை; ஏற்கெனவேயிருந்த சொத்துக்களைக்கூடத் தானம் பண்ணி விடுகிறான்! கௌத்ஸர் என்ற பிராமணர் வருகிற போது அவனிடம் அதிதிக்கு அர்க்யம் கொடுக்கக்கூடத் தங்கத் திலோ வெள்ளியிலோ கிண்ணம், உத்தரிணி முதலானவைகள் இல்லாமல் மண்ணாலான பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு போனானாம்! இப்போதானால் தினமும் ஏதாவது மந்திரி, எம்.எல்.ஏ-க்கு எப்படிப் புதிசு புதிசாகப் பங்களாக்கள் முளைக்

கின்றன என்று யாராவது கேள்வி எழுப்புவதாகப் பார்க்கிறோம்!

'ராஜா' என்ற வார்த்தைக்குக் காளிதாஸன் **(4.12-ல்)** கொடுக்கிற டெஃபனிஷனே அவன் ஜனங்கள் மீது யதேச்சாதிகாரம் பண்ணாமல் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் பரமப்பிரியனாக இருந்தானென்பதுதான். ராஜா ப்ரக்ருதி ரஞ்ஜநாத் என்பதுதான் அந்த டெஃபனிஷன். 'ப்ரக்ருதி' என்றால் 'பொது ஜனங்கள்' 'ரஞ்ஜநாத்' என்றால் 'மகிழப் பண்ணுவதால்'. பொது மக்களை மகிழப் பண்ணுவதாலேயே 'ரஞ்ஜ்' என்ற 'ரூட்டி'லிருந்து 'ராஜ்' என்ற வார்த்தை உண்டானதாகக் காட்டியிருக்கிறான்.

பவபூதி என்று இன்னொரு மஹாகவி. அவர் எழுதின 'உத்தர ராம சரித' நாடகத்தில் ராமர், 'நான் பொது ஜனங்களைப் பிரீதி பண்ணுவதற்காக எதையும் தியாகம் பண்ணத் தயார். என்னுடைய ஸ்நேஹம், தயை, ஸௌக்யம் எதையும், ஏன் ஸாக்ஷாத் ஸீதையையுங்கூட ஜனங்களுக்காக நான் பரித்யாகம் பண்ணும்போது அதனால் எனக்கு வ்யஸனம் உண்டாகாது' என்று சொல்வதாக வருகிறது★. இதிலே கவிநயம் என்னவென்றால், இதைத் தொடர்ந்தே, ஜனங்கள் ஸீதையைப் பற்றி ஸந்தேஹப்பட்டார்கள் என்பதற்காக அவளுடைய பரிசுத்தத்தைப் பற்றி த்ருடமாகத் தெரிந்திருந்தும் ராமர் அவளைப் பரித்யாகம் செய்கிறார்.

இதற்கு முன்னாடியும் லங்கையில் ராவண வதமானவுடன் ஸீதை எத்தனையோ ஆர்வத்தோடு அவரைச் சேர வந்த போது, அவருக்கும் அவளிடம் எத்தனையோ ப்ரியமும் நம்பிக்கையும் இருந்தபோதிலும், ராஜா என்றால், யார் அபிப்பிராயத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் மனஸு போனபடி இருக்கலாம் என்றில்லாமல் அவன்தான் லோகத்தின் அபிப்ராயத்துக்கு ரொம்பவும் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று காட்டுவதற்காக, வானரங்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் எதிரே அவளைத் திரஸ்காரம் பண்ணினார். அப்புறம் அவள் அக்னிப் பிரவேசம் பண்ணி, அக்னியே அவளது பாதிவ்ரத்யத்தைப் பற்றி அத்தனை ஸேனைகளும் அறியச் சொன்னபின்தான் ஏற்றுக் கொண்டார். அதற்கப்புறமும் அயோத்திக்கு வந்தபின்

★ *உத்தர ராம சரிதம்:* ***2-12.***

அங்கே ஏதோ கசமுசா என்ற பேச்சு எழுந்தது என்பதற்காக ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியான ஸீதையை அவர் வனத்துக்கு அனுப்பினாரென்றால், 'மானார்க்கி' என்பது யதேச்சாதி காரமோ ஸர்வாதிகாரமோ இல்லவே இல்லை என்றுதானே தெரிகிறது?

ராமசந்திரமூர்த்தி ஸீதா தேவியிடம் வைத்திருந்த ப்ரியத் துக்கு அளவேயில்லை. அவர் ஏகப் பத்னி வ்ரதர். ஆனால், ராஜாக்கள் ஏக பத்னி வ்ரதர்களாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்று கட்டுப்பாடில்லை. யுத்தம், வேட்டை, தீர்ப்பு சொல்வது, மந்திராலோசனை, கோயில் திருப்பணி என்று அவனுக்கு ரொம்ப வேலை இருந்ததால் அவனைக் கொஞ்சம் ஸுகபுருஷ னாக விட்டு வேலை நெரிசல் மனஸில் இல்லாமல் பண்ண ஸம்பிரதாயம் அனுமதித்திருக்கிறது. அதனால்தான் நாட்டியம், அந்தப்புரம், கேளிக்ருஹம் என்றெல்லாம் அவனுக்கு உல்லாஸ விஷயங்களை அனுமதித்திருப்பது. மற்ற ராஜ்யங்களிடம் நல்லுறவை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்கு ஒரு வழியாயும் ஒரு ராஜா அந்த ராஜ்யங்களின் ராஜகுமாரிகளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதுண்டு. இப்படியெல்லாமிருந்தாலும் இந்தச் சின்ன இன்பங்களிலேயே அவர்கள் முழுகிவிடவில்லை; இதற் காகத் தேசக்கடமையையோ, தங்களுடைய ஆத்மாபிவிருத்தி யையோ விட்டுவிடவில்லை. அர்த்த சாஸ்த்ரத்தில் சாணக்யன் ஒரு ராஜாவின் daily routine-ஐ (அன்றாட அலுவலை) வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறான். அதிலே ஒரு நாளைப் பதினாறாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒரு ட்யூட்டியைச் சொல்லியிருக் கிறான். இந்தப் பதினாறிலே ஏதோ மூணு நாலுதான் நித்ரை, கேளிக்கை முதலானவற்றுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கி யெல்லாம் ராஜ்யபாரக் கடமைகள்தான். ராத்ரியும் பகலும் இந்த டயம்-டேபிள் படியேதான் ராஜாக்கள் தங்கள் தர்மத் தைச் செய்ததாக 'ரகுவம்சத்'திலும் அங்கங்கே வருகிறது. ராத்ரியிலும்கூடத் தூங்காமல் ராஜாக்கள் மாறுவேடத்தில் ரோந்து போனதாக எவ்வளவு கதைகளில் கேட்கிறோம்? நடை முறையில் இல்லாத ஒன்று இப்படி அனேகக் கதைகளில் அரசனின் ஓர் அவசியமான அலுவலாக வர முடியுமா?

கேளிக்கைகள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஜெனரலாக ராஜாக்களுக்குச் சிறு வயஸிலிருந்து ஏற்பட்டிருந்த சாஸ்திர

அப்யாஸத்தால் அவர்கள் அதற்குக் கொடுத்திருந்த அளவுக்கு மேலே போகாமல் சிறந்த ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டுடனேயே இருந்திருக்கிறார்கள். ராமர் அயோத்யாவாஸிகள் அவ்வளவு பேரையும் தம்மோடு வைகுண்டத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டாரல்லவா? இதற்கு முந்தி அவர் தம் பிள்ளைகளில் குசனைக் குசாவதி என்ற நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட ராஜ்யப் பகுதிக்கும் லவனை சராவதி என்ற ஊரைத் தலைநக ராகக் கொண்ட பகுதிக்கும் ராஜாக்களாக நியமித்திருந்தார். அவரோடு அயோத்யாபுரியே சூன்யமாய் விட்டதல்லவா? அதனால் அதன் அதிதேவதை குசனால் அயோத்திக்குப் புதுக் களை ஊட்டச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறாள். அவனிடம் வேண்டுகோள் விடுப்பதற்காக ஒரு நடு ராத்ரியில் குசாவதியிலிருந்த அவனுடைய சயன க்ருஹத்துக்குள்ளேயே ஆவிர்பவிக்கிறாள். திடீரெனத் தன் அறைக்குள்ளே யாரோ முன்பின் தெரியாத ஸ்த்ரீ வந்திருப்பதைப் பார்த்தவுடன் குசன், 'நீ யார்? எவருடைய பத்னி? இப்படிப் பாதி ராத்ரியில் இங்கே வந்திருப்பது என்ன உத்தேசத்தில்? ரகுவம்சத்தவர்களான நாங்கள் இந்திரியக் கட்டுப்பாடு பண்ணிய 'வசி'க்கள்; பரஸ்திரி களிடம் எங்கள் நோக்கம் போகவே போகாது என்று தெரிந்து கொள்' என்கிறான். குசன் வாய்மொழியாக ராஜா எப்படி யிருக்க வேண்டுமென்ற ஐடியலையே இங்கே கவி சொல்லி யிருக்கிறாரென்பது தெளிவு.

சாணக்யரும் அர்த்த சாஸ்த்ரத்தில் ஸ்தீரீ மோஹம், தன மோஹம், அதிகக் கோபம் முதலிய குணங்களைக் கொண்டி ருந்த அரசர்கள் அதோகதியே அடைந்திருக்கிறார்களென்ப தற்கு உதாரணங்களைக் காட்டி, ராஜாக்களுக்கு நல்ல சாஸ்த்ரா ப்யாஸமும், தங்களுடைய கடுமையான ட்யூட்டிகளைத் தளராமல் ஆற்றுவதற்கான ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடும் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ராஜா தன் ஸௌகர்யத்தை மட்டும் கவனித்துக் கொண் டானே தவிர ஜனங்களுக்கு ஸௌகர்யங்களைப் பண்ணித் தரும் Welfare State கொள்கை அக்காலத்தில் இல்லை என்று நினைப் பது ஸரியே இல்லை! சாலை போடுவது, அணை கட்டுவது (கல்லணை ஆயிரம் வருஷத்துக்கு மேலாக இன்றும் ஒரு என்ஜினீயரிங் அதிசயமாயிருக்கிறது!), Public Works என்ற

மற்ற பொது மராமத்துகள், ஆதுரசாலை என்று ஆஸ்பத்திரி வைப்பது இப்படியாக ஸமூஹ நலக் காரியங்களுக்கு ஆதி காலத்திலிருந்தே தனித்தனி டிபார்ட்மென்ட்களும் அதிகாரி களும் இருந்திருக்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் அப்போதுதான் பிரஜைகளின் நிஜமான க்ஷேமத்துக்கானதை ராஜாங்கம் செய்தது. ஏனென்றால் தற்கால ராஜாங்கங்கள் மாதிரி மேலே சொன்னவற்றோடு முற்கால ராஜா நின்றுவிடாமல் பிரஜை களைத் தர்மத்தில் கொண்டு போவதற்கும் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டு அதற்கானவற்றைச் செய்தான். ஜனங்களின் சாச்வத க்ஷேமத்துக்காக யாகாதிகள் பண்ணினான், கோயில்கள் கட்டினான், உத்ஸவாதிகள் நடத்தினான், மஹாபாரதம் முதலிய கதைகளை எல்லா ஜனங்களுக்கும் பிரகடனம் பண்ணினான், ஸத்துக்களாக சிஷ்டர்களுக்கு கௌரவம் கொடுத்து, அவர்களுடைய ஜீவ்ய உதாரணம் எல்லா மக்களிடமும் பிரகாசித்து அவர்களுக்கும் அந்த வழியில் தூண்டுதலாக இருக்கும்படிப் பண்ணினான்.

இங்கே நான் ஸ்த்துக்கள், சிஷ்டர்கள் என்று யாரைச் சொல்கிறேனோ அவர்கள்தான் ராஜாக்களைக் கையில் போட்டுக் கொண்டு, தாங்கள் ஸௌகர்ய வாழ்க்கை நடத்துவதற்கேற்ப அவனை ஆட்டிவைத்தார்கள் என்றும் ஒரு குற்றச்சாட்டு கொஞ்ச காலமாக அடிபடுகிறது. அதாவது பிரம்ம தேஜஸ் என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டு க்ஷத்ரிய ராஜாவுக்கு மேலே பிராமணன்தான் உட்கார்ந்து ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருந்தான் என்று வாதம். உண்மையில் அந்தக் கால பிராமணன் எத்தனை எளிமையாக, ஒதுங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான் என்று தெரியாததால் இப்படிச் சொல்கிறார்கள். 'மஹா தந்த்ரசாலி, எதையும் செய்யத் துணிந்தவன்' என்று நினைக்கப் படுகிற சாணக்யனே, சந்திரகுப்த மௌரியனைச் சக்ரவர்த்தி ஸ்தானத்துக்குக் கொண்டுவந்து அவனுடைய பூர்ண விச்வாஸத்தையும் பெற்றிருந்த போதிலும், பாடலிபுத்ரத்தில் அரண்மனைக்குப் பக்கத்திலே தனக்கு மாளிகை கட்டிக் கொண்டு போக்யத்தில் மிதக்கவில்லை. ஊருக்கு வெளியிலே ஒரு குடிசை போட்டுக்கொண்டு, கந்தையைக் கட்டிக்கொண்டு, கஞ்சி காய்ச்சிக் குடித்துக் கொண்டுதான் கிடந்தான்.

இப்படியே புரோஹிதர்களான வஸிஷ்டர் போன்றவர்களும்

நகரத்துக்கு வெளியிலே பர்ணசாலையில் வெகு எளிமையான வாழ்க்கைதான் நடத்தி வந்தார்கள். அவர்களாக ராஜீய விஷயங்களில் தலையிட்டு அபிப்ராயம் சொல்லி 'ஆட்டி வைத்ததாக' ஸாக்ஷியே இல்லை. ராஜாக்கள்தான் ஏதாவது 'ப்ராப்ளம்' ஏன்றால் அரண்மனையைவிட்டு அவர்களிடம் போய் அவர்களுடைய புத்திமதியையும் அனுக்ரஹத்தையும் கோரியிருக்கிறார்கள். ராஜாவுக்கு எத்தனை பொறுப்போ அதைவிடக் கடுமையாகத்தான் பிராமணன் தனக்கும் அன்றாடக் காரியங்களை வைத்துக் கொண்டு லோக க்ஷேமார்த்தம் தன்னைச் சக்கையாகப் பிழிந்து கொண்டானே ஒழிய, தனி சலுகை, வசதி எதுவும் பெறவில்லை.*

ராஜாவுக்கும் சட்டத்துக்கு முன்னாடி எந்தச் சலுகையும் இல்லை. கன்றின்மேலே தெரியாமல் தேரை ஏற்றி அதை ராஜகுமாரன் கொன்று விட்டானென்பதற்காக அவனுடைய தகப்பனாரான மனுநீதிச் சோழன் அவனையே பதிலுக்குத் தேர்க்காலில் பலி கொடுக்கப் போயிருக்கிறான்!

ராஜாவுக்கு அப்போது இருந்த பொறுப்பும், அதைப் பற்றி அவன் கொண்டிருந்த விசாரமும் இப்போது ராஜாங்கம் நடத்துகிறவர்களுக்கு இன்னதென்றே தெரியாது. ஏனென்றால் பழைய நாள் ராஜா பிரஜைகளின் தர்ம வாழ்க்கைக்கும் பதில் சொல்ல வேண்டியவனாயிருந்தான் – 'அவர்களுடைய பாபம் அவர்களை நல்வழிப்படுத்தத் தவறிய தன்னையே வந்து சேரும்' என்று அவனுக்குப் போதிக்கப்பட்டிருந்தது. 'ராஜா ராஷ்ட்ர க்ருதம் பாபம்' என்பது சாஸ்திரம். அதாவது ஒரு தேசத்திலிருக்கப்பட்ட பிரஜைகள் பண்ணும் பாவமெல்லாம் அவர்களை ஆளும் ராஜாவைத்தான் சேரும் என்று அர்த்தம். இதற்கு Converse-ஆக ஒரு ராஜா தப்புப் பண்ணினால் அது தேசம் முழுதையும் தாக்கும். இயற்கையையே சீற வைத்துப் பெரிய உத்பாதங்களை உண்டாக்கிவிடும் என்றும் சொல்லி அவனைத் தர்மத்துக்குப் பயந்து நடக்கும்படியாகப் பண்ணினார்கள்.

---

* இவ்விஷயமாக அருள் உரை 37-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கிருஹஸ்தாச்ரமம் என்ற உரையில் அந்தணனின் அன்றாடம் என்ற உரையையும், 38-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ஜாதி முறை என்ற உரையில் ஒரு பெரிய தப்பபிப்ராயம் என்ற உரையையும் பார்க்க.

திருக்குறளில் இதையெல்லாம் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. கொடுங்கோல் ஆட்சியில் ஜனங்கள் விடுகிற கண்ணீரே ராஜாவின் செல்வத்தையெல்லாம் அழித்துவிடும் ஸைன்யம் மாதிரி; ஆட்சிமுறை தப்பினால் பருவ மழை தப்பிப் பஞ்சம் வந்துவிடும்; பால் வளம் போய்விடும்; பிராமணர்களுக்கு வேதம் மறந்துபோய், வேத வேள்விகளால் நடக்கும் அத்தனை லோக க்ஷேமமும் போய்விடும் என்றெல்லாம் திருவள்ளுவர் எச்சரித்திருக்கிறார்.*

ராஜா ஒரு தேசத்தில் எப்படி சீலத்தைக் கட்டி ஆள வேண்டும் என்பதற்கு ஐடியலைக் காளிதாஸன் திலீபனுடைய ராஜ்யத்தில் காட்டுகிறான். திலீபனுடைய ராஜதானியில் உத்யானவனத்துக்குப் போகிற வழியிலேயே பெண்கள் ராத்திரி வேளையில் அவர்கள் பாட்டுக்கு மயங்கித் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்களாம். 'அந்தப் பெண்களுடைய வஸ்திரங்களை திலீபனுடைய ஆட்சியிலே வீசிய காற்றுகூட அசைத்ததில்லை. அப்படியிருக்க மனுஷ்யனாகப் பிறந்த எவனாவது அவர்கள் பக்கம் கை நீட்டி இருக்க முடியுமா?' என்று கவி கேட்கிறான்.(6.75)

மக்கள் மட்டுமின்றி மாக்கள் என்கிற விலங்குகள், செடி கொடிகள், பயிர் பச்சை எல்லாவற்றிடமும் ராஜாக்களுக்கு மிகுந்த பரிவு இருக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்திரம். வேட்டையாடுவதில்கூட வரம்பு உண்டு. க்ரூரமான பிராணிகளைத்தான் வேட்டையாடலாம் என்று அனேக ராஜாக்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யாகம் என்று சொல்லிக்கொண்டுகூட அதில் ஏராளமாகப் பிராணிவதை பண்ணினால் பாபம்தான் என்று பாகவதத்தில் பிராசீன பர்ஹிஸின் கதையில் சொல்லியிருக்கிறது. புறாவுக்காக சிபி தன்னுடைய உடம்பையே அறுத்துக் கொடுத்தான். பாரிவள்ளல் முல்லைக்கொடி படருவதற்காகத் தன்னுடைய தேரைக் கொடுத்தான் என்று படிக்கிறோம்.

'சாகுந்தல'த்தில் ஓர் அரசன் ஸகல உயிர்களிடமும் எவ்வளவு பிரியத்துடனும், 'ஸிம்பதி'யுடனும் இருக்க வேண்டுமென்பது தெரிகிறது.

★ திருக்குறள்: பொருட்பாலில், கொடுங்கோன்மை என்ற அதிகாரம்.

கண்வருடைய ஆச்ரமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் துஷ்யந்தனைப் பார்க்க வந்திருப்பதாக அவனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டவுடன் அவன், 'ஏதாவது பெரிய தப்பு நடந்திருந்தாலோ, அல்லது கஷ்டம் ஏற்பட்டிருந்தாலோவன்றி ஆச்ரமவாஸிகள், ராஜ ஸமூஹத்துக்கு வரமாட்டார்களே' என்று நினைக்கிறான். அப் போது அவன் தனக்குத்தானே, ரிஷிகளின் தபஸுக்குக் குந்தக மாக ஏதாவது அஸம்பாவிதம் நடந்திருக்குமா? அவர்களு டைய வனத்திலே ஸ்வயேச்சையாய் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக் கிற ஸாது மிருகங்களை யாராவது ஹிம்ஸை பண்ணியிருப் பார்களா? அல்லது என்னுடைய தவறு எதனாலாவது செடி, கொடிகள் புஷ்பிக்காமலும், பழுக்காமலும் போயிருக்குமா?' என்று சொல்லிக் கொள்வதாக வருகிறது (5-வது அங்கம்).

ராமர் தன்னுடைய ராஜ்யத்தில் ஒருவனுக்குப் புத்ரசோகம் ஏற்பட்டபோது, அது வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத்தான் ஸரி யாகப் பரிபாலனம் பண்ணாததன் விளைவே என்று காரணத் தைக் கண்டுபிடித்து அப்படித் தர்மம் மீறினவனை சிக்ஷித்திருக் கிறார்.

சாகுந்தலத்தின் ஆரம்பத்திலும் ராஜாக்களுக்கு வர்ணாச்ரம அனுஷ்டானத்திலிருந்த நம்பிக்கையைக் காட்டுவதாக ஒரு கட்டம் வருகிறது. சகுந்தலையைப் பார்த்தவுடன் துஷ்யந்தன் மனஸில் பிரேமை உண்டாகி விடுகிறது. அவளுடைய ஸகிகள் அவளைப் பரிஹாஸம் செய்ததிலிருந்து அவள் கல்யாணமா காதவள்தான் என்று அவனுக்குத் தெரிகிறது. அதனால் தனக் குப் பிரேமை உண்டானதில் தப்பு இல்லை என்று நினைக் கிறான். ஆனால் உடனேயே 'இவள் கண்வ மஹரிஷியின் புத்ரி என்றல்லவா தெரிகிறது? அப்படியானால் பிராமணப் பெண் ணாக அல்லவா இருக்க வேண்டும்? அவளிடம் க்ஷத்ரியனான என் மனஸ் போகப்படாதே? ஆனாலும் என் மனஸ் அவளிடம் போகிறதே! ஸத்துக்களின் அந்தக் கரணம் தப்பு செய்யவே செய்யாது. அதனால் இவள் பிராமணப் பெண்ணாக இருக்க முடியாது' என்று முடிவு பண்ணுகிறான். அவன் சகுந்தலையின் பிறப்பைப் பற்றி ஒரு விதமாக அனுமானம் பண்ணி, தான் அவளைப் பிரியப்படுவது வர்ண தர்மத்துக்கு விரோதமாக இராது என்று தீர்மானிக்கிறான். அவன் பண்ணின, அந்த அனுமானம் தப்பாகப் போனாலும், வாஸ்தவத்தில் சகுந்தலை

கண்வரின் வளர்ப்புப் பெண்தானே? க்ஷத்ரியராய்ப் பிறந்த விச்வாமித்ரருக்கும் அப்ஸர ஸ்த்ரீயான மேனகைக்கும் பிறந்த வள்தானே சகுந்தலை? இங்கே ஸத்துக்கள் எனத் தக்கவர்களா கவே ராஜாக்கள் இருக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களின் அந்தக்கரணம் தன்னையறியாமல்கூட வைதிகமான வர்ண விபாகங்களுக்கு வித்யாஸமாகப் போகாது என்றும் கவி உணர்த்துகிறார்.

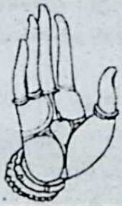
ராஜாக்களுக்கு இவ்வளவு பொறுப்பும், பொறுப்புத் தவறு வதால் பாபத்துக்கு ஆளாகிவிடக் கூடாது என்ற பயமும் கவ லையும், இதனாலேயே தர்மராஜ்ய பரிபாலனத்தில் ஆழ்ந்த கவனமும் ஈடுபாடும் இருக்கும்படியாகத்தான் த்ர்ம சாஸ்திரம் மட்டுமின்றி அர்த்த சாஸ்திரமும் ராஜ நீதிகளை வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

கஜானவை எப்படியாவது ரொப்பிக் கொண்டு விடுவதில் அக்கால ராஜாக்கள் குறியாக இருக்கவேயில்லை. இதற்கு நிரூபணமாகக் காளிதாஸன் சாகுந்தலத்தில் ஒரு ஸீன் எழுதி யிருக்கிறான் (6-வது அங்கம்).

கடல் வாணிபம் செய்கிற ஒருவன் கப்பல் உடைந்து முழுகிப் போய்விட்டதாயும், அவனுக்கு ஸந்ததியில்லாததால் அவனுடைய சொத்து பூராவும் கஜானாவைச் சேர்ந்து விடுவ தாயும் துஷ்யந்தனுக்கு நிதி மந்திரி ஒரு 'நோட்' அனுப்புகிறார். உடனே துஷ்யந்தன் அத்தனை செல்வத்தையும் ஆர்ஜிதம் செய்துகொண்டு விடலாமென்று, பறக்காமல், 'பெரிய வியாபாரி என்றால் பல கல்யாணங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருப் பானே! அப்படியிருந்தால் அவனுடைய பெண்டாட்டிகளில் எவளாவது கர்ப்பமாயிருக்கிறாளா என்று விசாரிக்க வேண் டும்' என்கிறான். அவன் நினைத்ததுபோலவே செத்துப்போன வியாபாரியின் ஒரு ஸம்ஸாரம் கர்ப்பவதியாயிருக்கிறாளென்று தெரிகிறது. 'அப்படியானால் சொத்து கஜானாவைச் சேராது; கர்ப்பத்திலிருக்கிற குழந்தையைத்தான் சேரும்' என்று துஷ்யந்தன் தீர்ப்புப் பண்ணுகிறான்.

பொருளாசையில்லாத தர்ம நியாயத்தோடு ராஜாக்களின் ஆழ்ந்த மனுஷ்யாபிமானத்தைக் காட்டுவதாகவும், அதோடு

கூட தர்மத்தை மீறாமலிருக்கிற பண்பைப் பிரதிபலிப்பதாக வும் அப்போது துஷ்யந்தன் ஒரு கார்யம் பண்ணுகிறான். பதியை இழந்தவர்கள், புத்ரனில்லாதவர்கள் யாவருக்கும் ராஜாவே ஆதரவாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து ஒரு பிரகடனம் பண்ணுகிறான். அதிலே 'எந்த பந்து காலமானவ ருக்கும் அந்த பந்துவாக நானேயிருப்பேன்' என்கிறான். பதியை இழந்தவர்களிடம் இப்படிச் சொல்வது அஸம்பாவிதம் என்பதால் உடனேயே, 'தர்மத்துக்கு மாறாக இல்லாத உறவு முறைகளில் மாத்திரமே' என்று ஒரு கண்டிஷன் சேர்க்கிறான். சாணக்யனும் இக்கால Welfare State-ன் லக்ஷணங்களாகச் சொல் லப்படும் அனாதைகளின் ரக்ஷணையை ராஜாவின் கடமை யாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஏழைகள், கர்ப்பிணிகள், அனாதை கள் வயஸானவர்கள், வியாதியஸ்தர்கள் ஆகியவர்களை ராஜாங்கம் ரக்ஷித்தாக வேண்டுமென்கிறார்!

முக்யமான இரு அரசக் கடமைகள்

இப்படி ராஜாவுக்கு, ராஜாங்கத்துக்குப் பல கார்யங்களை யும் கௌரவமான பண்புகளையும் கொடுத்திருந்தாலும் அர்த்த சாஸ்த்ரமானது இவற்றில் இரண்டை மிகவும் முக்யமானவை யாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. இதுவரை சொன்னவையெல் லாம் அனேகமாக ரக்ஷணையில் வருகிறவை. இப்போது சொல்லப்போகிற இரண்டும் சிக்ஷணையில் வருபவை. ரக்ஷிப் பதற்கு ·அங்கமேதான் தார்மிகமாக சிக்ஷிப்பது. பயிரை வளர்க்க வேண்டுமானால் களையைப் பிடுங்கி எறியத்தான் வேண்டும். உள்நாட்டில் குற்றம் பண்ணுகிறவர்களுக்குத் தண் டனை கொடுத்து சிக்ஷிப்பது, வெளிநாட்டு எதிரி ராஜாவை யும் ஸைன்யத்தையும் யுத்தத்தில் சிக்ஷிப்பது என்ற இரண்டும் ராஜாவின் கார்யங்களில் தலையான இடம் பெறுகின்றன!

ஆனாலும் சிக்ஷிப்பதை, அதாவது தண்டிப்பதை எடுத்த எடுப்பில் சொல்லியிருக்கவில்லை.

உள்நாட்டுப் பிரஜைகளை பொறுத்தமட்டில் ராஜா அவர்களை ஸன்மார்க்கத்தில் செலுத்துவதற்காக எதுவுமே பண்ணாமல் அவர்கள் தப்புப் பண்ணினால் மாத்திரம் தண்டிப்பது என்று வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்த நாளில் அரசாட்சி முறைக்கும் பிரஜைகளின் நன்னெறிகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் நேர் ஸம்பந்தமில்லாதது போல அக்காலத்தில் இல்லை. ஜனங்கள் அவரவர் தர்மத்தை அனுஸரிப்பதற்கு ராஜா எல்லா விதத்திலும் ஊக்கம், உத்ஸாஹங்களைக் கொடுத்து வந்தான். ஸத்துக்களைக் கொண்டு நிறையத் தர்மப் பிரசாரம் செய்தான். அந்தந்த ஜாதி நாட்டாண்மை அதிலுள்ளவர்களை ஒழுங்குகளுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கும்படியாகப் பண்ணினான். ஆலயத்தை ஸமூஹத்துக்கு மத்ய ஸ்தானமாக ஆக்கி, ஜனங்கள் ஈச்வர பக்தியால் தர்மிஷ்டர்களாக இருக்கும்படிப் பண்ணினான். இப்படி நேராக தர்ம ரக்ஷணை பண்ணினதாலேயே, அப்படியும் அவர்கள் கெட்டுப் போகிறபோது அவர்களை இந்த நாள் 'ஸ்டாண்டர்ட்' படிக் கடுமையாகவே சிக்ஷித்தான்.

குற்றவாளிகளிடம் கூடுதலாக, தயா தாக்ஷிண்யம் காட்டுவது குற்றங்களுக்கு ஊக்கம் தருவதே ஆகும் என்பதுதான் சாஸ்திர அபிப்ராயம். இப்போதுதான் 'பெர்ஸுவேஷன்' என்பதால் நயமான முறையில் அவர்களாக மனம் மாறித் திருந்த வேண்டுமென்று நிறையப் பேசுகிறார்கள். ஸாதாரண மனுஷ்ய நேச்சர் இருக்கிற லக்ஷணத்தில் இப்படி எவராவது திருந்தினதாக இவர்களால் காட்ட முடியுமா என்பதே கேள்வி! ஜெயிலில் ஸௌகர்யமெல்லாம் பண்ணிக்கொடுப்பது என்றால், வெளியிலே வேலை வெட்டி இல்லாமல் திண்டாடுகிறவர்களுக்கு 'அங்கே (ஜெயிலுக்கு) போய் நாம் பாட்டுக்குத் தின்று கொண்டும், தூங்கிக் கொண்டும் இருக்கலாமே!' என்றுதான் தோன்றும். தர்ம ரக்ஷணைக்கென்று டைரக்டாக ஸர்க்கார் எதுவும் செய்யாமல், அதே ஸமயத்தில் அரசியல்வாதிகள் தங்களுக்கும் தங்களுடைய கொள்கைகளுக்கும் ஸமூஹத்தில் முக்யத்வத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டுவிட்டதால் தர்ம பீடங்களின் செல்வாக்கும் தர்ம சாஸ்திரங்களின் அதாரிடியும் மங்கிப் போய் ஜனங்கள் தர்மத்துக்குப் பயப்பட வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியை இப்போது ரொம்பவும் இழந்துவிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் இவர்கள் குற்றம் செய்வது

நாச்சுரல்தான் என்று வேண்டுமானால் இந்தக் காலக் குற்ற வாளிகளை ரொம்பவும் தண்டிக்காமல் விடுவதற்கு நியாயம் சொல்லலாம்!

ஆனால் முற்காலத்தில் பிரஜைகள் தர்மத்தை அனுஸரிப்ப தற்கு ராஜாங்கம் ரொம்பவும் ஆதரவாயிருந்து, அதற்கானவற் றைப் பண்ணிக் கொடுத்தபோதும் அவர்களில் சிலர் தப்பான வழியில் போனால் அங்கே தாக்ஷிண்யம் காட்ட இடமில்லை தானே? அதனால்தான் கடுமையான தண்டனைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியிருந்ததால்தான் அப்போது மொத்த ஸமுதாயமும் நல்லபடி இருந்தது; நல்ல ஜனங்கள் துஷ்டர்களினால் கஷ்டத்துக்கு ஆளாகாமல் நிம்மதியாக வாழ்க்கை நடத்தினார்கள்; மொத்தத்தில் நம் தேசம் லோகத்தி லேயே நன்னெறிக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது என் பதைக் கவனித்தோமானால் ராஜதண்டம் சாஸ்திரப்படிதான் செயல்பட வேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொள்வோம். மெகஸ்தனிஸிலிருந்து ஆரம்பித்து நம் தேச நிலைமையைப் பற்றி அவ்வப்போது இங்கே வந்து எழுதி வைத்திருக்கிற அயல் நாட்டவர்கள் எல்லோரும் ஒருமுகமாக இங்கே ஜன ஸமூஹத்தில் காணப்பட்ட ஒழுக்கத்தையும் நல்ல குணத்தையும் ஸ்தோத்திரிக்கிறார்களென்றால் அதற்கு ராஜசிக்ஷை முறையும் ஒரு காரணமாகும். இப்போது நம் ஜன ஸமுதாயம் எப்படி இருக்கிறது என்றும் நமக்குத் தெரியும். ஆனாலும் தண்டநீதி சாஸ்த்ரத்தைக் குறை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்!

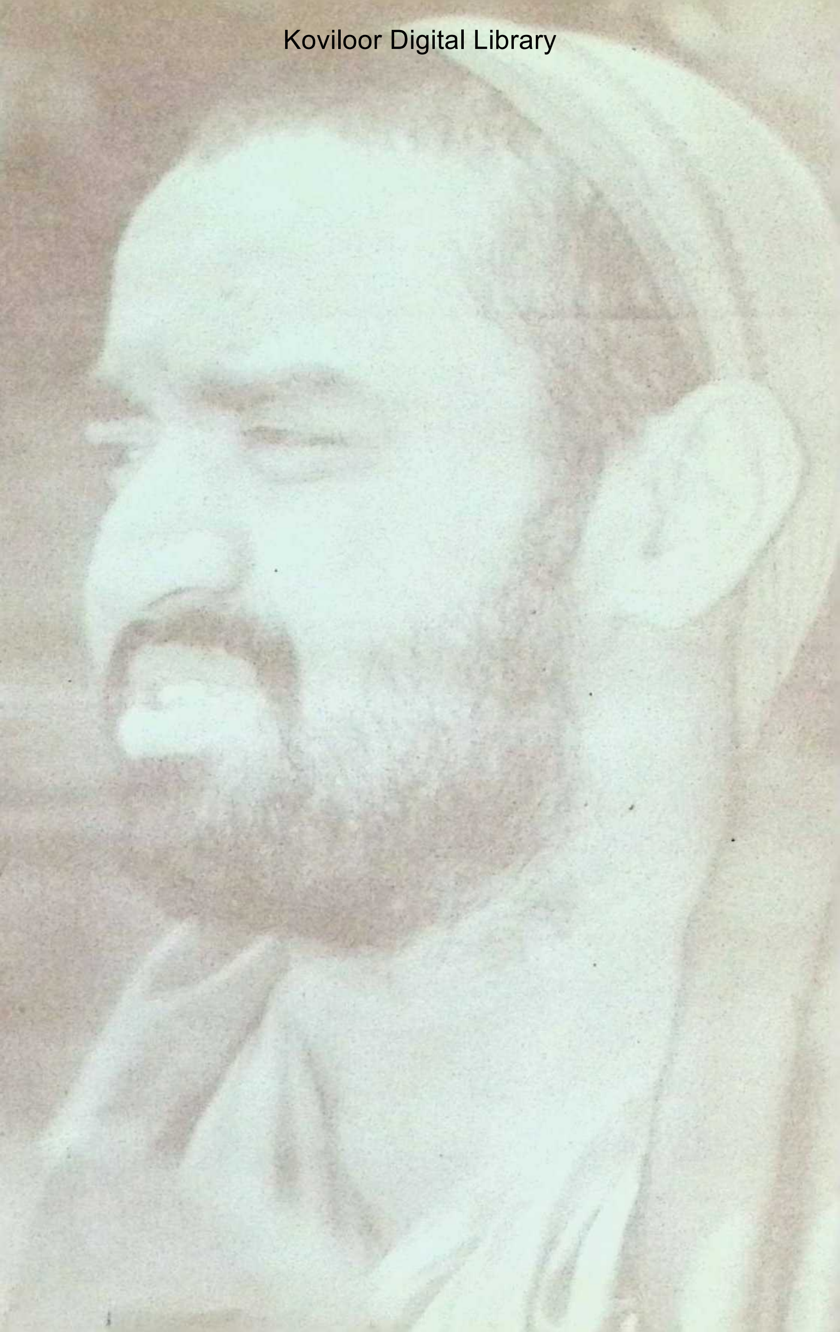
பெர்ஸுவேஷன், ஸாத்விகமாகத் திருத்துவது என்றெல் லாம் இக்காலத்தில் பேசினாலும், யுத்தம் வந்தால், அல்லது பொருளாதாரத்திலோ பொலிடிகலாகவோ நெருக்கடி வந்தால் அப்போது 'எமர்ஜென்ஸி' என்று பிரகடனம் செய்கிறபோது முதல் கார்யமாகத் தண்டனை விதிப்பதைத்தானே கடுமை யாக்குகிறார்கள்? ஆக எடுத்து சொல்லித் திருத்துவதைவிட தண்டிப்பதுதான் தேசத்தில் ஒழுக்கமும் கட்டுப்பாடும் ஏற்பட உதவும் என்று ஒப்புக் கொண்டதாகத்தானே ஆகிறது?

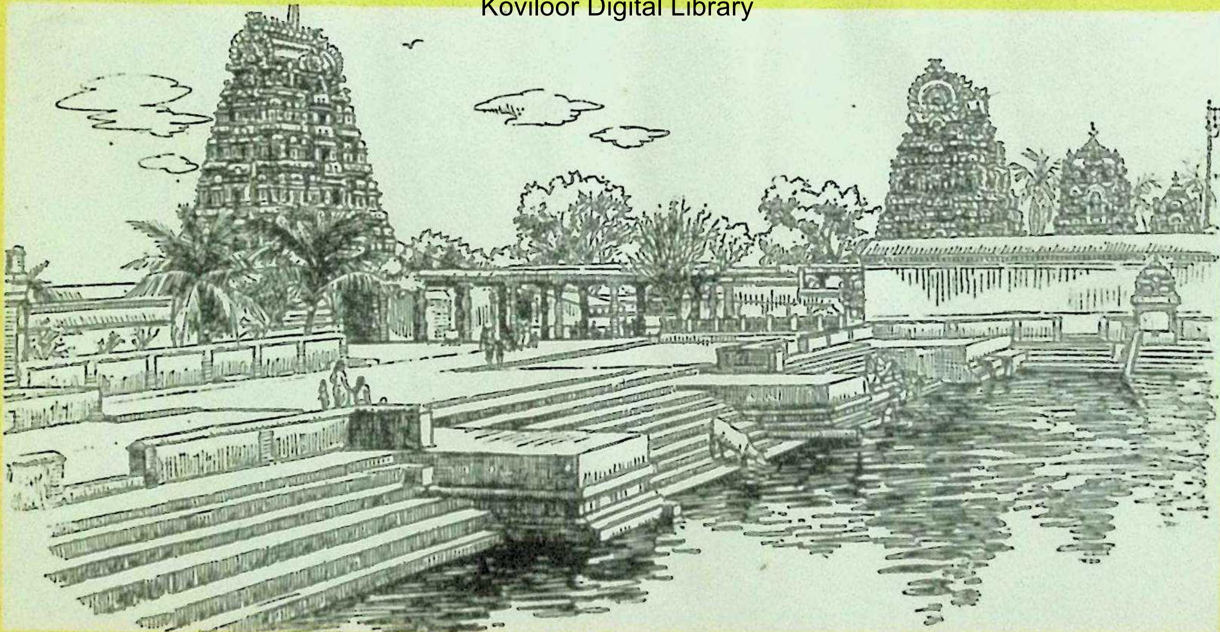
அனேக உயர்ந்த நோக்கங்களுக்காகவே தர்ம, அர்த்த சாஸ்திரக்காரர்கள் தண்டனையைக் கடுமையாக வைத்திருந்

தார்கள். ஒன்று, குற்றம் என்பது ஒருவனால் இன்னொருவனுக்கு அல்லது ஸமூஹத்துக்கே ஏதோ ஒரு விதத்தில ஏற்படும் கஷ்டந்தானே? இப்படித் தான் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தால் அப்போது ராஜா அதைவிடப் பெரிய கஷ்டத்தைத் தனக்குத் தண்டனையாகக் கொடுப்பானென்ற பயமிருந்தால்தான் ஒரு பிரஜை ஒழுங்காயிருப்பான். பத்து ரூபாய் திருடுவதால் ஒருத்தனுக்குத் தான் கொடுத்த கஷ்டத்துக்குப் பதிலாக நாலுமாஸம் ஜெயிலில் கஷ்டப்படணும் என்றால்தான் திருடமாட்டான். இரண்டாவது நோக்கம் கடுமையான தண்டனையானது குற்றம் பண்ணுகிற ஒருவன் இனிமேல் அப்படிப் பண்ணாமலிருக்கும்படிச் செய்வதோடு மற்றவர்களும் இவனைப் பார்த்து அந்த மாதிரிப் பண்ணாமலிருக்கச் செய்து ஒரு ஸமூஹ ரக்ஷையாகிறது. மூன்றாவது நோக்கம் ஆத்ம ஸம்பந்தமானது. அதாவது பாபம், பாபப்பரிஹாரம் என்ற விஷயங்கள் வந்து விடுகின்றன. குற்றம் பண்ணுவது பாபம். அது குற்றவாளியை நரகத்துக்குத் தள்ளும். என்னென்ன குற்றத்துக்கு நரகத்தில் என்னென்ன மஹா பயங்கரமான தண்டனைகள் என்று சாஸ்திர, புராணங்களில் விவரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ராஜ தண்டனை பெறுவதனால் ஒரு குற்றவாளி இந்தப் பாபத்திலிருந்தும், நரகாவஸ்தையிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். அந்த (நரகலோக) சித்ரவதையுடன் 'கம்பேர்' பண்ணினால் ராஜா தரும் தண்டனை ரொம்ப லேசானதுதான். இப்படி அரசன் தரும் சிக்ஷையே குற்றவாளிக்கு ஆத்ம க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் பாபப் பிராயச்சித்தமாகிறது!

அடுத்த புத்தகத்தில்....

வைதிக மத அம்சங்கள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன், பண்பாடு என்கிற தலைப்பின் கீழும் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகிறது.

ஸ்ரீ வாஞ்சியம் - மங்களாம்பிகை திருக்கோயில்